

Jan Wiegman

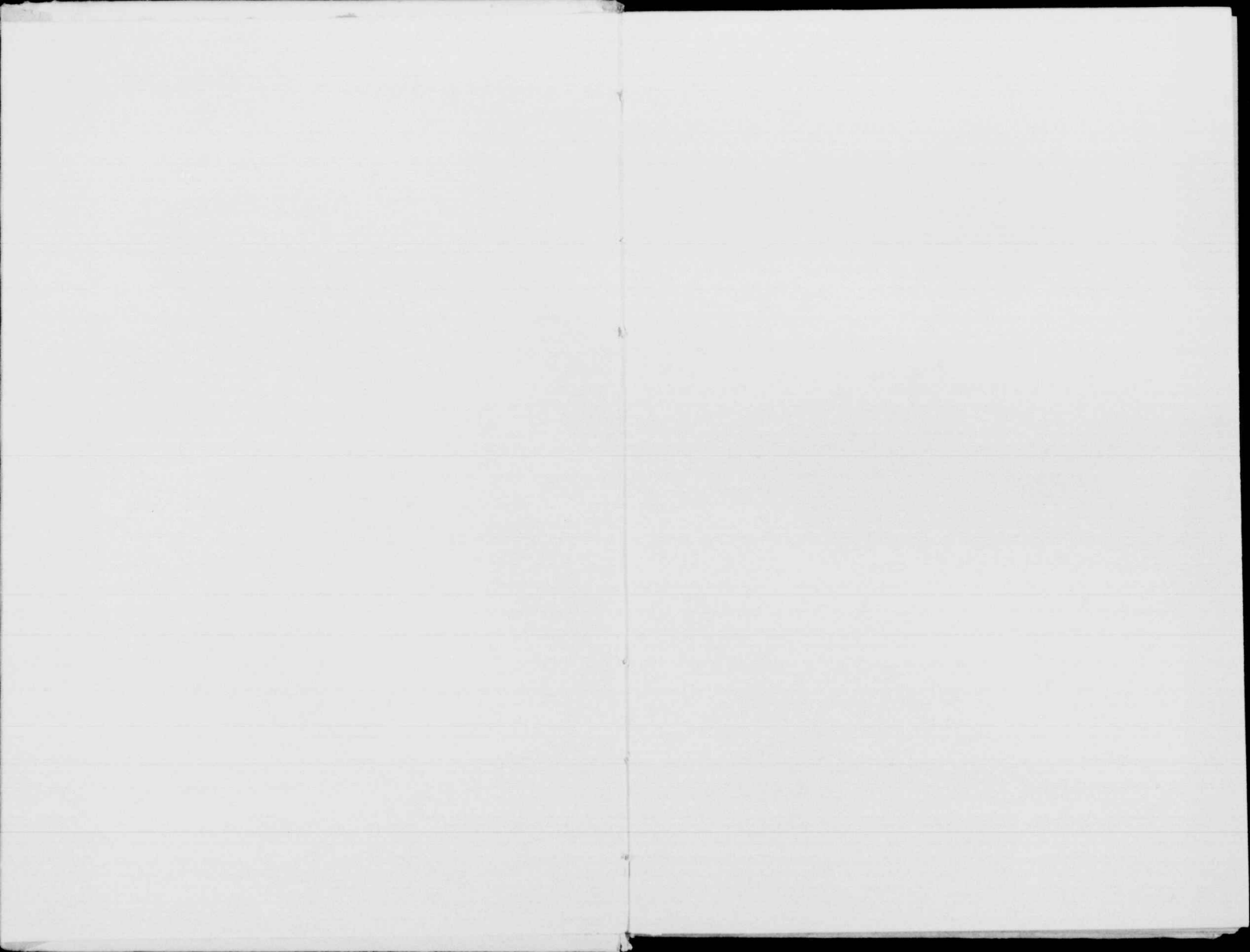

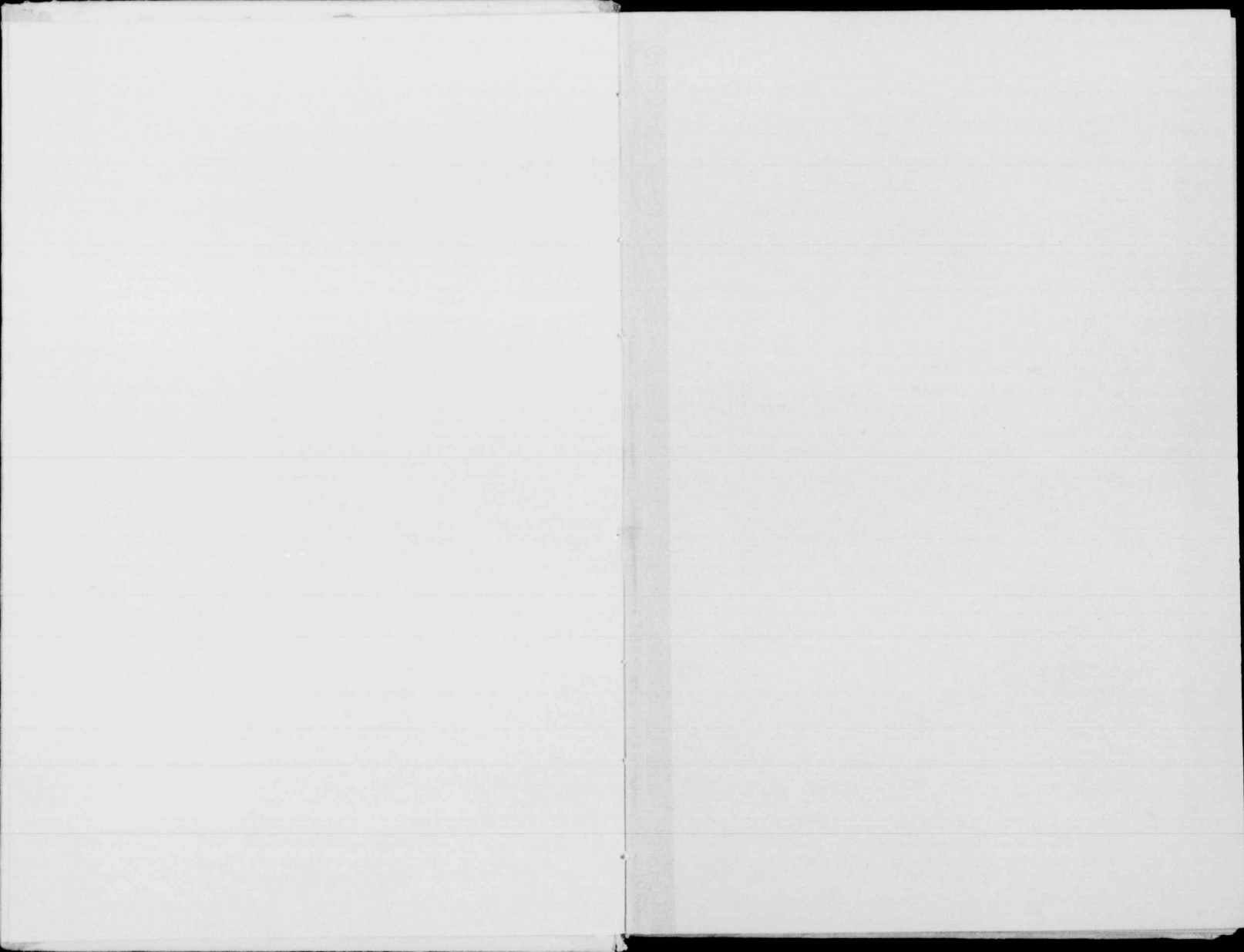
Charles
Krienen

Het Zeppelin Jong

N.V. UITGEVERIJ
P.D. BOLLE ROTTERDAM

Het luchtschip boven Groningen

10.0
Krie

HET ZEPPELIN-JONG

DOOR
CH. KRIENEN

MET RIJME 50 ILLUSTRATIES EN EEN
BANDTEKENING VAN
JAN WIEGMAN

ROTTERDAM
N.V. UITGEVERIJ P. D. BOLLE

GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROTTERDAM

B1000 818 031 4

P 853 203 466

Informatiecentrum Jeugdlektuur 87-42
Gemeente Bibliotheek Rotterdam

HOOFDSTUK I

PIET IS WOEDEND OP HET METEOROLOGISCH INSTITUUT TE DE BILT
EN RUKT HENRI DE KRANT UIT DE HAND. — WAAROM
DE MAGERE VROUW ZICH ZEER BELEEDIGD
GEVOELDE. — PIET HEEFT EEN
ZONDERLINGEN DROOM.

PIET VERMIJLEN ver-
slond de laatste dagen de
dagbladen.

Bij hem thuis lazen ze
de „Haagsche Courant”,
maar als Piet deze had
doorgekeken en geen be-
richt kon vinden over de

Zeppelin, die komen zou, vloog hij naar de wo-
ning van zijn vriend Willem Duiker, om daar
„Het Vaderland” te raadplegen.

En als ook dit dagblad over den te verwachten
luchtreus geen mededeeling bevatte, holde hij naar
Het Zeppelin-Jong.

het huis van Henri Kiepe, waar hij „De Telegraaf” kon te pakken krijgen. En als geen enkele courant hem eenig nieuws bracht, slenterde hij teleurgesteld en ontmoedigd naar huis terug, at met een ontevreden gezicht zijn avond-boterham en ging naar bed.

De weerberichten hadden eveneens zijn warme belangstelling, want hij wist, ook uit de couranten natuurlijk, dat het wachten was op beter, op gunstiger weer.

Het was Vrijdag, den elfden October 1929.

Piet had zijn ontbijt haastig naar binnen gewerkt en holde naar Henri's huis in de hoop, dat het Ochtendblad van „De Telegraaf” verblijdend nieuws zou brengen.

Zenuwachtig grepen zijn handen de bladen.

Op het eerste blad zagen zijn oogen den geteekenden barometer, waarboven het te verwachten weer was voorspeld.

Piet las:

WEERVERWACHTING

Matige tot krachtige Zuid-Westelijke tot Westelijke wind.

Betrokken tot zwaar bewolkt, tijdelijk regen.

Iets warmer.

Nijdig wierp hij de bladen terug op de tafel.

„Betrokken tot zwaar bewolkt, tijdelijk regen, ze zijn gek”, schamperde hij hoorbaar.

Henri en diens moeder schoten in den lach.

„Maar u moet niet gelooven, mevrouw”, begon Piet, „dat Dr. Eckener zich aan die weerberichten uit de Bilt storen zal. Kan de Bilt vooruit zeggen, welk weer er komen zal? Ik heb het zoo vaak opgemerkt: als de Bilt 's morgens regen voorspelt, krijgen we juist een zonnigen dag. En dat weet Dr. Eckener ook wel”.

„Geduld maar, Piet”, stelde mevrouw Kiepe gerust, „komen doet hij. Ik vind het al geruststellend, nu we weten, dat hij stellig over Den Haag vliegen zal”.

„Zeg Piet, weet je, hoe Hans Weijers je gisterenavond genoemd heeft?”

„Nou?”

„Hij noemde jou:

HET ZEPPELIN-JONG

omdat je het de laatste dagen over niets anders hebt, dan over de Zeppelin”.

„Ik zal hem Zeppelinnen”, dreigde Piet.

„En wat zeiden de andere jongens?”

„Ja, sommigen vonden het, geloof ik, wel een goeden bijnaam voor je”.

„Jij ook?“

„Natuurlijk niet“.

Piet vatte de courant weer op. Dat rechterhoekje op de eerste bladzijde moest hij even doorkijken:

FEITEN VAN DEN DAG.

Zijn oogen vlogen over die feiten, maar toen het voor Piet een feit was, dat er omtrent de komst van het luchtwonder niets vermeld was, wierp hij ten tweeden male het blad neer.

„Het zal voor je rust goed wezen, Piet, als hij maar gauw komt“, merkte mevrouw op.

„Ik begrijp niets van het weer“, bromde Piet. „Nu hebben we de laatste dagen het heerlijkste weer van de wereld gehad en nou de Zeppelin komen zal, is het mis“.

„Het zou veel beter wezen, als ze die weerberichten in de courant maar achterwege lieten“, meende mevrouw.

Nu nam Henri de courant.

„Het derde postvliegtuig is te Calcutta aangekomen“, las hij half-luid. „Kranig toch, hè“, vond Henri.

Piet zei niets. Die kleine vliegtuigjes hadden zijn belangstelling niet meer, nu hij gelezen had en vele foto's gezien had van den geweldigen luchtrens.

„De lucht is vol vliegmachines“, redeneerde hij

in zichzelf, „maar boven de heele, wijde, groote wereld is maar één Zeppelin. Die zou hij nu met eigen oogen zien, als die hatelijke, meestal onjuiste weerberichten er maar niet waren.“

„Hier staat een lang stuk over Friedrichshafen, het Mekka der luchtvaart“, kondigde Henri aan en zonder zich ook maar een seconde te bedenken, rukte Piet de courant uit Henri's hand.

Mevrouw Kiepe schaterde, maar Henri werd woedend.

„Geef hier! Wat mankeer je om mij de krant zoo maar uit de hand te rukken?“

Piet kreeg een kleur. Gewillig reikte hij zijn vriend het blad toe en zei tot zijn verontschuldiging: „Ik meende het zoo niet, Henri“.

„Nou, houd haar dan maar“, antwoordde Henri.

„Het is een lang artikel en het wordt tijd om naar school te gaan“, herinnerde Piet. „Mag ik om twaalf uur de courant komen halen, mevrouw?“

„Je mag haar wel meenemen“, was het antwoord. „Mijn man heeft haar al gelezen en ik interesseer me niet zoo heel bijzonder voor al die berichten“.

„Hoe is het mogelijk“, wilde Piet opmerken, doch hij bepaalde zich er toe mevrouw voor haar vriendelijkheid te bedanken en stapte met de courant en Henri naar school.

Onderweg las hij het artikel, waaronder een foto stond van wijlen Graaf Zeppelin.

Hij bekeek de foto lang, toonde ze toen aan Henri en zei: „Wat een kop, hè”.

„Ja”, gaf Henri aarzelend en nuchter toe.

„Ja, ja, zeg je”, begon Piet uit te varen, „of vind jij dat nou geen kop?”

„Natuurlijk is het een kop”, beaamde Henri, „en geen krentenbolletje!”

„Flauw”, vond Piet, zei niets meer, doch verslond het artikel.

Het was gedateerd 10 October en luidde:

IN HET MEKKA DER LUCHTVAART.

Is er iets vervelenders dan wachten? Een heele dag lijkt al niet om door te komen. En dan drie dagen

De deelnemers aan de Silezië-vaart met de Zeppelin kwamen Zondag welgemoed hier aan. Er waren er zelfs al Vrijdagavond gearriveerd. In den nacht zouden ze vertrekken. De weerberichten waren echter ongunstig, zoodat de tocht werd uitgesteld.

Maandag hetzelfde, Dinsdag dito, Woensdagavond werd de vlucht eerst tot elf uur, later weer tot twaalf uur middernacht verschoven. De stem-

ming der passagiers zakte met den dag. Amerikanen, die hun boot voor de terugreis naar hun vaderland reeds hadden besproken, vertrokken morrend. De Duitschers uit Silezië hadden zoo zeker gezegd, dat zij Maandag boven hun grondgebied zouden zweven, dat de scholen al vrij hadden gegeven. En nu wisten ze Woensdag nog niet, waar ze aan toe waren.

Een tiental Hollandsche deelnemers, dat hier gistermiddag aankwam en vast en zeker er op gerekend had, 's avonds aan boord van de Zeppelin te zullen stappen, vond in het Kurgartenhotel de mededeeling aangeplakt, dat de vlucht over Nederland tot Vrijdagavond was uitgesteld.

Dat was een tegenvaller. En de weervoorsichten worden er niet beter op in het najaar, zoodat men nog best voor verrassingen kon komen te staan. Een pessimistische landgenoot voorspelde al, dat er voor Paschen zeker niets van den tocht zou komen. De Hollanders houden er echter den moed maar in en besteedden den eersten dag voor een bezoek aan de Zeppelin-werf.

De terreinen liggen een kwartier gaans buiten Friedrichshafen.

ZUR ZEPPELIN.

Borden in het stadje met groote opschriften „Zur Zeppelin” wijzen den weg en den ganschen

dag ziet men vreemdelingen naar het Mekka der luchtvaart trekken.

„Zeppelin-stad”, lazzen we ergens in een gidsje, als aanduiding van Friedrichshafen. Inderdaad zou het niet zoo mal zijn het stedeke zoo te herdoopen.

Het is alles Zeppelin wat men ziet. De boekwinkels hangen vol met Zeppelin-kaarten, de bakkerijen hebben Zeppelin-koecken, er zijn Zeppelinsigaren, de speelgoedwinkels krioelen van de speelgoed-Zeppelins.

In iedere straat heeft men een of andere reclame op dit gebied. En voor het aardige stadhuis, dat met zijn bevalligen gevelbouw een artistieken indruk maakt, heeft men de Zeppelin-fontein. Een kind draagt een Zeppelin in de armpjes, uitgevoerd in kalksteen, waarmede men het ontstaan der luchtvaart te Friedrichshafen aanschouwelijk heeft willen maken.

Zoo is de heele stad vervuld van het luchtschip en practisch als de Zeppelin-ondernemers zijn, hebben zij een kolossaal hotel laten bouwen, het Kurgartenhotel, waar de reizigers voor de Zeppelintochten logeeren en waar Eckener en Lehmann in en uit loopen.

De portier, een statig Württenburger, en de groote Eckener lijken als twee druppels water op elkaar en wij hoorden het gerucht, dat hij een

tweeling-broer zou zijn. Doch dit kunnen wij uit de beste bron tegenspreken. Hij is zelfs in het geheel geen familie.

ZEPPELIN-DORP.

Nabij de Zeppelin-werf heeft men het Zeppelindorp, vlak bij een mooi park. Hier heeft men voor de Zeppelin-arbeiders — op de verschillende ondernemingen werken er een duizend — woningen laten neerzetten, met flinke tuinen omgeven, waar een zeven honderd en vijftig menschen wonen.

De Zeppelin-Maatschappij heeft wel heel wat voor haar ondergeschikten gedaan. Er is nog een groot gebouw voor het personeel neergezet met een zaal, de grootste in Friedrichshafen, waarin voorstellingen en lezingen worden gehouden, er zijn een restaurant, een café en vlak bij voor de ongehuwde arbeiders der werf een tehuis met honderd bedden.

Graaf Zeppelin was een man met een verzienden blik. Hij begreep, dat, als zijn luchtschipplannen zouden slagen, hij alles zelf moet kunnen laten verwaardigen.

„Niets geen nieuws over den eigenlijken tocht”, bromde Piet en vouwde de courant toe.

„Het is anders wel kolossaal, wat ik daar gelezen heb”.

„En ik vind jou kolossaal vervelend vanmorgen”, verweet Henri. „Nou loop je al een kwartier naast me en nog geen woord heb ik van je gehoord. Lees die courant, als je na schooltijd thuis bent”.

„Zoet maar, Henri”, plaagde Piet, „als de Zepelin er geweest is, zal ik mijn schade tegenover jou wel inhalen”.

Een tijd lang liep Piet naast Henri zwijgend voort, de opgevouwen courant in zijn hand.

„Er zou toch nog wel iets bizonders in hetzelfde blad kunnen staan”, overwoog hij en weer vouwde hij de courant open.

„Gezellig”, mompelde Henri onhoorbaar.

Eensklaps sprong Piet eenige voeten in de hoogte, uitroepende: „Hij komt Zondag Henri, Zondag komt hij. Kijk hier staat het”.

Naast elkander bleven ze staan en de hoofden dicht tegen elkander aan lezen ze:

Dr. Eckener verklaarde hedenmiddag de hoop te koesteren, dat de Zepelin Zondag boven Nederland zou kunnen vliegen. Hij zelf zal zeer waarschijnlijk niet meegaan. Er bestaat nog een kleine mogelijkheid, dat het luchtschip Vrijdagavond kan vertrekken, indien althans het weer verbetert. Morgenmiddag wordt hierover een beslissing genomen en morgenavond over een eventuele vlucht op Zaterdagavond. Dr. Eckener is optimistischer

dan Kapitein Lehmann en zeide, dat de Zepelin, mits de wolken niet lager hangen dan tweehonderd meter, beslist zal komen. Hangen de wolken

lager, dan is de vlucht onmogelijk, daar het luchtschip tenminste op tweehonderd meter hoogte moet blijven. Dat dit, afgezien van de Silezië-vlucht en de tocht naar Holland, toch nog mogelijk is, vindt zijn oorzaak in het feit, dat Nederland vlak is, zoodat

men op tweehonderd meter misschien nog onder de wolken kan blijven. De laatste weerberichten uit Engeland blijven slecht, maar kunnen spoedig veranderen. Daardoor blijft een eventueel vertrek op Vrijdagavond mogelijk.

„Is het niet fijn, is het niet fijn”, juichte Piet.

Doch Henri, die meer nuchter was aangelegd, bracht in het midden: „Ik ben er nog zoo zeker niet van, dat hij komt. Je moet goed lezen, mannetje. Wat staat er in dit bericht: Dr. Eckener verklaarde de hoop te koesteren . . . er bestaat een kleine mogelijkheid . . . de laatste weerberichten uit Engeland blijven slecht . . .”

Piet werd woedend. „Jij bent akelig nuchter”, verweet hij zijn vriend en toen deze hierop begon te lachen, wierp Piet de courant nijdig weg en besliste, dat hij nooit meer met Henri over de Zeppelin spreken zou.

Zaterdagmorgen stormde Piet de kamer van Henri's huis binnen en schreeuwde: „Nou is het zeker, de Zeppelin komt Zondag. Ik heb het in de Haagsche Courant gelezen. Staat er ook nog iets in de Telegraaf, Henri?”

„Ja”, riep Henri, die nu ook in geestdrift raakte en met stralende oogen zijn vriend de courant toereikte.

En Piet las:

DE ZEPPELIN KOMT ZONDAG.
GUNSTIGER WEER VERWACHT.

Friedrichshafen 11 October.

De Zeppelin-Maatschappij heeft hedenmiddag officieel medegedeeld, dat de „Graf Zeppelin” Zaterdagavond zal vertrekken voor den tocht over Nederland. Het luchtschip zal dan Zondagochtend de Nederlandsche grens bereiken. De vlucht kon heden nog geen aanvang nemen, daar de weersgesteldheid zich nog niet voldoende in gunstigen zin had gewijzigd. Verwacht wordt, dat voor Zondag een verbetering in het weer zal intreden.

„Toch nog niet heelemaal zeker”, twijfelde Henri's moeder.

Piet zuchtte.

„Ook al nuchter”, dacht hij.

„Als het weer nu maar niet omslaat”, zei Henri, toen hij met Piet naar school stapte.

„Wat omslaan”, wierp Piet wrevelig tegen. „Denk jij, dat Dr. Eckener niet honderdmaal meer verstand heeft van het weer, dan al die lui in de Bilt samen?”

„Je kunt gelooven, dat alleen Dr. Eckener weet, welk weer er te wachten is. Zoals de visschen leven in het water, zoo leeft hij toch in de lucht. Nou, wie

kan er nu beter over weer en lucht oordeelen, dan een man, die er altijd in leeft?"

„Maar die lui in de Bilt zijn ook knappe menschen".

„Goed, goed, knappe menschen, dat is waar", moest Piet toestemmen. „Maar er is geen een Eckener onder. In elk geval: Zij komt. Het staat er toch met groote letters: De Zeppelin komt Zondag".

Met de courant in de hand stapte Piet naast zijn vriend de speelplaats op.

Een groep jongens van de hoogste klas stond dicht bij de buitendeur.

„Daar komt het *Zeppelin-Jong*", waarschuwde Hans Weijers.

„Wedden, dat hij direct over de Zeppelin begint? Houd je stil".

„Hebben jullie het gelezen?" vroeg Piet, zoodra hij en Henri zich bij de groep geschaard hadden, „de Zeppelin komt Zondag".

Als een koud stortbad viel het uitbundig gelach van enkele jongens op het vuur van Piets enthousiasme.

Piet begreep de oorzaak hiervan en dreigend boorden zijn oogen in die van Hans Weijers.

Maar, omdat eenige andere jongens hem bestormden met belangstellende vragen, kwam het

nu nog niet tot een gevecht met Hans, die hem het Zeppelin-Jong had gedoopt.

„Zondag, hoe weet je dat nu weer zoo zeker?" vroegen de jongens, die evenals Piet, zij het dan ook in mindere mate, verlangend uitzagen naar de komst van het luchtwonder.

Piet vouwde de courant open, die het heugelijke nieuws bevatte, en hij las het bericht luidkeels voor, terwijl vele halzen zich rekten om de oogen gelegenheid te geven, zelf te kunnen lezen.

Het werd nu een algemeen en druk geredeneer, ten eerste over het tijdstip van aankomst, ten tweede over het bepalen van de plek, vanwaar men het luchtwonder het best zou kunnen waarnemen.

„Het luchtschip zal Zondagochtend de Nederlandsche grens bereiken".

De jongens vonden deze mededeeling vrij vaag.

Zondagochtend! Maar dat kon zes, zeven, acht, dat kon zelfs wel elf uur wezen. Dus waren zij het er vrij spoedig over eens, dat ze in elk geval 's morgens al heel vroeg ergens op den uitkijk moesten gaan staan.

Hans Weijers verzekerde, dat hij er geen voet om zou verzetten.

„Het is de moeite", smaalde hij. „Ik heb al zoo veel foto's van dat ding gezien, dat ik mij best

kan voorstellen, hoe zij er in de lucht uitziet.
't Is precies een groote, zwarte sigaar".

Piet werd woedend, doch wist zich te beheerschen. Wel voelde hij zich in zijn bewondering voor dat geweldige luchtgevaarte beleedigd, doch wetende, wat er op zou zitten als het op de speelplaats tot een openlijk gevecht kwam, ging hij op Hans' hatelijke opmerking niet in.

Als had hij deze niet gehoord, ging hij verder: „Wat zal het een prachtig gezicht zijn, jongens. Zoo'n reus van 235 meter lengte in de lucht. Twee honderd vijf en dertig meter, dat is van hier tot . . . tot . . .”

In gedachte taxeerde hij de lengte van de straat, waaraan de school gelegen was. Doch voor hij met zijn taxatie voor den dag had kunnen komen, had Hans deze reeds berekend.

„Ja”, schamperde hij, „'t is precies de afstand van hier tot het Zeppelin-Jong en dat ben jij”.

Piet kookte. Hij voelde, dat hij vuurrood werd.

Maar hier, hier op de speelplaats moest hij zich beheerschen, welke moeite het hem ook kostte.

Dreigend keek hij zijn tegenstander in de oogen en verzekerde: „Voor de Zeppelin over onze stad heeft gevlogen, heb jij je portie te pakken. Reken daarop”.

Hans glimlachte schamper.

„Kom nu maar op”, daagde hij uit.

„Dacht je nou werkelijk, dat ik zin heb om na vier uur voor jou te brommen? Neen mannetje, dat ben je me nou werkelijk niet waard”.

„Ach, nietig Zeppelin-Jong”, treiterde Hans

door. „Ik vind jou eigenlijk evenmin de moeite waard, als die sigaar in de lucht”.

Hij keerde de groep den rug toe en liep heen. Nog een drietal jongens volgde hem.

De gewichtige gebeurtenis, welke verwacht werd, nam de jongens zoozeer in beslag, dat ze het afgebroken gesprek weer voortzetten, alsof er van een twist geen sprake was geweest. Slechts

Het Zeppelin-Jong.

deze vraag hield allen bezig: Welke plek voor observatie zouden ze kiezen?

De een wilde een duintop beklimmen, een tweede achtte het centrum van de stad het meest geschikt, een derde vond het dak zijner ouderlijke woning de aangewezen plek, tot voor Piet kwam vast te staan, dat de omgeving van het Vredespaleis behoorde te worden opgezocht.

„Om het Vredespaleis cirkelt zij vast en zeker”, meende hij. „Nu de heele wereld over den vrede praat, zal de Zeppelin dat paleis vast en zeker niet vergeten”.

De aanvangsbel luidde; de lessen namen een aanvang.

„Hebben jullie het gelezen”, begon de heer Polvliet, toen hij zijn hoogen stoel beklommen had, „de Zeppelin komt Zondag”.

Die het nog niet wisten, waren verrast en wilden van den onderwijzer het juiste uur van aankomst weten. Een afdoend antwoord kon de heer Polvliet natuurlijk niet geven.

„Het zal een prachtig gezicht zijn”, verzekerde de onderwijzer, „dat ik niet graag zou willen missen”.

Tersluiks keek Piet naar Hans, die deed alsof hij over iets heel anders, iets dat belangrijker was, zat na te denken.

Deze Zaterdag duurde lang voor Piet, zooals hij voor zooveel lang duurde, die verlangden, het nieuwe wereldwonder te zien.

Wie beschrijft de uitgelaten vreugde van den held van dit verhaal, toen de courant van Zondag 13 October vermeldde:

DE ZEPPELIN OP WEG NAAR ONS LAND.

Friedrichshafen 12 October.

De Graaf Zeppelin is hedenavond te 11.17 van hier vertrokken voor den tocht over Nederland.

Dr. Eckener voert het commando. De opstijging liep zeer vlot van stapel, terwijl het weer bijzonder medewerkte. Het luchtschip wordt Zondagavond ongeveer zes uur terugverwacht.

Het was Piet, als brak er een wondere dag voor hem aan. Het weer werkte bijzonder mee, had hij gelezen. Nu moest hij toch eens even kijken, hoe de weerberichten uit de Bilt luiden.

En tot zijn niet geringe verbazing las hij in dezelfde courant:

De Bilt: toenemende Westelijke of Noord-Westelijke wind, half tot zwaar bewolkt of betrokken. Later wellicht eenige regen in het Noorden. Zelfde temperatuur.

„Zie je nou wel”, merkte Henri plagend op, „dat ze zich in de Bilt niet storen aan Dr. Eckener”.

„Ze zijn daar in de Bilt nog eigenwijs op den koop toe”, besliste Piet. Maar, omdat èn Henri èn diens moeder hartelijk begonnen te lachen, lachte Piet maar mee.

Langen tijd bekeek hij de fotografie van den luchtreus, zooals die in de Telegraaf prijkte. Eronder stonden de woorden: Sinds dagen wacht Nederland met spanning op het bezoek van het machtige Deutsche luchtschip. Men krijgt een voorstelling van de afmetingen van dit gevaarte als men bedenkt, dat de koopmansbeurs in de hoofdstad, die een lengte van 139½ meter heeft, door den 235 meter langen reus verzwolgen zou kunnen worden. Bovendien blijft er in het achterschip nog een plaatsje over voor den Wester- en Munttoren.

Het deed Piet goed te lezen, dat heel Nederland met spanning wachtte. Dus hij was het niet alleen, zooals Hans Weijers door zijn gesmaal wilde doen gelooven.

Plotseling bedacht hij, dat hij dien snuiter een pak slaag beloofd had, vóór de Zeppelin over de stad varen zou. Ja, dat zou nu wel niet meer gaan. Maar enfin — troostte hij zich: wat in het vat ligt,

zuurt niet! Het Zeppelin-Jong zou de gelegenheid wel krijgen, om zich te wreken.

Vol van het grootsche, dat stond te gebeuren, vloog Piet naar huis en de kamer in.

„Zij is op weg, de Zeppelin is op weg”, riep hij tot Vader en Moeder.

„Gelukkig”, lachte Vader. „Dr. Eckener zal gevoeld hebben, dat hij je niet langer in dezen opgewonden toestand mag laten”.

En, als had Piet deze licht-spottende woorden niet gehoord, ging hij voort: „Vannacht om elf uur 17 is zij vertrokken uit Friedrichshafen en Dr. Eckener voert het commando. Ik ga nu eens even uitrekenen, hoe laat ze boven den Haag wezen kan”.

Hij haalde zijn atlas uit de boekenkast en nam moeders centimeter uit de naaidoos.

Friedrichshafen—Groningen 8 centimeter, was de uitkomst van zijn meting op de kaart van Europa. Schaal 1 : 3.500.000. Piet vermenigvuldigde en vond voor dezen afstand 252 Kilometer. Groningen—den Bosch 24 c.M. en van deze laatste plaats tot den Haag 11 c.M., totaal dus 35. Schaal 1 : 800.000. Een eenvoudige vermenigvuldiging toonde aan, dat de afstand van Groningen via den Bosch tot den Haag 280 K.M. bedraagt.

De Zeppelin had derhalve een afstand van 532

K.M. af te leggen. Hij begreep wel, dat het luchtschip niet in zoo'n rechte lijn voer als de centimeter aangaf, en daarom bracht hij het totaal op 700 K.M.

„Weet u”, vroeg hij aan zijn Vader, „hoe groot de snelheid van de Zeppelin is?”

Vader kon zijn weetlust helaas niet bevredigen en derhalve stond Piet voor de onmogelijkheid, om met eenige zekerheid het uur van aankomst te bepalen.

„Waar gaat u staan?” vroeg hij aan Vader en Moeder.

„Wij”, antwoordde Vader. „Wel, wij wachten haar kalm af voor de deur. Je begrijpt toch wel, dat zoo'n kolossus op alle punten van den Haag te zien is?”

„Maar”, protesteerde Piet, „hoe hooger je staat, hoe langer je haar zien kunt. Ik weet al, waar ik ga staan. Ik klim in een boom bij het Vredespaleis. Den boom en den tak heb ik al uitgezocht”.

„En je waagt er je Zondagsche pak en je beenen aan”. Met deze woorden ontried Moeder zijn plan.

„U ziet toch, Moeder, dat ik mijn daagsche pak aan heb? En wat mijn beenen betreft, die breng ik wel weer heel thuis. Maakt u zich daarover maar niet bezorgd”.

„Gaan Willem en Henri met je mee?”

„Neen, Moeder, die posteeren zich op het Buitenhof en enkele andere jongens, die ik ken, voor het Paleis, omdat ze gelooven, dat de Zeppelin hier omheen zal cirkelen”.

„Dat denk ik niet,” betwijfelde Vader. „De Koningin is op het Loo. Ik veronderstel eerder,

dat Dr. Eckener daar zijn beleefdheidsgroet brengen zal”.

„Het zal een fijn gezicht zijn”, voorspelde Piet. „Nooit in ons leven hebben we zoo iets gezien. Leve de Zeppelin! Dag Vader, dag Moeder”.

En als een pijl uit den boog vloog hij de deur uit. „Hij is weer in de wolken”, zei Moeder, toen

Piet buiten was en beiden hem, staande voor het raam, na-oogden.

„Hij is een jongen, die altijd in de wolken moet zijn”, meende Vader. „Hij kan niet leven, zonder enthousiasme, zonder iets of iemand te bewonderen. Herinner je je zijn uitgelaten vreugde, toen hij als kleine peuter, voor het eerst een vliegtuigzag? Toen hij later, voor 't eerst naar de zich bewegende menschen en dieren keek in de bioscoop?”

„Je hebt gelijk”, gaf Moeder toe. „Bij voorkeur leest hij boeken, die vertellen uit het leven van beroemde mannen: Napoleon . . . Edison . . . De Ruyter en zoovele anderen. En je weet, hoe hij dan dagen lang de behoefte niet kan onderdrukken, om over die mannen te praten”.

„Laat hij maar blijven bewonderen”, zei Vader „mooier en beter is bewonderen, dan afkeuren of met onverschilligheid voorbij gaan.”

Intusschen was het Zeppelin-Jong op weg naar het Vredespaleis. Het was ongewoon druk in de straten. Een heel ander beeld boden ze, dan op andere Zondagen. Dan was het tegen dezen tijd, tien uur, leeg en stil. Nu slenterden er velen rond, of stonden in groepjes te praten en iedereen keek naar de lucht.

„Wat zullen er morgen velen rondlopen met

een stijven nek”, dacht Piet. „Het zal een koddig gezicht wezen en de dokters zullen lachen”.

De boomen en daken leken wel uitverkocht. En met iedere minuut werden de straten voller. Toen Piet de duinen in 't zicht kreeg kon hij opmerken, dat honderden en honderden daar hadden post gevat. „Letterlijk als bezaaid met menschen”, dacht hij. Nu moest hij Hans Weijers eens in een boom of op een dak zien zitten. Hij zou er geen voet om verzetten, beweerde hij op de speelplaats.

Nog een eind had hij door geloopt, toen opeens zijn wensch vervuld werd. Op een tak van een boom zag hij twee jongens zitten en een van deze was . . . Hans.

Nu kon Piet zijn hart ophalen.

„Ha, ha”, schreeuwde hij hem toe, „toch gekomen, om de Zeppelin te zien? Kon je het niet laten, de groote sigaar te komen bekijken?”

Hans schaamde zich, nu hij zich door het Zeppelin-Jong verrast zag. Maar hij moest zich groot houden en daarom schreeuwde hij uit de hoogte: „Och klein, miezerig Zeppelin-Jong, ga jij daar ginds maar op een duintop zitten. Daar kun je niet afvallen. Zoo'n klein Zeppelin-Jochie kan toch niet als een groot mensch in een boom klimmen?”

„Je zou geen voet verzetten, om de Zeppelin

te zien", herinnerde Piet. „En daar zit je nou, grootspreker, als een nieuwsgierige aap in een boom”.

Piet liep door en verwaardigde zich niet nog iets te zeggen, of om te kijken. Herhaalde malen werd hem het „Zeppelin-Jong, Zeppelin-Jong” nageschreeuwd, maar Piet stoorde zich daar niet aan.

„Hij slaat daar boven in dien boom een figuur als modder", dacht Piet, „en dat zal ik hem morgen bij school wel aan zijn verstand brengen”.

De overwinning had hij al voor de helft bevochten. En fluitende vervolgde hij zijn weg, tot hij den door hem gekozen boom bereikt had.

„Vooruit-daar-gaat-ie", mompelde hij in zich zelf, terwijl hij begon te klauteren. Er kon onverwachts een jongen komen, die hem vóór was en daar schoot ie niets mee op.

In een ommezien had Piet den dikken tak bereikt, waarop hij zich even rustig neerzette, alsof die tak een stoel in de huiskamer was. Beneden hem lag glanzend het water van een breede vaart. Hij keek om zich heen en was tevreden met het vergezicht, waarvan hij genoot. Wat een menschen beneden hem en de daken der huizen werden al voller en voller. De duinen achter hem gingen schuil onder de bewegelijke menschenmassa.

De spanning der nieuwsgierigen nam met iedere minuut toe, tot plotseling luide en opgewonden kreten aankondigden, dat de Zeppelin nu toch werkelijk in aantocht was.

Piet zat trillend van ongeduld en reikhalzend den hemel

af te zoeken, tot ook hij haar eindelijk in de verte komen zag.

De grauwe omtrekken van het gevaarte teekenden zich boven de huizenzee af. Steeds nader kwam het en daar men door den afstand het geluid der motoren niet kon hooren, leek het, of een donker, dreigend spook op de stad kwam toedrijven.

Steeds meer naderde het, een grauw monster gelijk,

dat met wondere snelheid de lucht doorkliefde. Vooraf zweefden verschillende vliegmachines, die niet veel meer schenen dan watertorretjes, loodsvischjes van den grijzen monstervis, den haai van de lucht.

Geboeid en gespannen aanschouwde de menigte het wonder.

Een paar minuten nog . . . toen verscheen de kolos vlak voor Piets van bewondering wijd starende oogen. De menigte beneden stond ademloos, als beklemd door dat ontzaglijk gebeuren.

Maar Piet schreeuwt. Hij schreeuwt zijn bewondering hard de lucht in en schuift al verder en verder naar het uiteinde van den tak. „Dr. Eckener . . . hoera, hoera!” schreeuwt hij, al verder en verder schuivend, tot hij plotseling neerploft in de vaart onder hem.

De vaart is diep. Piet verdwijnt er geheel in. Maar de plons is gehoord door de menigte, aldaar geposteed. Een paar menschen schieten toe. Een breede, zich rimpelende cirkel van water toont de plaats aan, waar Piet verdwenen is.

„Het is misschien een klein kind”, waarschuwt een heer, die zich reeds te water wil begeven. Maar reeds komt Piet boven.

Twee handen grijpen hem en trekken hem op den kant.

En als hij hier druipnat en proestend staat, is zijn eerste vraag: „Is ze er nog, meneer?”

Ja zij is er nog. Zij cirkelt om den ranken toren van het Vredespaleis. Piet is één en al bewondering.

„Vind je het ook zoo mooi?” vraagt de meneer, die hem uit de vaart heeft getrokken.

„Prachtig, meneer”.

Piets oogen staren hel schitterend naar den gigantischen vogel, tot boomen en ruimte hem aan zijn oogen onttrokken hebben.

„Ga nu maar gauw schoon goed aantrekken”, raadt dezelfde mijnheer aan, die hem zooeven uit het water getrokken heeft, „je zoudt ziek kunnen worden”.

Druipend zocht Piet zijn huis op.

Maar hij koos een anderen weg dan zooeven, omdat hij voor niets ter wereld Hans Weijers zou willen tegen komen.

Piet had veel bekijks.

Jongens, die hij niet kende, keken hem na.

„Kijk die”, riep er een, „die is in 't water gezet”.

„Hij is zeker een blinde passagier, dien ze uit het luchtschip hebben gegooid, juist toen dit

boven het water was", veronderstelde een tweede.

Piet zweeg. Hij kon zich niet ontveinzen, dat hij een tamelijk bespottelijk figuur sloeg. En in dit geval is het maar 't beste niets te zeggen, vond hij.

Hij versnelde zijn pas, want hij had het koud en rilde.

„Maar jongen, jongen", luidde Moeders begroeting, „wat zie je er uit! Wat is er met jou gebeurd?"

„Ja, Moeder", antwoordde Piet, „als ik nu zeg, dat ik uit mijn bed kom, gelooft u me toch niet. Ik heb in 't water gelegen".

Vader kwam uit de kamer de gang in en toen hij daar Piet druipende en met modder bedekt zag, begon hij hartelijk te lachen.

„Is de lucht een moddersloot geworden?" vroeg hij.

„Foei, Vader", knorde Moeder, „vind je dat nu om te lachen? Zie je dan niet, dat de jongen staat te rillen van de kou? Kom, gauw mee naar je kamer, Piet. Ik heb juist een ketel kokend water. Je moet je gauw wasschen en schoon goed aantrekken. Kom".

Terwijl Piet zich wiesch en van droge onder- en bovenkleeren voorzag, wachtten Vader en Moeder in de huiskamer op hem, nieuwsgierig te weten, hoe de jongen nu toch in het water was terecht gekomen.

„Ha, daar is Graaf Zeppelin".

Met deze woorden verwelkomde Vader Piet, toen deze de huiskamer binnen trad.

„Als dat eens waar was", lachte Piet.

„Ho wat", waarschuwde Vader. „Dat mag je niet hopen. Graaf Zeppelin is dood, dat weet je. Maar Zep, Zep alleen, zou wel een mooien naam voor je zijn en passend ook, want ik geloof niet, dat er één jongen in Nederland te vinden is, die zich zoo voor het luchtschip interesseert als jij".

Piet dacht aan Hans Weijers en den bijnaam hem door dezen gegeven.

„Ze noemen mij het Zeppelin-Jong", vertelde hij. „Hans Weijers heeft dien scheldnaam voor mij bedacht. Maar, ik zal hem Zeppelinnen".

„Je moet zoo'n bijnaam als een eere naam beschouwen", ried Vader hem aan. „Dat hebben de Geuzen toch ook gedaan? Zou het niet aardig klinken en een mooie herinnering zijn aan deze dagen van spanning en enthousiasme, als ze jou Zep noemden?"

„Dag Zep, goeden morgen, Zep, ik vind het prettig klinken". Ineens flitste een plan door Piets brein.

„Vader, nu weet ik wat. Zeppelin-Jong wil ik niet genoemd worden. Maar Zep vind ik mooi. En nu heb ik wat gevonden. Ik vraag aan Willem

en Henri en nog andere jongens, of ze me Zep willen noemen. En als ze dat allemaal doen, Vader, ligt Hans er finaal uit met zijn scheldwoord”.

„Dat is van den nood een deugd maken”, prees Vader, en Moeder beloofde op Piets vernuftige vondst een kopje koffie te zullen schenken, mits hij hun eerst verslag deed van zijn avontuur in het water.

Piet gaf een getrouw relaas.

„Waar bewondering en enthousiasme al niet toe leiden kunnen”, merkte Vader op.

Toen Piet de koffie, die hem goed deed na het koude bad, op had, ging hij de deur uit. Hij moest toch weten, of Willem en Henri het wondere schip even goed gezien hadden als zij.

Nog steeds heerschte er een voor den Zondag ongewone drukte in de straten.

Overal stonden nog groepjes druk pratende menschen en kinderen.

Op den hoek van de straat, waar Piet woonde, stonden drie vrouwen, van wie er slechts één het woord scheen te mogen voeren.

Ze was een magere vrouw, die met haar knokige vingers levendige gebaren maakte. Zep moest toch eens even naar haar luisteren en bleef dus staan.

„Waarom die vliegmachines om en voor de Zeppelin zweefden? Maar dat is toch duidelijk!

De Zeppelin is immers in een wild-vreemd land! Weet zij hier den weg? Natuurlijk niet. Die wordt haar gewezen door den Hollandschen vlieger, die haar vooraf gaat. Snappen jullie het nu?”

De twee andere vrouwen verklaarden, dat ze het begrepen hadden.

Zep werd kwaad. Hij voelde die uitlegging als een belediging Dr. Eckener aangedaan, die, naar de kranten berichtten, zelf een groot astronoom is en daarom kon hij niet nalaten te zeggen:

„Neen juffrouw, u hebt ongelijk. Daarom zijn die vliegers er niet bij. Die waren er alleen, om het luchtschip en Dr. Eckener hulde te brengen. Eckener weet toch boven de heele wereld den weg? Is hij niet onlangs naar Amerika gevlogen? Had

hij toen vliegmachines bij zich, om hem den weg te wijzen?"

Het magere juffie, dat vond, dat alleen zij wist hoe 't gegaan was, voelde zich geweldig beleedigd. Ze plantte haar beenige handen in de zij, boog den nek zoover voorover, dat haar gezicht bijna dat van Zep raakte en snauwde dezen toe: „Word jou wat gevraagd, leelijke aap? Waar bemoei jij je mee, jou leelijkheid!"

Ze keerde met een heftige beweging Zep den rug toe en vervolgde, overtuigd van de juistheid harer opvattingen:

„Zie je, daar dienen nou die vliegtuigen voor. Ik woonde in '14 te Antwerpen. In den oorlog, moet je weten. Als toen zoo'n Duitsch luchtschip"

„Ze kletst", riep Zep, — en er genoeg van hebbende, liep hij rustig door.

Wel toevallig, dat Henri Kiepe bij Willem Duiker was, toen Piet de kamer binnen stapte.

Piet informeerde natuurlijk het eerst, of ze haar even goed gezien hadden als hij.

„Ik stond op het Buitenhof", vertelde Willem „en pal hierover ging ze. Als ik driemaal zoo groot was geweest, had ik haar makkelijk met de hand kunnen grijpen".

„En ik zeg, dat het niet kan", zei Henri. „Ik stond op het Prins Hendrikplein en vlak boven mijn hoofd passeerde zij".

„Maar dan hebben jullie je toch leelijk vergist", meende Piet te moeten vaststellen. „Ik zat in een boom bij het Vredespaleis en zoo pal als die roset aan 't plafond boven mijn hoofd is, zoo pal was de Zep boven mijn hoofd".

Ook de beste vrienden, die verschil van meening hebben, kunnen luidruchtig worden. En zoo gebeurde het al heel spoedig, dat het geruzie van hun stemmen door het heele huis klonk en Willems Vader kwam binnen geloopen.

„Wat is hier aan de hand? Zijn jullie bezig mijn huis af te breken?"

De jongens zwegen en Willem vertelde aan zijn Vader, wat er aan de hand was.

„Als jullie nu kalm gaan zitten, zal ik je de zaak uitleggen", beloofde de heer Duiker.

„Kijk eens, de zaak is heel eenvoudig. De aarde is een stip, vergeleken bij de onmetelijke ruimte. Stel je nu den Haag als zoo'n stip voor, waarboven het luchtschip zoeeven heeft gevaren. Nu begrijp je toch wel, dat het voor iederen waarnemer op die stip is, of de Zeppelin precies over zijn hoofd heeft gevaren?"

De jongens knikten.

Willems vader ging verder: „Hierover zouden jullie nu de grootste ruzie gekregen hebben. Zoo gaat het meer in de wereld, dat menschen ruzie krijgen, terwijl ieder van hen gelijk heeft”.

Mevrouw Duiker was binnengekomen en had de uitlegging van haar man gehoord.

„Man, je hebt gelijk”, gaf ze toe, „alleen als wij het oneens zijn is het ongelijk altijd aan jouw kant”.

„Dat is natuurlijk”, beaamde de heer Duiker.

En toen lachten ze alle vijf.

Toen Piet met zijn vrienden alleen was, nam hij de gelegenheid waar hen over den zoozeer gewenschten naam „Zep” te spreken. Met klem drong hij er bij hen op aan, dat ze hem morgen op de speelplaats met „Zep” begroeten zouden en hetzelfde verzoek te doen aan Koos ten Dam en Hein Zeegers.

„Als er voorloopig maar vier zijn”, legde hij uit, „komt Hans’ gevonden bijnaam van Zeppelin-Jong er vast niet in”.

Bijna plechtig beloofden de twee vrienden, dat ze aan Piets verzoek zouden voldoen. En deze was gerust. Nu kon hij een hernieuwden aanval van Hans Weijers rustig afwachten.

„Moet je hooren”, vertelde ineens Piet, „ik heb vanmorgen al een hartig woordje met hem gesproken”.

„Met Hans Weijers, kom zeg, haal mij er nou eens door!” riepen beide vrienden haast gelijktijdig uit.

„Nou, luister dan en bewaar je twijfel, tot ik jullie alles verteld heb. Jullie herinnert je zeker wel, dat Hans verzekerde geen voet te zullen verzetten om de groote sigaar te zien? Nou — en ik vond hem vanmorgen in een boom, niet ver van het Vredespaleis”.

„En wat heb je gezegd?” vroeg Willem verrast.

„Natuurlijk schreeuwde ik hem toe: „Toch gekomen om de groote sigaar te zien? Daar zit nu die grootspreker, als een nieuwsgierige aap in een boom!”

„En wat zei hij?” informeerde Henri haastig en nieuwsgierig.

„Nou hij schold natuurlijk weer. „Mieserig Zeppelin-Jong”, riep hij naar beneden, „ga jij maar op een duintop zitten. Zoo’n Zeppelin-Jochie kan toch niet als een groot mensch in een boom klimmen?”

„Piet”, riep Willem tegelijk verontwaardigd en enthousiast, „nou heet je vast en zeker voortaan „Zep”. Daar zullen wij voor zorgen.”

„En mocht hij doorgaan met schelden”, verzekerde Piet, „dan krijgt hij vandaag of morgen een mep van Zep”.

„Dat wordt dan een rijmende mep”, lachte Henri.

Nu vertelde Piet van zijn „kopje-onder” in de vaart.

„Je mag dit wel voor de jongens geheim houden”, ried Henri aan. „Als Hans dat zou hooren, zal je nog heel wat te verduren hebben”.

„Ik zwijg hierover natuurlijk als het graf”, verzekerde Piet. „En ik ben er zeker van, dat de naam Zep het winnen zal, als jullie morgen je best maar doen”.

„Reken op ons, Zep”, verzekerde Henri, „en loop nu met me mee, want ik moet voor 't koffiedrinken thuis zijn”.

Zep en Henri vertrokken.

Dien avond in de huiskamer had Piet het natuurlijk over de Zeppelin en Dr. Eckener.

„Je kunt gelooven”, zei Vader, dat de Zep, die na een tocht van slechts enkele dagen, een bezoek brengt aan Amerika, waar Dr. Eckener en zijn bemanning zoo geestdriftig ontvangen werden, veel bijdraagt tot de verwezelijking van de wereldvrede-idee. Hierbij komt nog, dat menschen van allerlei nationaliteit te zamen reizen en in de landen, waar ze komen, enthousiast en gastvrij worden ontvangen, zooals men vrienden hartelijk verwelkomt”.

's Nachts droomde Piet, dat hij voer in een reusachtig luchtschip, hoog boven de aarde. In dat luchtschip waren reizigers, uit alle oorden der aarde. Er voeren Bruinen en Zwarten en Blanken mede, honderden en honderden, en toen het met duizenden electriche lampen verlichte schip daar zoo statig voer over de aarde, die lag in den nacht, knielden de menschen en zongen eendrachtig het: „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen.”

Piet hoorde hen zingen en glimlachte in den slaap.

HOOFDSTUK II

WAAROM HANS KOOKT VAN WOEDE EN PIET ZIJN KLASGENOOTE,
ELSJE HOVINK, VERONTWAARDIGD AANZIET. — GROOTE
RUMOERIGHEID OM EN OP DE SCHOOL. — EEN
ENGELSCH UITVINDING.

EN volgenden dag trok het zijns ouders aandacht, dat Piet zwiwend en als in diep gepeins verzonken, zijn ontbijt gebruikte. Hij zei geen woord, terwijl rimpels zijn voorhoofd doorgroefden. Als hij den theekop aan zijn mond

bracht, keek hij erin, alsof er iets geheimzinnigs uit te voorschijn moest komen.

Moeder glimlachte, toen ze zei:

„Wat is je aandacht vanmorgen bij brood en thee, Piet? Op andere dagen weet je, geloof ik, amper wat je eet, terwijl je nu niets van je ontbijt schijnt te ontgaan”.

Piet ontwaakte uit zijn gepeins en antwoordde: „Moeder, 't is een gewichtigen dag voor me. U weet toch, dat vandaag over mijn tweeden naam beslist wordt? Wie zal het winnen: hij of ik? Zal iedereen me voortaan geringschattend, ja minachtend „Zeppelin-Jong” noemen, of zal ik den fijnen, frisschen naam van „Zep” krijgen? Wat een verschil, wat een verschil, Moeder”.

„Ja, 't is voor jou een kritieken dag”, bromde Vader vriendelijk-spottend.

„Vader, u moet niet spotten. Als u nou nog eens een jongen was als ik en er zou vandaag beslist worden over uw bijnaam, zoudt u dan niet in spanning zijn? Of zoudt u maar onverschillig en laf afwachten, wat ze over u beslissen? Zoudt u de speelplaats opstappen en aan den eersten den besten jongen vragen: Zeg, hoe noemen ze me nou? En, als dan die jongen zou antwoorden: Jou! Zeppelin-Jochie, natuurlijk. Zoudt u dan blijven pruilen en smeekend aan de jongens vragen: Toe, alsjeblieft, noem me niet zoo. Ik vind het zoo naar, als ik zoo genoemd word”.

„Kom Piet”, riep Vader, „je denkt toch niet, dat ik in mijn jeugd zoo'n stakker, zoo'n stumperd, zoo'n doetje geweest ben?”

Haastig antwoordde Piet: „Natuurlijk niet, Vader, dat denk ik heelemaal niet en daarom begrijpt

u toch wel, dat ik me ook maar niet zoo een, twee, drie doopen laat met een naam, dien Hans Weijers voor me heeft uitgedacht?"

Vader, die naar zijn werk moest, stak Piet hartelijk de hand toe en zei: „Succes, beste jongen. Vanmiddag hoor ik den uitslag wel. Je bewondering voor het luchtschip heeft niet verdiend, dat je een bijnaam zoudt krijgen, die je niet aanstaat”.

Vijf minuten later was Piet op weg naar school.

De klok op het plein vertelde hem, dat het nog geen half negen was. Hij mocht zich dus niet haasten. Voor kwart voor negen mocht hij zich in geen geval vertoonen. Zijn vrienden moesten de zaak in orde hebben gebracht, voor hij zich zien liet.

Van minuut tot minuut werd hij onrustiger.

Als zijn vrienden het toch eens verloren tegen Hans, die op velen invloed had! Hans was sterk en durfde veel. Niet weinig zou afhangen van de houding, die de meisjes der klas aannamen; van de partij, die deze kozen. Piet durfde zich haast niet voor te stellen, dat de anderen het zouden winnen en hij voortaan genoemd zou worden „Het Zeppelin-Jong”, „het Zeppelin-Jochie” en wie weet, welke vernederende bijnamen ze nog meer zouden verzinnen. Zijn onrust werd angst, toen zijn verhitte verbeelding het vreeselijke woord: „Zeppelinnetje” vond. Het „Zeppelinnetje”. On-

willekeurig bleef hij staan en voelde, dat zijn hart klopte. Het „Zeppelinnetje”. Een naam voor een stukje kinderspeelgoed. Als dat gebeurde, dan zouden ze wat anders zien. Dan . . . ging hij er vandoor, den Haag uit. Dan zou hij zijn vader, die commies bij de posterijen was, weten te bewegen, overplaatsing te vragen, naar een andere stad. En Vader, die alles voor hem over had, zou dit stellig doen. Liever woonde hij in Vreeswijk heel alleen met zijn Vader en Moeder, dan hier in den Haag, waar zij, die hem kenden, hem „Het Zeppelinnetje” zouden noemen.

Piet voelde zijn ongerustheid en angst verminderen. In het ergste geval, als zijn tegenstanders het zouden winnen, stond zijn verhuishwagen als het ware voor de deur. En dan moesten ze het verder maar zonder hem doen.

Eindelijk kreeg hij den muur van de speelplaats in 't zicht. In de straat, die langs den muur liep, zag hij niemand.

De beide speelplaatsdeuren stonden open.

Piet naderde heel langzaam.

Hij gluurde door den kier, tusschen een der deuren en den muur en zag de jongens van zijn klas, die druk gebarend daar stonden, op kleinen afstand van de deur. Niet ver van hen stonden de meisjes der klas.

De jongens redeneerden verward en druk door elkander, doch, wat ze zeiden, kon Piet niet verstaan. Hun roode gezichten getuigden van opwinding.

Ineens zag hij en hij hoorde het ook, dat Willem en Koos en Henri en nog een paar andere jongens van zijn partij lachten en ineens liep hij, omdat hij dit een goed voorteken achtte, driest de speelplaats op.

„Ha, Zep”, riep Willem hem toe.

„Zep, Zep”, riepen nog andere stemmen, waaronder ook de fijne, hooge stemmen van meisjes waren.

Als een triomphator naderde Piet de groep.

En zijn gezicht straalde.

Hij voelde gewonnen te hebben.

Hans stond te midden van zijn handlangers en een oogenblik heerschte er een volkomen en pijnlijke stilte.

Ieder voelde, dat er iets ging gebeuren. Maar het scheen, dat niemand iets durfde doen of zeggen, dat de ingehouden spanning kon doen omslaan in een woest tumult, of niet te stuiten aanval. Maar er was tevens iets kostelijk-grappigs in dat verbeterde zwijgen der twee partijen. En dit zag Truusje Poort heel goed. Zij begon eensklaps prettig te schateren en riep: „O, Zep, wat zijn die

jongens toch kwaad om je nieuwen, mooien naam”.

„Kostelijk, kostelijk”, riepen de andere meisjes en Piet straalde van overwinningstrots.

Hans kookte van woede en zich vlak voor Piet posteerende, riep hij: „Zeppelin-Jochie, als je nou meent, dat je dezen bijnaam zult kwijt raken, omdat je een stuk of wat van die stumperige meisjes op je hand hebt, ben je glad mis”.

Het heele leger van meisjes had Hans nu ineens tegen zich en hij zou ervaren, dat hij hiertegen niet opgewassen bleek te zijn.

„Lafaard”, verweet hem Marietje Donkers.

„Bah”, zei Toosje Schoevers, „wat een held, die zóó over meisjes durft te spreken”.

„En nog wel met ongepoetste tanden”, verweet Elsie Hovink schamper.

„We kijken hem nooit meer aan!” riep Annie ten Hoven en op haar voorbeeld keerden alle meisjes hem den rug toe en liepen heen.

Hans voelde eensklaps in al zijn omvang het ellendige figuur, dat hij gemaakt had tegen al die meisjes. En hiervan gaf hij Piet de schuld. Juist wilde hij Piet voor al de beleedigingen, hem door de meisjes aangedaan, ter verantwoording roepen, toen een der jongens uit zijn eigen partij — Kees Walch — hem toevoegde: „Stom van je, om dat tegen de meisjes te zeggen”.

„Bar stom en onnoozel”, viel Henk Bles, ook een partijgenoot van Hans, bij.

Nu voelde Hans zich in een hem volkomen vijandelijke omgeving. Tegen wien moest hij zich nu nog wenden? Allen waren tegen hem. En dit weten sloeg al zijn kracht uit hem weg. Hij had wel kunnen huilen van machteloosheid. Eensklaps stiet hij Henk, die ter zijde van hem stond weg en riep huilend: „k Wil met jullie allemaal niets, niets meer te maken hebben”, en hij vloog naar den uitgang en verliet de speelplaats.

Verbaasd keken de jongens hem na en toen hij verdwenen was, staarden ze elkander aan.

Wat moesten ze van Hans en zijn verdwijnen denken?

Lang tijd tot denken kregen ze echter niet, want de aanvangsbel luidde.

„Hij is, geloof ik, gek geworden”, fluisterde Henri, onder het naar binnen gaan, Piet toe.

„Elsje Hovink was heel grof, toen ze Hans zijn ongepoetste tanden verweet”, merkte Piet ter verdediging van Hans op.

„Ik ben benieuwd, hoe dit alles afloopen zal”, zei Henri.

Ze zaten allen in hun bank. De heer Polvliet beklom zijn stoel.

„Hebben jullie haar allemaal gezien?” begon hij.

„Grootsch, hè . . . machtig. Ik ben nog onder den indruk”.

Het speet Piet, dat Hans er nu niet was. De klasse zweeg en in dit zwijgen zag de heer Polvliet het bewijs, dat de leerlingen hun verbazing, hun ontroering nog niet te boven waren en hij vervolgde: „Het was een aangrijpend gezicht, ik moet jullie eerlijk vertellen, dat het gezicht van dien geweldigen luchtreus mij diep ontroerd heeft”.

Bewonderend keek Piet zijn onderwijzer aan.

„Hij is net als ik”, dacht hij.

Nu kan een onderwijzer nog zoo in bewondering zijn, hij blijft altijd onderwijzer, die zijn oogen niet van de klasse afwendt en dus zag de heer Polvliet de leege plaats, door Hans' verdwijnen ontstaan.

„Waar is Hans Weijers, ik heb hem toch, meen ik, op de speelplaats gezien?”

„Hij is weggelopen, omdat hij ruzie met Zep heeft gehad”, vertelde Truusje Poort, die Piets naam zoo mooi had gevonden.

„Zep, ruzie met Zep?” informeerde de onderwijzer nieuwsgierig. „Wie is Zep?”

„Piet Vermijlen is Zep”, vertelde Truus.

De onderwijzer begreep er natuurlijk niets van. Doch de mededeelingen en inlichtingen, die van alle kanten tot hem kwamen, hadden ook den

onderwijzer spoedig in de nieuwe Zeppelin-affaire betrokken.

„Dr. Eckener zou er plezier in hebben, als hij wist, welke gevolgen de tocht van de Zeppelin over onze stad voor ons al niet heeft meegebracht.

Hans Weijers blaast den aftocht . . . Piet Vermijlen verloochent zijn doopnaam . . . en jullie zijn natuurlijk in twee vijandelijke partijen verdeeld: de Zeppianen en de anti-Zeppianen.

„Ik ben Zeppiaan!” riep Elsje Hovink.

„Je hebt dus al een vrouwelijke volgeling”, zei lachend de heer Polvliet.

Maar Elsjes mededeeling, dat ze Zeppiaan was, had op Piet een geheel andere uitwerking, dan Elsje, of wie ook van de klasse, verwacht had.

Verontwaardigd keek Zep het meisje aan, toen hij zei: „Het was leelijk van je, wat je Hans verweet van die tanden. Heel leelijk. Je had dat mij ook kunnen verwijten en misschien nog wel meer jongens”.

Verbazing bij alle leerlingen en niet het minst bij den heer Polvliet, die natuurlijk van deze schermutseling tusschen Elsje en Zep heelemaal niets begreep.

Elsje kreeg een kleur en vertrok haar lipje in een plooi van minachting.

Weer werd het doodstil in de klas.

De zaak was in een heel nieuw stadium gekomen.

Hulp aan Hans van Piets zijde! Niemand, die er iets van begreep.

De onderwijzer werd verlegen met het geval.

Nu eens keek hij naar Zep, dan weer naar Elsje, om eindelijk te vragen: „Maar welk verband bestaat er nu toch tusschen de Zeppelin . . . Piets nieuwen naam . . . Hans' verdwijnen van de speelplaats . . . en diens tanden?”

Deze vraag klonk zoo humoristisch, dat de klasse moest schateren van den lach.

Piet alleen lachte niet. Hij keek heel ernstig.

Het Zeppelin-Jong.

Elsje sloeg een boek open en deed, of ze las.

„Ja, nu ik toch in de Zeppelin-affaire betrokken ben”, vervolgde de heer Polvliet, „en ik als de oudste toch wel vrederechter mag zijn, zou ik graag willen weten, wat die tanden-affaire nu toch beteekent”.

„Twee affaires”, schaterde Willem, „de Zeppelin- en de tanden-affaire”.

Weer lachten allen, behalve die twee.

Met een handbeweging verzocht de heer Polvliet Willem niet verder te gaan.

„Vertel me eens, Zep,” vroeg nu de onderwijzer gemoedelijk aan Piet, „wat is er nu eigenlijk aan de hand?”

Piet vertelde het hem en schroomde niet te herhalen, dat hij Elsjes schampere opmerking aan Hans' adres grof vond.

„En”, verzekerde hij, „dat Henk Bles en Kees Walch ook tegen Hans waren, is min. Eerst trokken ze zijn partij, maar toen ze merkten, dat alle meisjes en veel jongens tegen hem waren, vielen ze Hans af. Ik kan me best begrijpen, dat Hans is weggelopen. Allen tegen een, dat gaat niet”.

Sommigen hadden Piet met bewondering, anderen met verbazing aangehoord, terwijl twee jongens, Henk Bles en Kees Walch natuurlijk, woedend werden.

„Hij is ook gek geworden”, fluisterde de eerste Kees Walch, die naast hem zat, in 't oor.

„Hij heeft de Zeppelin-ziekte gekregen”, fluisterde Kees terug en hoewel deze, zomin als Henk, ooit zou kunnen zeggen, welke ziekte hiermee aangeduid zou kunnen worden, schaterden ze het beiden eensklaps uit.

„Zenuwtjes”, schamperde Piet zijn buurman Henri in 't oor.

Nadenkend zat de heer Polvliet op zijn stoel, de nagels van zijn linkerduim tusschen de twee rijen tanden. Zoo zat hij altijd, als hij ernstig was en nadacht.

De klasse wachtte in spanning af, wat hij zeggen zou.

Alleen Elsje deed, of de zaak haar verder niet aanging en scheen te lezen.

„Zal ik jullie nou eens wat zeggen”, begon de onderwijzer plotseling. „Ik beschouw jullie oneenigheid van voorbijgaanden aard te zijn. Als de gemoederen tot rust zijn gekomen, zien jullie allen de nietigheid van het gekibbel in. Dagen lang hebben we allen in groote spanning geleefd, onze zenuwen waren wat al te sterk geprikkeld. Dat wreekt zich nu. Al dat gekibbel en oneenigheid is het gevolg er van.

Ik herinner me een gelijk geval uit mijn jeugd. Dat zal ik jullie eens vertellen”.

Ineens had de heer Polvliet aller aandacht, ook van Elsje, die haar oogen op hem richtte. De heer Polvliet had door zijn mededeeling, dat hij uit zijn eigen jeugd ging vertellen, dadelijk aller aandacht. Leerlingen hooren zoo graag uit den mond van hun onderwijzer, wat deze wel in zijn jeugd beleefd heeft.

„Een vijf en twintig jaar geleden vloog de eerste vliegmaschine over ons dorp. Ik kom uit een klein plaatsje in Friesland, zooals jullie weten. Dat was me een gebeurtenis. Toen jaren daarvoor de eerste trein langs ons dorp reed, stonden alle menschen in een breede rij langs de spoorbaan letterlijk te trillen op hun beenen. Het was indrukwekkend, het was grootsch. En nu: een vliegmaschine, die daar hoog als een vogel door het onmetelijke luchtruim zweefde. Eerst sloeg de aanblik van dat zwevend gevaarte en het geronk van den machtigen motor de menschen met stomheid. Doch toen de machine even buiten ons dorp een zwenking maakte en weder over de hoofden vloog, uitte de bewondering zich in een luidruchtig en opgewonden gejuich en geschreeuw.

En uren later, toen het vliegtuig al geruimen

tijd veilig was teruggekeerd in Soesterberg, was er nog groote opwinding in ons dorp.

's Avonds, jongelui, ben ik met gehavende klee-

ren en een bebloed gezicht thuis gekomen. Wij jongens, hadden verwoed gevochten, want niet lang duurde het, of de schoolmakers waren in twee vijandige partijen verdeeld. Och, en dat kwam zoo vanzelf.

A zei: „Wat een hoogte, hè! Wel tweeduizend meter”.

Dadelijk riep B: „Je bent gek, nog geen tweehonderd meter”.

Toen A weer: „Wat weet jij daarvan? Ik weet, wat hoogte is. Hoe vaak ben ik niet boven in onzen toren geweest?”

A's vader was koster van de kerk, moeten jullie weten.

Er waren natuurlijk jongens, die dadelijk A en anderen, die B gelijk gaven.

„Wat een held, die dat aandurft, zoo alleen in de lucht”, prees C den heldenmoed van den vliegenier.

Waarop D vinnig uitriep: „Alleen? Ze zijn altijd met hun tweeën: de piloot en de mechanicien”.

„Hou die wijsheid van je grootmoeder maar bij je”, was nu C's vinnig antwoord. „Ben je soms niet hoog in de lucht, als er een tweede bij je is?”

En zoo ging dat maar door. Zooals ik zei: Ik ben dien avond gehavend en bebloed thuis gekomen. En daar was mijn Moeder niet te best over te spreken. Maar wat er thuis gebeurd is, vertel ik jullie niet. Dan zou je me uitlachen”.

Zóó gretig, met zoo groote belangstelling hadden alle leerlingen geluisterd, dat ze hun eigen ruzie bijna vergeten waren.

„Zie je”, besloot de heer Polvliet, „zooals het toen met ons is gegaan, zoo gaat het nu met jullie. Een klein beetje wrijving, wat oneenigheid . . . 't is de moeite niet. Maar kom, we gaan aan den arbeid. Onzen grooten Napoleon hebben we op Elba achter gelaten, het wordt tijd, dat we hem naar zijn geliefd Frankrijk terug brengen”.

De heer Polvliet vervolgde zijn afgebroken geschiedenisles van den vorigen keer en alle aandacht was spoedig bij den grooten Corsicaan en geen, die meer aan de Zeppelin dacht, die inmiddels in Friedrichshafen weer veilig voor anker lag.

Om half elf luidde de bel. De klasse ging naar de speelplaats. Maar de harmonie was verbroken. Henk Bles en Kees Walch met nog een viertal andere jongens zonderden zich dadelijk af. Elsje Hovink redeneerde druk tegen de meisjes. Piet was ongerust. Nu was hij er nog niet zeker van, dat hij en zijn partij het winnen zou. Hij had Elsje tegen zich, misschien wist deze de andere meisjes te bewegen, de partij tegen hem te kiezen. Als dat gebeurde, zou hij het loodje leggen en den smadelijken naam van het Zeppelin-Jong krijgen en behouden.

Piets onrust groeide tot angst. Gebeurde er maar iets, dat den uitslag verhaastte. Maar het speelkwartier verliep en het werd twaalf uur en

Piet ging naar huis, onvoldaan en ontevreden.

Hij stak het plein over, waar achter de straat lag, waarin hij woonde. En op dat plein, op een bank zat — een courant in de hand — Hans Weijers.

Even schrok Piet ervan. Dit begreep hij: als Hans hem zien zou, ging er wat gebeuren.

Piet verlangde er naar en kuchte hard.

Hans bleek heel verdiept in zijn lectuur, hij keek niet op, niettegenstaande Piet nog twee malen heel hard zijn kuchende geluiden herhaalde.

Zal ik hem aanspreken, overwoog hij. Misschien komt het tot een kloppartij, die dan na schooltijd door de twee partijen kan worden voortgezet. Dan zou meteen beslist zijn, welke zijn tweede naam wezen zou: Zep of Zeppelin-Jong.

Hij stapte, vast besloten, regelrecht op Hans toe.

Het moest er nu maar van komen.

Eensklaps keek Hans, die de naderende voetstappen gehoord had, op van zijn courant.

„Nu gaat het beginnen”, dacht Piet, die zag, dat Hans opsprong en op hem toeliep.

Piet bleef staan en nam onmiddellijk de gevechtshouding aan. Maar er gebeurde iets wonderlijks.

„Zeg, Piet”, informeerde Hans, „wat zei meener Polvliet wel, dat ik gedroscht ben?”

Verbaasd schoot Piet uit de gevechtshouding, en antwoordde: „Niets. We hebben hem verteld,

dat je er vandoor bent gegaan. Maar kwaad was hij heelemaal niet”.

Deze mededeeling scheen Hans op te lichten, want hij ademde diep.

„Hebben jullie nog verder ruzie gemaakt?”

Piet vertelde hem alles.

Prettig verrast keek Hans hem aan en bekende: „Weet je, waarom ik kwaad op je was? Ik was jaloersch op je. Jij had het altijd over de Zeppelin en iedereen bewonderde jou, omdat ze geloofden, dat jij alleen zoo verlangde naar haar komst. Maar ik dacht ook dag en nacht aan haar. Dat wou ik niet zeggen. En toen jij me daar zag in dien boom, schaamde ik me dood en werd nog nijziger op je”.

Het was een eerlijke bekentenis van Hans, die Piet beloonde, door hem de hand toe te steken.

„Zullen wij er niet meer over praten, Hans?”

Lachend keek Hans hem in de oogen.

„Neen, Zep”, antwoordde hij en toen wist Piet welk een eerlijke en echte jongen Hans was — en, dat hij niet het Zeppelin-Jong zou worden genoemd.

„Kom mee naar de bank daar”, stelde Hans voor. „Het ochtendblad is vol over de Zeppelin”.

Enkele seconden later zaten daar de twee, die enkele oogenblikken geleden, zich vijanden waanden,

dicht naast elkander, bewonderend genietend van wat „De Courant, Het Nieuws van den Dag” schreef over de Zeppelin, die ze beiden, zonder het van elkander te weten, zoo vurig dagen lang hadden verwacht.

ZEPPELIN-TRIOMF BOVEN NEDERLAND

luidde het opschrift.

„Ja, een triomf was het”, riep Piet uit.

„Ik heb me in dien boom bijna heesch geschreeuwd”, bekende Hans.

„Hoog boven het gewriemel der menschheid kruiste de luchtrens langs den zonnigen hemel”.

„Ja, wat een prachtig weer, was het”, zei Hans.

„Dr. Eckener weet alles”, beklemtoonde Piet.

Ze bekauwden beiden hun nagels, toen ze aan het eigenlijke grootsche moment van de opstijging van den luchtrens gekomen waren.

„De motoren beginnen te draaien en ronken, er komt beweging in het reuzengevaarte, het uur van vertrek is genaderd”.

„Fertig”, klinkt het.

„Los”, is het antwoord.

Het is 11.08, als langzaam de Zeppelin de hal uitgereden wordt door de kleine wagentjes op rails en de paar honderd man aan de touwen.

De passagiers verdringen zich voor de breede vensters en wuiven een vaarwel aan de talrijke toeschouwers.

„Guten Abend”, wordt er dan eensklaps gezegd.

En de leider van het luchtschip, de beroemde Dr. Eckener, staat in ons midden. Handen worden gedrukt en opgewekt kijkt de kapitein in het rond.

„Gutes Wetter haben wir”, zegt hij vergenoegd.

Het is 11 uur 10, als de kolossus zonder veel krachtsinspanning op het grasveld buiten is gebracht. Zoeklichten verlichten hier het terrein, dat als omzoomd is door honderden nieuwsgierigen. Het is een prachtigen avond. Geen windje gaat over het veld. Men ziet alleen de sterren aan den hemel.

„Ho — Ho — alles los”, klinkt het.

Even ligt het luchtschip onbewegelijk stil. Signalen worden gegeven. — Geroep: „Hoch, Hoch”.

En in enkele seconden voltrekt zich het wonder.

DE ZEPPELIN STIJGT

„Prachtig!” schreeuwen de jongens, diep onder den indruk van de lectuur, maar ze vallen op hetzelfde oogenblik van schrik van de bank, omdat een barsche stem zich plotseling als volgt deed hooren:

„Zoo, zoo vind ik jou hier, jou spijbelaar!”
De man, die hun den schrik op 't lijf gejaagd heeft
is . . . de heer Polvliet.

Als twee overvallen en schuldbewuste boos-
doeners zitten ze daar naast elkaar. Doch Piet,

beseffende, dat het verwijt van den heer Polvliet
alleen Hans geldt, springt op. Hans echter blijft
zitten, zijn wijd-open angstogen op die van zijn
onderwijzer gericht.

Voor den voorbijganger zou het een potsierlijk
gezicht geweest zijn: Hans in zittende houding
op den grond, als een slaaf aan de voeten van zijn

meester. Gelukkig voor hem was er niemand op
het plein.

„Ik moest je daar eigenlijk drie uur laten zitten”,
bromde de heer Polvliet. „Heb je mij van-
morgen ook niet drie uur vergeefs op je laten
wachten?”

„Mijnheer”, begon Hans te stamelen, doch
zijn onderwijzer onderbrak hem, zeggende: „Je
bent toch niet van plan je wegblijven goed te
praten?”

En weer stamelde Hans: „Nee, mijnheer,
maar . . .”

„Sta dan maar op”, stond de heer Polvliet toe
en hij glimlachte, toen Hans aarzelend en stun-
telig zich overeind werkte en zich verlegen en
schuldbewust deemoedig tegenover zijn onder-
wijzer plaatste.

Doch, hoe groot was Hans' verrassing, toen de
onderwijzer hem op den schouder klopte en zei:
„Over je deserteeren spreken we wel onder vier
oogen. Dat is een zaak tusschen jou en mij. Maar
je moet me eens gauw vertellen, hoe jullie beiden
hier samen komen en blijkbaar in de beste vriend-
schap samen de krant leest. Raap die eerst eens
op, ze blijkt voor jullie beiden iets heel interes-
sants te bevatten”.

Zijn oogen vielen op de groote, zwarte letters

aan den kop. „Ha, ik zie het al, nieuws over de Zeppelin, de steen des aanstoots”.

Hans had de courant opgeraapt en stond weer in de oude positie, echter niet meer onder den druk van zooveen.

„Nou, Hans, sla maar aan het vertellen, ik ben heel benieuwd te vernemen, hoe jullie elkaar zoo gauw terug gevonden hebben. Laat ik je op den voorgrond zeggen, dat ik er heel, heel blij om ben, dat de kwestie zoo gauw uit de wereld is geraakt. Wat zullen de jongens en meisjes van de klas opkijken, als ze jullie aanstonds in de beste harmonie de speelplaats op zien stappen. Ze zullen hun oogen uitkijken”.

Hans vertelde en schaamde zich niet, ook tegenover zijn onderwijzer, zijn schuld eerlijk te bekennen.

Toen de heer Polvliet alles wist, zei hij: „Bravo, Hans, ik ben blij om jou, om Zep, om de heele klas en om mezelf. Vanmiddag zullen we ons lied aanheffen: „De Vrede is weergekeerd”. Wat zullen we dat lied blij uitjubelen. En — breng die courant mee. Misschien kunnen we er allemaal nog iets belangrijks uit halen en stellig den indruk vernieuwen, waaronder we gisteren allen geweest zijn.” Na dit gezegd te hebben, verwijderde hij zich met een vriendelijk: „Nu bonjour, jongens”.

Hans en Zep keken den heer Polvliet na en zwegen ontroerd.

Toen hun onderwijzer om den straathoek verdwenen was, zei Hans: „Wat hebben we toch een fijnen onderwijzer, Zep”.

Deze antwoordde niet, doch waarschuwde: „Zal je aanstonds de krant niet vergeten? Ik ben benieuwd, wat er verder in staat”.

„Ik breng haar mee”, beloofde Hans en toen ging ieder zijns weegs.

Piet, naar huis stappende, overdacht het gebeurde van dien morgen.

„Wat is alles toch snel en prachtig geloopt”, redeneerde hij. „Dien door hem zoo zeer gevreesden bijnaam zou hij niet krijgen, maar in plaats hiervan den gewenschten naam van Zep. Fijn, dat de heer Polvliet hem ook al zoo noemde. Nu kon niemand achter blijven”, stelde hij vast. „Alleen van Elsje was hij zoo zeker niet, evenmin als van Henk Bles en Kees Walch en nog een paar anderen. Maar wat konden die enkelen uitrichten, nu het overgrote deel der klas en ook de heer Polvliet op zijn hand waren. Toch een fijne en eerlijke jongen, die Hans”.

Terwijl Piet zoo bij zichzelf redeneerde en haastig voortstapte naar huis, zaten zijn vader en moeder aan de gedekte tafel op hem te wachten.

„Ja, hij is laat”, herhaalde Moeder Vaders laatst gesproken woorden. „Er is stellig iets gebeurd. 't Is altijd wat onder die jongens. Maar hoor, daar is hij”.

Piet stapte de kamer binnen.

„Is je lot beslist, Piet”, informeerde Vader dadelijk.

„Ik heb het gewonnen, Vader”, antwoordde Piet en zijn gezicht straalde van blijdschap.

„En ik zie tot mijn vreugde”, zei Moeder, „dat de overwinning niet ten koste van je kleeren is bevochten”.

„Alles is heel vreedzaam verlopen”, vertelde Piet en hij deed een omstandig verhaal van het gebeurde.

En toen hij alles verteld had, vroeg hij ineens: „Moeder, noemt u mij nu ook voortaan Zep?”

Hoogst verbaasd keek Moeder haar jongen aan en antwoordde: „Ik jou Zep noemen? Van de wieg tot nu toe heb ik je Piet genoemd en dien naam blijf je van je Moeder houden. Ze mogen je noemen, zooals ze willen, voor mij kan jouw naam nooit veranderen”.

Moeder was zeer ernstig, toen ze dit zei. Piet voelde het en zweeg.

„En Vader zal je ook niet zoo noemen”, ging Moeder door, als vreesde ze, dat Vader van een andere gedachte zou zijn.

„Ik denk er ook niet aan”, was Vaders antwoord. „Misschien, dat ik je wel eens een enkelen keer Zep zal noemen. Dat zal ik doen, als je soms eens iets mocht uithalen, wat ik heel leelijk moet vinden. Dan zal ik moeten gelooven, dat onze Piet dat niet gedaan kan hebben, maar een andere jongen, die Zep heet”.

Piet voelde, wat zijn Vader bedoelde en toen hij tersluiks naar Moeder keek, zag hij, dat ze tranen in de oogen had.

„Moeder”, vroeg hij, „mag Piet nog een boterham?”

Toen lachten ze alle drie en Moeder veegde ongemerkt haar tranen weg.

Blij gestemd stapte Piet tegen half twee naar school.

Hij overwoog, dat hij nu twee namen rijk was: een naam, dien alleen Vader en Moeder voortaan zouden gebruiken en een naam, dien hij voerde op de straat.

„Een huis- en een straatnaam”, dacht Piet. Hij stapte vroolijk verder.

Alle beroemde mannen bijna, hebben een bijnaam gehad, herinnerde hij zich plotseling en hij ging het rijtje na.

„Karel de Groote — Karel de Kale — Pepijn de Korte — Lodewijk de Vrome — Willem de Goede. Er waren er zoo veel. Als hij later beroemd zou wezen, als hij met zijn schitterend verlichte Zeppelin in den donkeren nacht over de aarde zou gevaren hebben, waarop de millioenen knielende menschen hun Vrede op Aarde zouden gezongen hebben, dan zouden allen hem noemen: „Piet, de Luchtvaarder”. Of misschien: „Zep, de Luchtkoning”.

„Hallo, Zep”.

Zep keek om en zag Hans.

„Heb je de krant?” was Zeps eerste vraag.

Hans had die natuurlijk niet vergeten en samen gingen ze naar school.

Op de speelplaats stonden de jongens van de klas reeds druk te redeneeren en de vraag te bespreken, hoe het met Hans zou afloopen, die ge-

deserteerd was. Niet minder interesseerde hun de vraag, hoe het tusschen Hans en Piet zou vergaan.

De lezer kan zich de verbazing, welke zich van de jongens, zoowel als van de meisjes meester maakte begrijpen, toen ze daar eensklaps de twee vijanden van dien morgen naast elkander in druk gesprek de speelplaats zagen opwandelen.

Het werd plotseling doodstil.

Hoe was dat nu mogelijk! Wat kon er gebeurd zijn?

Henk Bles uitte zijn verbazing in een smalend: „Hans lijkt wel gek, dat hij met zoo'n Zeppelin-Jong loopen wil”.

„Moet je direct aan Hans zelf zeggen”, beet Henri Kiepe hem toe.

De twee jongens waren de stil-wachtende groep genaderd.

Niemand zei iets. Niemand wist, hoe te beginnen. Hans redde het pijnlijke van het geval, door plotseling in lachen uit te barsten.

„Maar, wat is hier toch aan de hand”, riep hij. „Is er een Zeppelin op jullie neer gevallen? Jullie behoeven heusch niet zoo sip te kijken. We zullen een fijnen middag hebben. Mijnheer gaat uit deze krant voorlezen”.

Hans trok de krant uit zijn zak.

„Deze staat vol over de Zeppelin en mijnheer zal ons alles voorlezen. Hij heeft het beloofd”. Nieuwe verbazing onder alle jongens. Had Hans dan hun onderwijzer gesproken? Maar, waar dan toch? En, wat zou deze wel ge-

zegd hebben? Hoe kwamen Hans en Piet toch te zamen en blijkbaar in de beste vriendschap? Het was alles een raadsel, een groot raadsel. En geen van hen, die het eerst een vraag durfde doen, die tot de oplossing kon leiden.

Toen eindelijk de bel luidde gingen ze allen zwijgend het lokaal binnen.

Vreemd-stil waren de jongens, toen de heer Polvliet zijn hoogen stoel beklom.

Hij keek hen eens aan, glimlachte, opende de lessenaar en haalde hieruit zijn stemvork.

„Laten we eerst ons lied van twist en vrede zingen”, begon hij.

Alle leerlingen begrepen hem.

Toen zongen ze het lied, dat de heer Polvliet, die een goed musicus en zanger was, zelf had gemaakt. Het luidde als volgt:

Meisjes: Wij meisjes, wij dansen en zingen.

Jongens: Wij jongens, wij klauteren en springen.

Meisjes: Klauteren en springen, ha-ha-ha
Is niet zoo aardig als dansen, ha-ha

Een jongen: De meisjes zijn boos,
Zeg, hoor je dat wel.

Jongens: Jawel, jawel.

Een jongen: Wij zullen het goed moeten maken.

Jongens: Dat willen wij wel.

Meisjes: Wij ook, wij ook.

Meisjes en Jongens:

Wij dansen te zamen, ha-ha-ha
En springen dan vroolijk en blij.
Ons twisten is uit fi-fal-de-ra.
Ons twisten, ons twisten is uit.
Hoera, hoera, hoera, fi-fal-de-ra-ra.

Slotkoor: De vrede is weer gekeerd.

Evenals bij de andere lessen, wist ook nu de heer Polvliet de enthousiaste aandacht van zijn klasse te winnen en allen zongen het lied zóó mooi,

„Deze staat vol over de Zeppelin en mijnheer zal ons alles voorlezen. Hij heeft het beloofd”. Nieuwe verbazing onder alle jongens. Had Hans dan hun onderwijzer gesproken? Maar, waar dan toch? En, wat zou deze wel ge-

zegd hebben? Hoe kwamen Hans en Piet toch te zamen en blijkbaar in de beste vriendschap? Het was alles een raadsel, een groot raadsel. En geen van hen, die het eerst een vraag durfde doen, die tot de oplossing kon leiden.

Toen eindelijk de bel luidde gingen ze allen zwijgend het lokaal binnen.

Vreemd-stil waren de jongens, toen de heer Polvliet zijn hoogen stoel beklom.

Hij keek hen eens aan, glimlachte, opende de lessenaar en haalde hieruit zijn stemvork.

„Laten we eerst ons lied van twist en vrede zingen”, begon hij.

Alle leerlingen begrepen hem.

Toen zongen ze het lied, dat de heer Polvliet, die een goed musicus en zanger was, zelf had gemaakt. Het luidde als volgt:

Meisjes: Wij meisjes, wij dansen en zingen.

Jongens: Wij jongens, wij klauteren en springen.

Meisjes: Klauteren en springen, ha-ha-ha
Is niet zoo aardig als dansen, ha-ha

Een jongen: De meisjes zijn boos,
Zeg, hoor je dat wel.

Jongens: Jawel, jawel.

Een jongen: Wij zullen het goed moeten maken.

Jongens: Dat willen wij wel.

Meisjes: Wij ook, wij ook.

Meisjes en Jongens:

Wij dansen te zamen, ha-ha-ha

En springen dan vroolijk en blij.

Ons twisten is uit fi-fal-de-ra.

Ons twisten, ons twisten is uit.

Hoera, hoera, hoera, fi-fal-de-ra-ra.

Slotkoor: De vrede is weer gekeerd.

Evenals bij de andere lessen, wist ook nu de heer Polvliet de enthousiaste aandacht van zijn klasse te winnen en allen zongen het lied zóó mooi,

dat de onderwijzer vroolijk uitriep: „Prachtig, prachtig!”

Toen vertelde hij aan de klasse, hoe de vrede tusschen Hans en Piet zoo spoedig was tot stand gekomen.

„Zie, jongens en meisjes”, eindigde hij, „zoo moet dat. Zoo is dat mooi. En ik ben blij voor ons allemaal. En mogen wij Piet, die in zoo groote spanning dagen lang de komst van de Zeppelin heeft gewacht, daar nu hard om vallen? Zijn we niet allemaal verrukt geweest, toen wij het lucht wonder zagen? Hans geef me de krant. We willen nog een keer onze opwinding van gisteren doorleven”.

Een gedeelte hadden Hans en Zep reeds samen gelezen, maar ook het vervolg boeide hun niet minder.

„De Zeppelin stijgt”. Zoover hadden ze samen gelezen. Nu kwam een nieuw gedeelte: „De aarde zinkt.”

„Een onvergetelijk moment. De aarde zinkt onder onze voeten weg. De mannen, die enkele oogenblikken nog levensgroot buiten bij de vensters stonden en de touwen vasthielden, zijn ineens poppetjes geworden. Heerlijk is het. Men voelt zich als een luchtballonnetje, dat het luchtruim doorklieft. Spoedig zijn we honderd meter hoog en

zien in de verte de lichtjes van Friedrichshafen. Het is 11 uur 20, als we over den hangar zweven.

Wij zijn allen ontroerd. Even zien we de kajuit scheef gaan. Den neus naar boven kiest de Zeppelin hoogere regionen. Beneden ons zien we de Bodensee, waar een enkel scheepje met zijn licht de golven uit de duisternis haalt. We draaien eerst over het meer heen, keeren terug over Friedrichshafen, dat met zijn vele lichtjes feestelijk aandoet en zetten vervolgens koers naar Stuttgart. Prachtig vast ligt het schip. Het geroonk der motoren is niet hinderlijk. En wonderlijk gauw raakt men er aan gewend. Men hoeft niet te schreeuwen, om zich verstaanbaar te maken. Iets luider praten dan gewoonlijk is voldoende. Men merkt zoo goed als niets van eenige beweging van het luchtschip.

Vol bewondering zijn wij voor onze stuurman, die in den donkeren nacht den weg weten te vinden over bosschen en bergen, heuvels en dalen.

Van onze kajuit uit zien wij de benedenwereld als een donkergrauwe massa, hier en daar door een enkel lichtje wat gebroken. Alles marcheert goed. Alleen verschijnt tegen kwart voor twaalf de heer Koning op zoek naar zijn zoon. Vermoedelijk verdwaald in het enorme luchtschip. Wat een avontuur voor een Hollandschen jongen. Later komen beide kinderen de kajuit binnen en zoon en dochter

amuseeren zich kostelijk in deze ongewone omgeving”.

Even hield de heer Polyliet met lezen op. Hij keek Piet aan en zei:

„Jammer Zep, dat hier niet in plaats van den naam Koning, den naam Vermijlen staat”.

„Nou mijnheer”, antwoordde Piet.

De onderwijzer vervolgde:

„Wij vliegen dan op duizend meter. Diep onder ons gaat de aarde in slaap. Wellicht ziet nog een enkeling op naar omhoog, om er tegen den donkeren hemel de rij lichtjes van onze enorme machine te ontdekken. Wij varen verder en verder, zien Stuttgart als een bundel van nietige lampjes onder ons, passeeren stad na stad, grens na grens. De Zeppelin nadert Nederland.

Zoo af en toe ontfermt kapitein Lehmann zich over de passagiers. Het is noodig. Want oriënteeren overdag valt al niet mee, maar des nachts is het voor een leek onbegonnen werk. Lehmann kan ons met een kaart verduidelijken, waar we zijn en vertelt ons ook, dat de bemanning uit veertig personen bestaat, hetgeen met dertig passagiers een totaal maakt van zeventig.

Met slapen wordt het zodoende behelpen. In tien hutten kan men 20 personen bergen. De overigen moeten zich maar installeeren in de conver-

satiekamer, in gemakkelijke stoelen, of worden in het binnenste van het luchtschip onderdak gebracht. Van werkelijk slapen komt bij een dergelijke gebeurtenis toch niets. Men wil echter de sensatie ondergaan van in een luchtschip geslapen te hebben. Dit was het ook, wat ons deed besluiten zoo omstreeks twee uur eens voor een oogenblik onze cabine op te zoeken. Zelf hadden wij die nooit kunnen vinden. Er was bovendien een groote balancerkunst voor noodig. Langs een klein trapje verlieten wij de kleine passagiersslaapafdeeling en kwamen door een deur, die anders steeds alleen voor het personeel toegankelijk is, in het binnenste gedeelte van het luchtschip. Door een kleine, smalle loopgang, waar men geen twee voeten naast elkaar kan zetten en waarin men zich aan de draden van het schip, die als leuning fungeeren, moet vasthouden, wandelt of liever balanceert men een 150 meter door de ingewanden van de enorme Zeppelin. Met het spaarzame lichtschijnsel op de grillige vormen van gaszakken, waterreservoirs en onafzienbaar lange aluminium-dragers, ziet het daar 's nachts waarlijk spookachtig uit.

Het onafgebroken geronk der geweldige motoren, dat zich daarenboven doet hooren en de doordringende geur van het „Blaugas” welke ten

overvloede de reukorganen prikkelt — dat alles te zamen geeft een gewoon sterveling onwillekeurig

den indruk, of hij een tocht door de onderwereld maakt.

Dat onder dergelijke omstandigheden van slapen niet veel komt, laat zich indenken. In den donkeren nacht jagen wij voort.

Diepe duisternis omgeeft het luchtschip. Af en toe zien we ver beneden ons de lichtjes van sluimerende Duitsche stadjes, van verlaten dorpen, waar verdwaalde lantaarns een flauw licht verspreiden. Soms komt de maan even te voorschijn, om ons even bij te lichten, maar de luchtrens heeft haar niet noodig, snelt als een geheimzinnige reuzenvogel door het luchtruim, terwijl de geweldige motoren hun eentonig lied zingen.

Een indrukwekkend moment van den nachtelijken tocht is het passeeren van Frankfort aan de Main. De Frankforters staan in drommen langs de straten en op de pleinen en zijn door de vele lichten goed te onderscheiden, hoewel wij zevenhonderd meter hoog zijn. Het is een onbeschrijfelijk schouwspel.

Een paar uur zien we verder niets dan donkerte en duisternis. De eenige straf voor de heeren aan boord is, dat er niet mag worden gerookt. Sommige rookers kunnen het haast niet uithouden, maar het verbod is zoo nadrukkelijk in verband met het gevaar voor de Zepelin, dat niemand er aan denkt het te overtreden.

De lange nacht ziet tegen zes uur zijn einde naderen. Aan den donkeren hemel worden lichte strepen zichtbaar, die steeds meer de overhand krijgen.

Om half zeven komt een piccolo binnen en gaat de tafel voor het ontbijt dekken. Een keurig Zeppe-linservies, geurige koffie en knappende broodjes, jam en honing vormen de hoofdbestanddeelen van het ontbijt, dat een gretig onthaal vindt.

Buiten is het langzamerhand geheel dag geworden. Het is zeven uur en we naderen Essen.

Spoedig is de Dollard in zicht. Deze wordt in enkele minuten overgevlogen en het eerste Nederlandsche plaatsje, dat we overgaan, is Oterdum. Ondanks het vroege uur (Hollandsche tijd nog geen kwart voor zeven) biedt Delfzijl reeds een levendig beeld. De zon, die doorgebroken is, geeft aan het Hollandsche landschap een bijzondere bekoring. Langs het Eemskanaal wordt dan in Zuidelijke richting gevaren. De Hollandsche koeien en paarden reageeren al even zonderling op het vreemde natuurverschijnsel, als de Duitsche zusters en broeders en hollen niet minder hard, over slooten en hekken springend om weg te komen van het luchtmonster.

De eerste groote gebeurtenis voor de passagiers was de nadering van de hoofdstad Groningen.

Even over zeven Hollandsche tijd komt de stad in zicht. Eerst de hooge Martinitoren en wazig de andere gebouwen. Alle passagiers kijken met belangstelling uit de vensters.

Het is een aardig schouwspel: boven op de daken, op de kerktorens en op de pleinen de menigte naar de Zeppelin te zien kijken. De Groote Markt is als een deinende menschenzee en kapitein Eckener is zoo over het gezicht voldaan, dat hij den Groningers een tweeden blik op zijn schip gunt en na een flinken draai te hebben genomen, opnieuw statig boven de hoofdstad verschijnt. Er blijft nog een groot programma af te werken en daarom gaan we met een vaart van 115 K.M. per uur in Zuidelijke richting op Arnhem af, waarbij wij Assen moeten laten liggen.

Ongeveer kwart voor negen zijn we boven Het Loo, waar wij boven het paleis den Koninklijken standaard zien wapperen, ten teeken, dat H.M. aanwezig is. Wij ontwaren duizenden menschen in de omgeving van het paleis. Op het paleis meenen wij H. M. te herkennen. Wij worden hartelijk toegewuifd.

Dr. Eckener neemt nu zelf het stuur in handen en laat de Zeppelin met den voorstevan even omlaag gaan, als hulde aan de Nederlandsche vorstin. Een oogenblik doet hij stoppen, nog eenmaal wordt om het paleis gecirkeld en opnieuw brengt Dr. Eckener dezelfde huldebetuiging.

Even voor tien bereiken wij den Bosch. Buiten Brabant's hoofdstad zagen wij nevel en nog eens

nevel. Dr. Eckener liet daarop lager vliegen tot 150 meter, wat anders nooit gedaan wordt.

Dr. Eckener, meteoroloog bij uitnemendheid, had ons verzekerd, dat het boven Holland goed zou

worden. Hij bleek goed voorspeld te hebben.

Kwart over tien kwam de Moerdijk in 't zicht en tevens de eerste vliegmachines, die om ons heen cirkelden.

Overweldigend werd de tocht boven Rotterdam, dat wij omstreeks half elf bereikten. Zelfs Dr. Eckener en zijn manschappen, die toch wel aan groote menschenmassa's gewend zijn, kwamen onder den indruk van de tienduizenden, die zich langs de straten bewogen. Onze ooren tuitten van de veelvuldige stoomfluiten en sirenen, die haar klanken omhoog zonden. Het was, of gansch de Maasstad één grooten jubelkreet deed hooren. De machtige havenstad maakte op allen grooten indruk, niet het minst op de buitenlanders.

Geëscorteerd door een zevental vliegtuigen ging het daarop via Delft naar den Haag. Over Scheveningen en de Noordzee werd hierop koers gezet naar Wassenaar en Leiden. Dan de bloembollensreek en Sassenheim, dat een speciale beurt krijgt, omdat een zestal passagiers uit dit plaatsje komt.

De tocht boven Amsterdam liet niet na een grooten indruk te maken op de passagiers, door de geweldige uitgestrektheid der stad. Wij kruisen verder over Utrecht naar Doorn, waar de ex-keizer niet opgemerkt werd. Nijmegen was de laatste Hollandsche stad, die wij overvlogen en

tegen één uur verliet de Zeppelin ons land. Het was al donker, toen wij de Bodensee weer herken- den in de verte en alle lichten in Friedrichshafen waren op, toen wij er te zes uur boven kwamen.

Veel stuurmansbeleid bleek noodig, om den reuzenvogel weer in zijn kooi te krijgen. Eerst zweefden wij geruimen tijd boven de Bodensee

daarna daalden wij langzaam naar de hel verlichte hal.

Driehonderd man staan klaar om de touwen te grijpen en het was zeven uur, toen het geheele gezelschap voet aan wal zette. Iedereen was ten hoogste voldaan over den heerlijken tocht en ook Dr. Eckener, dien wij nog even spraken, was zeer tevreden. Hij hoopte, dat ons Nederlandsche

volk van den aanblik van het luchtschip genoten had en betreurde het alleen, niet meer steden te hebben kunnen bezoeken."

Het spreekt wel vanzelf, dat de heer Polvliet dit alles niet in één adem voorlas.

Op de landkaart ging hij den tocht van de Zeppelin na en hij onderbrak de lectuur met opmerkin- gen en nadere uiteenzettingen, als zulks hem wens- chelijk voorkwam. En dat er herhaaldelijk uit- roepen van bewondering klonken, behoeft geen betoog. Alle leerlingen hadden genoten; het was den meesten, of ze den geheelen tocht zelf hadden meegemaakt

De onderwijzer zag dit heel goed en zei: „Ik ben blij, dat jullie allemaal onder den indruk bent. Het is goed, jongelui, veel te kunnen bewonderen. Aan menschen, die alles neerhalen, of heel gewoon vinden, heeft de wereld geen behoefte. Wij hebben samen een heerlijken middag gehad”.

Piet keek nu geen courant meer in, alleen de foto's in De Haagsche Courant hadden iederen avond nog zijn belangstelling. Ook zijn dagelijk- sche tochten naar Willems en Henri's huis waren geëindigd.

Doch Dinsdag, den vijftienden October, dus twee dagen na den tocht van de Zeppelin over de stad, kwam Henri hem op zijn weg naar school tegemoet.

„Zep, nieuws!” riep Henri uit de verte.

„Van de Zep?” schreeuwde Piet terug.

„Lees”, begon Henri hijgend, Piet „De Telegraaf” onder den neus duwende. „Engeland heeft nog grooter luchtschip dan de Zeppelin. Het is vijftien meter langer. Haar naam is de R. 101 en het heeft een prachtig geslaagden tocht gemaakt. Zie en lees zelf maar”.

Even bekeek Piet de afbeelding van den nieuwen luchtrees, las enkele zinnen, stopte toen Henri de courant weer in diens handen en zei schamper en geringschattend: „Naäperij”.

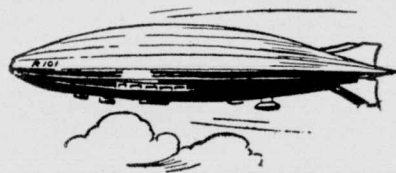
„Allemaal goed en wel”, bracht Henri tegen dit verwijt in, „maar zij is toch maar even vijftien meter langer”.

„En al was zij nou duizend meter langer, het blijft naäperij”, hield Piet vol. „Wie 't eerst met het nieuwe komt, is uitvinder en de tweede is een . . . hoe noemen ze dat ook weer . . . o ja, een navolger”.

„Dan weet ik iets”, zei Henri, „wat de Engelsen hebben uitgevonden en dat duizenden Duitschers hen hebben nageaapt”.

„Zoo”, vroeg Piet ineens heel erg geïnteresseerd, „wat is dat dan voor een uitvinding?”

„De Engelsche ziekte”, antwoordde Henri en lachend vervolgden ze samen hun weg.

HOOFDSTUK III

VAN TWEE KLEINE KINDEREN, EEN HOND EN EEN VIJVER. — PIET
SLAAPT IN EEN DEFTIGE KAMER OP ENKEL ZIJDE EN
SATIJN. — EEN VERPLEEGSTERTJE AAN ZIJN
SPONDE.

IETS tweede naam was gevestigd: men noemde hem afwisselend Zep of Piet. Ja, wel sisten Kees Walch en Henk Bles een geringschattend „Zeppelin-Jong” tusschen hun tan-

den, als Piet door een of andere daad, of gebeurtenis de aandacht op zich vestigde, maar Piet deed dan, of hij 't niet hoorde.

Moeilijk werd voor beide partijen de positie, als de heer Polvliet iets beval, dat ze gezamenlijk te verrichten hadden.

Zoo gebeurde het, dat de onderwijzer, enkele dagen na het in 't vorige hoofdstuk meedeelde, zei: „Zep, haal eens met Henk een bak cokes. De kachel dreigt uit te gaan”.

Gedwee, beiden een hand aan het handvat, droegen ze den kolenbak het lokaal uit en de gang in.

Zoo'n gang is lang, vooral als je elkaar niet kunt uitstaan en naast elkaar loopt te koppen.

Daarom begon Piet zacht te fluiten.

„Je fluit beter dan morgen”, snauwde Henk hem toe, waarop Piet onmiddellijk inzette:

„Wie er de pé in heit
Steekt z'n vingertje maar op”.

Om zijn figuur te redden, begon Henk hard te lachen.

„O, denk je, akelig Zeppelin-Jong, dat ik er de pé in heb?”

Piet zong door, tot ze in het cokeshok waren. Ze keken beiden rond naar de groote, platte schop, maar die was er niet. Daarom nam Henk de kleine, die ze in den kolenbak hadden meege dragen en begon de brandstof in te scheppen.

Doch toen de bak half gevuld was, wierp hij de schop neer.

„Nou jij de rest, 'k ben jouw knecht niet”.

„Jouw baas zal de andere helft vullen”, beloofde Piet met gemaakte goedmoedigheid.

Een oogenblik later sjouwden ze den vollen, zwaren bak de gang in.

„Jô, trek den bak wat naar je toe”, snauwde

Henk, „hij stoot telkens tegen mijn beenen aan”.

„Ook zonde”, spotte Piet, en met een driftigen ruk trok hij den bak naar zich toe, met het gevolg, dat het handvat uit Henks hand schoot en drie kwart van den inhoud over den vloer rolde.

Henk voer uit: „Jouw schuld, stommerd. Je lijkt wel gek om zoo te rukken”.

„Had jij 't handvat maar beter moeten vasthouden”, kaatste Piet terug, die den bak op den gangvloer plaatste.

„Je scheidt nou maar netjes de cokes weer op, mannetje”.

„Je zuster”, zei Henk.

Ze stonden ieder aan een kant van den bak.

„Hm”, grijnsde Henk.

Eenzelfde „hm” grijnsde Piet, maar nog veraarlijker.

Tartend en uitdagend keken ze elkander aan.

„Nou, begin je haast?” informeerde Piet.

„Ik denk er niet aan, den boel op te scheppen”, verzekerde Henk. „Als jij niet zoo woest gerukt had, was dat handvat niet uit mijn hand geschoten”.

Piet keek naar 't zwarte goedje op den gangvloer en begon op een geïmproviseerd wijsje te zingen:

Daar ligt de zwarte diamant,
Gevallen uit jouw slappe hand.

„Een stem om cokes te kloppen”, tergde Henk.

„Zeg, moeten jullie die cokes nog maken!” riep eensklaps de stem van mijnheer Polvliet, wiens hoofd uit de geopende lokaaldeur te voorschijn kwam.

Doch haastig schoot hij toe, toen hij de jongens daar in gevechtshouding zag staan.

„Wat is hier aan de hand?”

„Och, die uk liet 't handvat los”, legde Piet uit, „en toen viel de cokes op den vloer”.

„Nee, mijnheer, die engerd trok zoo hard, dat 't oor uit mijn hand schoot”, verklaarde Henk.

„Ik meende, dat het onweer, door de Zeppelin veroorzaakt, al lang was voorbij gedreven”, veronderstelde de heer Polvliet. „Dit blijkt echter niet het geval te wezen. Maar wij hebben recht op een bak cokes. Henk, ga naar 't lokaal hiernaast en vraag aan mijnheer Dekker, of je even zijn kolenschop mag gebruiken en dan scheppen jullie samen den boel op”.

De heer Polvliet verdween en toen Henk was teruggekeerd, werd in schijnbare eendracht de cokes opgeschept.

De heer Dekker stak zijn hoofd om de deur en zei, de schop van Henk in ontvangst nemende: „Eendracht maakt macht”.

Toen sjouwden de jongens den bak de gang door en het lokaal in. De Fransche les was juist begonnen.

„Les élèves d'une même classe sont des camarades”¹⁾).

Dit was het opschrift van een verhaal, dat volgde.

Pas had de onderwijzer dezen zin uitgesproken, of Piet en Henk, als waren ze het overeengekomen, keken elkander aan en staken gelijktijdig de tong uit.

Schermselingen van dezen aard hadden nog al eens plaats, dan tusschen Piet en Henk en dan weer tusschen Piet en Kees, of een der andere jongens, die zich niet aan de zijde van Piet hadden geschaard. Doch, tot bepaalde vijandelijkheden kwam het niet meer. De naam Zep was ingeburgerd, ook bij de meisjes, behalve natuurlijk bij Elsje Hovink, die het Piet niet vergeven kon, dat hij toen, om de bekende tandenhistorie, haar

1) „De leerlingen van eenzelfde klas zijn vrienden.”

was afgevallen, terwijl zij toch zijn partij had gekozen.

Het was Zaterdagmiddag. Een stralende zonedag was het. De hemel was teer blauw, als in de lente. En de zon, die zich blijkbaar in den tijd vergiste, goot haar licht en warmte mild uit over de aarde, waarop de menschen liepen als in blijde voorjaarsstemming. Vogels wiekten door het blauwe ruim van de lucht, of kwinkeleerden, jubelden en kwetterden in boomen en struiken, omdat ook zij de lente gekomen waanden.

„De natuur staat op haar kop”, zei de melkboer tot Piet, die een liter melk aannam.

„Laat ze zoo maar blijven staan, melkboer”, antwoordde Piet.

„Gelijk heb je”, gaf de melkboer toe, die daarop zijn wagen naar de woning van den volgende klant voortduwde.

Piet liep de deur uit. Met zulk weer kon hij niet thuis zitten. 's Morgens had hij Henri en Willem gevraagd, of ze 's middags meeliepen, de Scheveningsche Boschjes in. Doch ze vonden er niets aan, hadden ze gezegd, om zoo doelloos rond te loopen.

Alleen liep Piet nu de stad door en trok de Boschjes in.

Het eene pad liep hij af en het andere weer op en onwillekeurig haalde hij steeds dieper adem, want het was, of een lente-sfeer suizelde in boomen en struiken. Als deze met groene blaadjes omhuifd waren geweest, zou geen Meidag schooner hebben kunnen zijn.

En toch het liep tegen November.

Ja, de natuur stond wel op haar kop, evenals de drie jongens daar op het van geel zand blinkende heuveltje.

„Hei”, riep Piet hen als waarschuwend toe, „blijf niet te lang zoo staan, dan krijg je ekster-oogen op je kop en draaiingen in je beenen”.

„Een trap tegen je scheenen”, rijmde een der acrobaten uitdagend.

Piet glimlachte even en liep door.

„Nou in een Zeppelin”, dacht hij, „wat zou hij dan een prachtig vergezicht hebben”.

Het pad, waarop hij nu liep, kwam uit op een breeden, beaspalsten weg. Plotseling zag hij een „hoogen” militair naderen. Die moest wel heel hoog wezen. Hij leek wel van enkel goud. Aan den kant van den weg stond een soldaat, stokstijf in de houding. Hij salueerde eerbiedig, toen „de gouden man” hem passeerde.

„Dat was zeker een erg hooge?” vroeg Piet aan den soldaat.

„Een schout-bij-nacht”, fluisterde de soldaat als antwoord.

Piet liep door.

Hij peinsde, wat dit woord wel beteekenen kon. Schout-bij-nacht! Wat zou zoo'n man dan overdag uitvoeren?

Gekke namen waren er toch in de wereld.

Wat een geweldige groote kerel was die schout. Een mannetjes-putter. Weer zoo'n gekke naam. Hoe zouden die toch in de wereld gekomen zijn?

„Ik moet maar schoolmeester worden”, overwoog hij, „dan weet je alles!”

Hij besloot het eerste pad links in te slaan. Dan kwam hij aan de Waterpartij. De Waterpartij is een vijver in de Boschjes. Ze ligt daar diep en vredig, omgeven door de hem beschermende hooge duinen.

Hij versnelde zijn pas en zag na enkele minuten

den vijver, welks onbewogen oppervlak zilverig getint werd door de stralen der zon. Dicht bij den kant zag hij twee kinderen, een jongen en een meisje. Hun aandacht scheen gespannen op iets, dat zich in den vijver moest bevinden, althans de kinderen strekten de armen uit en riepen woorden, die Piet niet verstond.

Wat kon dat wezen?

„Kom dan, Polly, kom dan”, hoorde hij hen roepen, toen hij ze dicht genaderd was en nu zag hij een klein, zwart hondje, dat nog op grooten afstand van den oever, dezen trachtte te bereiken.

„Polly, Polly!”

„Is dat jullie hondje, kinderen?”

„Ja”, pruilde het knaapje, „ik heb een stok in het water gegooid en dien is Polly nagesprongen. Maar hij komt niet vooruit”.

En op ditzelfde oogenblik slaakten beide kinderen een smartelijken angstgil, want ze zagen, dat het diertje in de diepte verdween.

„O, help, help!” riepen ze radeloos. „Polly verdrinkt!”

Was het medelijden met de angstige kinderen, was het medelijden met het dier, dat Piet zijn jas uittrok, die wegwierp en zich in het water stortte, slechts door één begeerte bezielde: het gezonken dier te redden? Hij kon het later zelf niet zeggen.

„Ik kon het niet laten het dier te redden. Het was, alsof een sterke kracht mij naar den vijver toetrok, een kracht, waaraan ik geen weerstand bieden kon”.

Alleen met deze uitlegging kon hij later zijn daad verklaren.

Piet was een uitstekend zwemmer. Reeds van zijn negende jaar af had hij in de zweminrichting, de Regentes geheeten, onder bevoegde leiding zwemlessen gehad en wie hem daar kenden, noemden hem: „De Rat van de Zweminrichting”, of ook wel „De Rat van de Regentes”.

En nu zwom die rat met twee, drie forsche slagen op de plek aan, waar hij het dier had zien zinken, terwijl achter hem de angst- en smartkreten klonken der kinderen, die radeloos langs den vijverrand liepen.

Slechts vaag hoorde hij hun gekerm en gewee- klaag, omdat al zijn aandacht zich had geconcentreerd op de redding van het hondje.

Juist was hij de plek genaderd, toen, tot zijn onuitsprekelijke vreugde, hij het dier zag bovenkomen. Het scheen als door een geheimzinnige en onzichtbare kracht opgestuwd te worden.

Piets linkerhand greep het beest en tilde het op. Het bleek, dat het met zijn pootjes in een net verward zat.

Stevig hield Piet het dier, dat klagelijke geluiden uitstiet, vast. Natuurlijk volgden de beide kinderen aan den oever Piets verrichtingen in ademlooze spanning en een juichkreet ging op, toen ze hun hondje gered zagen.

Met inspanning van al zijn krachten wist Piet zich naar den kant te werken en toen zijn voeten den grond raakten en hij dus staan kon, kon hij heel gemakkelijk de pooten van den drenkeling uit het net losmaken. Vroolijk, als was het zich van zijn redding bewust, blafte het dier, terwijl de kinderen op den wal als uitgelaten rond-

sprongen en vreugdekreten deden weerklinken.

In zijn ijver en volkomen toewijding aan het dier, had Piet niet eens opgemerkt, dat reeds geruimen tijd naast de kinderen een dame stond, die met bewondering Piets kranig reddingswerk had gade geslagen.

„Bravo, bravo, jonge held”, riep ze prijzend, toen Piet, aan land gestapt, den drenkeling aan de overgelukkige kinderen toereikte, die met het diertje haastig weglieden.

De dame schudde Piet de natte hand.

„Kranig, kranig”, prees ze en met bewondering keek ze naar den held, die haastig zijn jas over zijn drijfnat lichaam wierp.

„Je hebt je leven en gezondheid in de waagschaal gelegd, om een arm dier te redden en twee kinderen gelukkig te maken. Maar kom nu gauw mee naar mijn huis. Je moet je warmen en je van droge kleeren voorzien”.

„O, mevrouw, ik kan best naar huis gaan”, protesteerde Piet.

Maar daar wilde mevrouw niets van weten. Ze herinnerde Piet eraan, dat het tegen November liep, dat het water ijskoud moest zijn, omdat het een paar nachten reeds had gevoren en voor- spelde een zware longontsteking, als er niet direct afdoende maatregelen genomen werden.

Bezorgd trok ze Piet aan een jasmouw met zich mee naar haar villa, die een paar minuten verder gelegen was.

Een statige huisknecht opende de zware, eiken deur.

Hij keek minachtend op Piet neer en trok den neus op voor den druipenden poedel, zooals hij hem later noemde.

„Kom gauw mee, deze trap op”, noodde de dame.

De huisknecht keek de twee na en schudde het hoofd.

„Van dat rijke volk krijg je geen hoogte”, mompelde hij. „Maakt een drukte van je welste, als er hier of daar een spatje is blijven zitten en brengt zoo'n stuk smoezel-jong, zoo'n druipende vaatdoek het huis in”.

En weer schudde hij het hoofd en keek naar den looper, waarop water en modder hun sporen hadden achter gelaten.

„Wat zullen de dienstboden straks te keer gaan, als ze alles op te dweilen krijgen, wat die poedel achterlaat”.

„Ziezoo, nu maar gauw je uitgekleeed en je gewasschen,” ried de dame aan, toen ze voor Piet de deur van een der logeerkamers geopend had. „En warm water gebruiken hoor — en je daarna flink

afwrijven met dezen ruwen badhanddoek. Daarna onder de wol”.

Ze opende de deur van een groote, mahonie-houten kast, zocht even, legde daarna eenig onder-

goed op een stoel en vervolgde: „Het zal je alles wel veel te ruim en te lang zijn, denk ik, want het is ondergoed van mijn man, die niet tot de kleintjes behoort. Maar dat geeft niet”.

Doodelijk verlegen met zichzelf stond Piet er bij. Daar stond hij nu in een vreemde, deftige kamer, op een dik tapijt. En hij droop. In straatjes

lekte het water van alle zijden op het smettelooze kleed, terwijl zijn modderschoenen overal, waar hij geloopt had, vette plekken hadden achtergelaten.

„Maar mevrouw”, begon hij te stamelen, „vindt u het niet vreeselijk, dat ik alles zoo vuil maak? Laat me maar naar huis gaan, mevrouw. Ik woon niet zoo heel ver weg en ik zal niet ziek worden”.

Smeekend keek hij haar aan.

Mevrouw maakte een afwerend gebaar.

„Komt niets van in”, zei ze met stelligen nadruk. „Zou ik een jongen, die zoo edelmoedig en dapper een hondje redt, de straat kunnen opsturen en hem aan het gevaar blootstellen een longontsteking op te doen? Doe nu maar gauw, wat ik je gevraagd heb. Over een uur zullen we verder zien”.

Ze verliet de kamer, doch keerde zich, bij de deur gekomen, om en vroeg:

„O ja, dit vergat ik nog te vragen: Hoe heet je?”

„Zep Vermijlen, mevrouw”.

„Zep? Een eigenaardige naam”.

„Ja mevrouw, dat komt”, begon Piet uit te leggen — maar mevrouw gaf hem tot verdere explicatie geen gelegenheid. Ze haastte zich de kamer uit en liet Piet alleen.

Als besluiteloos bleef deze nog een wijle staan.

„Wat een figuur maak ik hier”, dacht hij en

keek naar het tapijt onder zich, waarop het water in zichtbare plasjes glom. En overal, waar hij geloopt had, kleefde vette modder op het mooie kleed.

Hij rilde. Ja, hij was toch wel koud. Maar gauw moest hij doen, wat de dame hem geraden had. Vlug ontkleedde hij zich en begaf zich naar de waschtafel.

Hè, dat warme water deed hem goed. En toen hij daarna met den ruwen handdoek zich flink gewreven had, stroomde krachtig en tintelend het bloed door zijn lichaam.

Nu zou hij zich het liefst in zijn eigen kleeren willen steken en heen gaan. Maar dat was natuurlijk onmogelijk, om de eenvoudige reden, dat hij maar één droog kledingstuk had: zijn jas. En in een jas alleen kon hij toch de straat niet op.

Hij was geheel afhankelijk van de wenschen en verlangens van de dame. Hij begon zich dus te kleeden. Het ondereind van het flanel kwam tot aan zijn enkels.

Die mijnheer, de man der dame, moest wel héél lang wezen.

Dat lange, witte ding, was zeker een beddelaken, dat mevrouw in de haast had meegetrokken.

Bij onderzoek bleek dat lange, witte ding een hemd te wezen. Hij trok het aan. Behoedzaam de

plasjes en den modder mijndend, liep hij, het hemd in beide handen ophoudend, naar den toilet-spiegel en bekeek zich.

Wat zag hij er blank en helder uit in dat hagelwitte kleedingstuk. Hij leek wel een koorknaap, of een prins uit een sprookje. Hij voelde een weldadige warmte door zijn lichaam stroomen en begon zich, ondanks alles, bijna thuis te voelen.

Stagig schreed hij de kamer eens door. Wat was dat fijn, zoo geruischloos te kunnen loopen. Zoo liepen nu koningen en prinsesjes natuurlijk altijd over de tapijten in hunne paleizen.

Maar plotseling herinnerde hij zich, dat mevrouw hem opgedragen had, naar bed te gaan. Hij begreep, dat ze mijnheers pyama daar niet voor niets had neergelegd. Dus schoot hij deze aan en liep, de twee broekspijpen hoog optrekkend, op het ledikant toe.

Hij kroop onder de dekens en bleef stil liggen. Wat was dat bed zacht, zeker enkel satijn. En wat was alles chic om hem heen.

„Ik wou, dat ik hier maar geboren was”, dacht hij en voor het eerst van zijn leven wenschte hij rijk te zijn.

Was het door de inspanning, welke hij aan den dag gelegd had bij het redden van den hond, dat hem een loom, moe gevoel besloop en tevens

een behoefte aan slaap? Of kwam het door de heerlijke warmte, die zijn lichaam weldadig doortintelde, dat hij langzaam indommelde?

Hoe 't kwam, wist Piet later zelf niet meer, doch met stellige zekerheid wist hij geslapen te hebben, toen een forsche klop op de deur hem had doen opschrikken.

De huisknecht, dien hij zooeven reeds aan de voordeur gezien had, kwam binnen. Hij zette een blad, met een en ander er op, voor Piets bed op het nachttafeltje en zei slechts dit eene woord: „Bouillon”. Toen draaide hij zich op zijn hielen om en verdween.

„Die heeft nu echt, wat ze noemen een uitgestreken tronie”, dacht Piet. „Zoo'n gezicht, waar ze met een strijkijzer overheen gegaan zijn, aldoor maar strijkende van het voorhoofd tot de kin, zoo lang, tot het heele gezicht als naar beneden schijnt af te loopen. Daarna eenige streken van de mondhoeken naar de kin om een plooi te doen ontstaan, die voornaamheid en geringschatting moest uitdrukken”.

Piet nam een lepeltje bouillon. Hè, wat smaakte dat fijn. Spoedig had hij den kop geheel leeg gedronken. Ten tweeden male werd er op de deur geklopt en op hetzelfde oogenblik schreed de huisknecht met het uitgestreken gezicht binnen.

Hij stapte op de kleeren toe, die als een voddige hoop op elkaar lagen. Alleen de jas had Piet netjes op een stoel gelegd. Voorzichtig, als vreesde hij besmetting, nam hij de broek, die boven op lag,

tusschen duim en vinger en bracht haar, het ding ver van zich afhoudend, naar de gang. Zonder broek kwam hij terug en bracht vervolgens het overige goed weg.

„Ik schijn geen gunstigen indruk op hem gemaakt te hebben”, dacht Piet, die 's mans min-
 achtig maar van de komische zijde opnam.

Toen de man verdwenen was, strekte Piet zich opnieuw behagelijk uit.

„Wat een zonderlinge middag”, overwoog hij: „Een uur geleden worstelde hij zich door het koude water heen, om een hond te redden en nu lag hij hier, prinselijk uitgestrekt en zorgzaam vertroeteld in een heerlijk bed, omgeven door pracht en weelde.

Zijn vrienden moesten hem zoo eens zien: Willem en Henri en Hans. En nog fijner zou het wezen, als Kees Walch en Henk Bles hier binnen kwamen, om uit hun vel te springen van nijd en jalouzie, als ze hem zoo zagen.

Hij, Piet-Zep Vermijlen, hij, dien ze zoo graag smalend en geringschattend het Zeppelin-Jong zouden gedoopt hebben, in een bed van enkel zijde en satijn.

Piet sloeg aan 't fantaseeren.

Misschien hadden meneer en mevrouw geen kinderen. Het zou niet onmogelijk wezen, dat ze aan zijn vader en moeder zouden voorstellen, hem als hun zoon aan te nemen. Dan zou hij schatrijk worden. Dan kon hij een Zeppelin laten bouwen, zooals hij toen gedroomd had, een Zeppelin, grooter dan de bestaande. Zijn droom zou dan in vervulling gaan. In den donkeren nacht zou zijn fantastisch verlicht luchtschip zwe-

ven over de aarde, de menschen beneden”

Een bescheiden tikje op de deur maakte een einde aan zijn overpeinzingen. Mevrouw kwam binnen.

„En hoe gaat het Zep?” vroeg ze belangstellend. Op Piets verzekering, dat hij zich heerlijk voelde en nu wel naar huis kon gaan, antwoordde de dame: „Maar, hoe kun je nu naar huis gaan, mijn jongen? Wou je in die ellenlange pyama van mijn man de straat op? Of wou je een kostuum van hem aantrekken? Ik vrees, dat de menschen je in drommen zouden naloopen en je uitjouwen. En dat heb je nu werkelijk niet verdiend. Een held moet bewonderd worden, maar niet uitgelachen. Neen, we zullen wat anders moeten doen. Daarom kom ik je vragen, waar je woont. Ik zal dan een boodschap naar je huis sturen en aan je moeder vragen, of ze schoone, onder- en bovenkleeren voor je brengen wil.”

Piet gaf aan mevrouw straat- en huisnummer op en drukte er zijn spijt over uit, dat hij haar zooveel last veroorzaakte.

Maar van excuses wilde mevrouw niets weten.

„Ik heb niets meer dan mijn plicht gedaan”, zei ze. „Ik zou het immers nooit kunnen verantwoorden, als ik jou in die natte kleeren naar huis had laten gaan. Ik zal onmiddellijk iemand naar je

huis zenden, om je moeder te halen. Blijf nog maar een half uurtje onder de dekens”.

Mevrouw verdween.

Piet was blij met de oplossing, welke mevrouw gevonden had en hij verbaasde zich erover, dat hij er nog geen oogenblik aan gedacht had, hoe hij eigenlijk thuis moest komen. Wat zou moeder opkijken, als ze hem hier liggen zag. Hij schoot in een lach, toen hij bedacht, wat hij haar het eerst vragen zou.

„Moeder”, zou hij vragen, „kent u me nog?”

Stellig zou ze een oogenblik twifelen, of dat haar zoon was, die daar lag in een praalbed, op satijn en zijde en omgeven van weelde en pracht.

„Aardig, aardig”, onderbrak een prettige mannenstem eensklaps zijn gepeins en op hetzelfde oogenblik hoorde hij iemand haastig de trap opkomen.

„Welkom, dappere logé”.

Met deze woorden werd hij door den heer des huizes, een lange man met een prettig gezicht, waarin de bruine oogen lachten, begroet. Op den voet werd hij gevolgd door mevrouw. Beiden zetten zich op een stoel, dicht bij Piets bed.

„Ik houd van buitengewone jongens”, zei mijnheer „en daarom vind ik het leuk, dat je daar ligt in mijn ondergoed en mijn pyama. Ze is je zeker niet te nauw, hè?”

Piet schaterde.

„Ik verdrink er in mijnheer”, zei hij.

„Dan breng je het er niet zoo goed af, als het arme dier, dat je zoo kranig gered hebt”, was het vleiende antwoord. „Ja, ja, mevrouw heeft me alles verteld. Ik bewonder je, Zep”.

„O ja”, merkte mevrouw op, „je wilde me zoo-even vertellen, hoe je aan dien merkwaardigen naam van Zep komt. Ik vond het toen echter beter, dat je het bed opzocht. Maar nu willen we je verhaal gaarne hooren”.

Piet gaf een omstandig verhaal van het voor-gevallene en onwillekeurig balden zijn handen zich tot vuisten, toen hij dacht aan Kees, Henk en nog een paar andere jongens, die hem nog telkens een smadelijk „Zeppelin-Jong” toebeten.

„Dus”, riep mijnheer uit, „je hebt je woedend gemaakt, toen ze je het Zeppelin-Jong noemden? En je maakt je daar nog boos over? Moet je niet doen, Zep. Ik zal je eens wat vertellen”.

Mijnheer stond op van zijn stoel.

„Wat een lengte, hè”, zei hij. „Toen ik een jongen van jouw leeftijd was, mat ik 1 meter 80. Dat is me een hoogte voor een jongen van dien leeftijd. Eens op een dag kreeg ik voor schooltijd plotseling hevige ruzie met een jongen. En ineens riep die: „Leelijke lange Pierlala”. De jongens

gierden, brulden van 't lachen en herhaalden schreeuwend in allerlei toonaarden: Pierlala, Pierlala”.

Ook mijn vrienden schreeuwden om 't hardst

mee. En ik? Wel Zep, ik begon hartelijk mee te lachen. Het beste, wat ik doen kon. En wat is het gevolg geweest? Ik heb dien naam behouden en zelfs mijn beste vrienden, die ik uit die jeugd-jaren heb overgehouden, noemen mij nog altijd bij den naam, die oorspronkelijk als scheldnaam bedoeld was. Ik zal het je laten zien”. Mijnheer trok zijn portefeuille uit den zak en nam er een brief uit:

„Kijk zelf maar, Zep”.

En tot Piets niet geringe verbazing las hij aan het hoofd van den brief: „Beste Pierlala”.

„Dien brief heb ik gisteren pas ontvangen. Hij is van een mijner jeugdvrienden, die thans in Rotterdam woont. Dus Zep, je weet wat je te doen staat, als ze je weer het Zeppeling-Jong noemen”.

De zware bel in de gang klonk.

„Daar zal je moeder zijn, Zep”, veronderstelde mevrouw en verliet de kamer, om bij de trap te luisteren. Doch spoedig was ze terug met de mededeeling, dat een ander dan Zeps moeder gescheld had.

Deze mededeeling was voor Piet een teleurstelling. Hij verlangde naar Moeder, vooral ook, omdat hij naar zijn vrijheid verlangde.

Maar . . . zijn moeder zou niet komen.

Moeder zat in de huiskamer, met het rechterbeen, welks enkel omzwachteld was, op een laag stoeltje. Zij had een boodschap gedaan en was, niet ver van huis, uitgegleden over een banaanshil. Een meisje, dat toevallig passeerde, had haar overeind geholpen, haar naar huis gebracht en den enkel met een zwachtel, dien ze in een mengsel van azijn en water gedrenkt had, verbonden.

Dat meisje was . . . Elsje Hovink.

Moeder had haar natuurlijk verteld, hoe ze heette, eveneens verteld dat Piet, die bij Elsje op school ging, haar zoon was. Elsje was, toen ze dat hoorde, even geschrokken, doch had niets verteld van de oneenigheid tusschen Piet en haar.

Juist toen ze op het punt stond om te vertrekken, werd er gebeld en Elsje trok open.

„Is mevrouw Vermijlen thuis?” vroeg de knecht, door mevrouw gezonden.

Piets moeder hinkte op één been naar de gang. De knecht deed zijn boodschap. Het spreekt wel vanzelf, dat moeder eerst erg schrok, doch de gezonden bediende was een gemoedelijk mensch en wist moeder heel gauw te overtuigen, dat haar zoon het goed maakte en als een prins in een heerlijk bed lag. Doch alleen schoone kleeren konden hem uit zijn onvrijwillige gevangenschap verlossen.

Moeder beloofde, dat het gevraagde onmiddellijk zou worden gebracht. En toen ze dit beloofde, keek ze Elsje bijna smeekend aan.

„Natuurlijk, mevrouw”, zei het meisje, dat Mevrouw Vermijlen's blik direct begreep, „natuurlijk wil ik de kleeren wel even gaan brengen. Pakt u maar gauw alles in”.

Moeder hinkte van de eene naar de andere kast en pakte de kleeren in een koffertje.

„Wil je met Piet terug komen?” vroeg moeder.

„Ik zou het heel prettig vinden, Elsje, met ons drieën een kopje thee te drinken”.

Elsje beloofde aan het verzoek van Mevrouw Vermijlen te zullen voldoen en verliet met het koffertje in de hand Piets moeder.

„Mevrouw Vermetten, Verheulweg 7, villa „Mon Repos”, dicht bij de Waterpartij”, had de knecht medegedeeld.

Een klein half uur later belde Elsje aan

en werd direct bij mevrouw aangediend, die dadelijk de kamer, waar ze nog steeds bij Piets bed zat, uitliep en vriendelijk naar beneden riep:

„Kom boven, kind, kom boven!”

Zij dacht natuurlijk, dat het meisje, dat in de hall stond te wachten, Piets zusje was.

Piets gezicht was een en al verbazing, toen hij de uitnodigende woorden hoorde. Mevrouw kon toch niet „kind” tegen zijn moeder hebben gezegd?

„Dat vind ik lief, dat je je broer komt halen”, prees mevrouw, toen Elsje boven was. „Kom maar gauw in deze kamer”.

Piet wist nu werkelijk niet meer, of hij waakte of droomde.

Had hij nu ineens een zusje gekregen? Of zou ze de prinses wezen, die hem kwam halen? Hij lag immers nu als een prins te bed? 't Leek heusch een sprookje! Ja, 't moest wel zoo wezen.

Het is onmogelijk de verrassing, de verbazing, die bijna op schrik leek, te beschrijven, die zich van Piet meester maakte, toen hij haar de kamer zag binnen komen: . . . Elsje. Waarom en hoe kwam Elsje hier en moeder niet? Het werd nu voor Piet een angstig sprookje.

„Zep”, riep de heer Vermetten uit, terwijl hij Elsje de hand toestak, „ik moet zeggen, dat je een lief zusje hebt. Ga zitten, zusje, daar op den stoel, vlak bij het bed van je broer Zep”.

Elsje kreeg een hoogroode kleur en zei: „Hij is mijn broer niet, mijnheer”.

Plotseling overviel Piet een vreeselijke angst: er moest iets met Moeder gebeurd zijn.

„Elsje?” vroeg hij zacht, „is er iets met Moeder?”

Gelukkig! Elsje's verhaal nam alle angst en onrust bij Piet weg.

„Ik vind het heel aardig van je, Elsje, dat je Moeder zoo lief geholpen hebt”, prees hij en hij voelde, dat hij een kleur kreeg van verlegenheid.

„Ik moet je eerlijk verklaren”, zei mevrouw, „dat ik de situatie niet goed begrijp. Zien jullie elkaar nu voor 't eerst?”

„We gaan op dezelfde school, mevrouw”, verklaarde Elsje, „en zitten in dezelfde klas”.

„Ha, dus klasgenooten”, zei de heer Vermetten, „en vrienden, natuurlijk”.

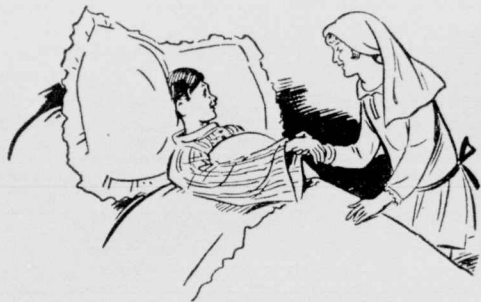
Deze veronderstelling kwam èn voor Elsje èn voor Piet al zeer ongelegen. De eerste deed, of haar neus heel erg een zakdoek noodig had, terwijl Piet aandachtig zijn handen op 't witte laken scheen te bestaren.

De heer Vermetten, zoowel als mevrouw begrepen, dat er tusschen die twee iets gebeurd moest wezen, dat een minder vriendschappelijke verhouding tot gevolg gehad had en daarom riep mijnheer uit: „Elsje en Zep, wat vind ik het prettig, dat jullie als door een toeval weer de beste maatjes zullen worden. Ik wil dit moment ver-eeuwigen. Vrouw, geef me een servet!”

Hoewel mevrouw niet het flauwste vermoeden had, wat haar man nu toch wel met een servet

wilde uithalen, bracht ze hem het verlangde.

„Elsje”, zei mijnheer, het meisje het servet om 't hoofd wikkellend, „nu maak ik van jou een verpleegster, die met volkomen toewijding den armen Zep verzorgt. Prachtig”, prees hij zijn eigen vinding, „je bent een mooi en lief verpleegstertje,

Elsje. Nu voel jij den pols van je patiënt en Zep kijkt je met een blik van innige dankbaarheid aan. Kan je dat, Zep?”

Piet dacht aan de lieve hulp, die Elsje zijn moeder verleend had en aan haar bereidwilligheid hem zijn kleeven te brengen en volmondig antwoordde hij op mijnheers vraag: „Natuurlijk mijnheer!”

Toen glimlachte Elsje en voelde als een ernstig verpleegstertje Piets pols.

„Prachtig, prachtig”, riep mijnheer enthousiast
Het Zeppelin-Jong.

en stelde het fototoestel in, dat hij uit een andere kamer had gehaald.

„Nu krijgen we de dankbaarheid en den ernst op één plaatje”.

Hij nam twee opnamen, beloofde ze spoedig te zullen ontwikkelen en aan beiden een paar kiekken te zullen sturen.

„En”, vroeg mevrouw, „mag uw patiënt opstaan, zuster?”

„Hij is volkomen genezen, mevrouw”, verzekerde Elsje.

„Dan zullen wij naar beneden gaan”, stelde mevrouw voor, „en Zep in de gelegenheid stellen zich te kleeden”.

Het drietal verwijderde zich en Piet stond op.

Haastig kleeedde hij zich aan en vouwde, zoo goed en zoo kwaad als dat ging, mijnheers ondergoed op.

Toen ging ook hij naar beneden.

Gezellig zaten de drie om de theetafel.

„Nu maar gauw een kopje thee gedronken”, ried mevrouw, „en dan naar je moeder. Stellig zal ze je hulp noodig hebben”.

Piet maakte er zichzelf een verwijt van, dat hij hieraan niet gedacht had, dronk haastig zijn thee, bedankte mevrouw en mijnheer voor al hun vriendelijkheid, haalde het koffertje van de bovenkamer en verliet met Elsje de gastvrije woning. Mevrouw

zou zijn kleeren wel schoon en droog laten bezorgen, had ze beloofd.

Piet vond het prettig, dat Elsje aan zijn moeder beloofd had, terug te zullen komen.

„Elsje is wel geen prinses”, dacht hij, „maar ze was heel lief voor Moeder en voor hem.”

„Ik vind Elsje heusch aardig”, bekende hij zacht tot zijn moeder, toen het meisje naar de keuken was gegaan, om water voor de thee op te zetten.

„Malle jongen”, zei zijn moeder, „laat Elsje het maar niet hooren. Dan wordt ze opnieuw boos op je en zal dan niet zoo gemakkelijk weer goed worden”.

Toen Piet dien avond voor zijn bed stond, schudde hij het hoofd en mompelde lachend: „Moet ik daar nou in? 'k Ben iets beters gewend”.

Dien nacht droomde hij, dat Elsje in het water lag. Hij redde haar en toen ze op den veiligen oever stond, bleek ze een prinses te zijn. Samen stapten ze in een luxe auto en reden ver weg, tot ze aan een groot kasteel kwamen, hoog in de bergen.

Den volgenden Zaterdag bracht de knecht met het uitgestreken gezicht Piets kleeren.

Piet trok de deur open.

„Een pak”, zei de man, wierp het hoofd in den nek en verdween.

Met verklaarbare nieuwsgierigheid wikkelde Piet

haastig het papier los en vond in een groote enveloppe vier kieken, met een begeleidend schrijven van mevrouw, die hem verzocht twee foto's aan Elsje ter hand te willen stellen, daar ze vergeten had, naar haar adres te vragen.

„Moeder”, riep hij uit, „hebt u ooit een gezicht gezien, zoo mooi van dankbaarheid, als het mijne?”

Moeder keek 'en antwoordde: „Toch vind ik Elsje's gezichtje liever, Piet”.

„U bent partijdig, moeder”, bracht Piet hier tegen in en hij haastte zich de deur uit, om aan Elsje de twee kieken te brengen.

„Je moet ze niet aan de jongens laten zien?” vroeg Elsje.

„Waarom niet?” informeerde Piet.

„Het is een geheimpje tusschen ons beiden, Zep”, antwoordde het meisje en ze voelde, dat ze een kleur kreeg.

Elsje's eisch, dat hij de kiek niet aan de jongens mocht laten zien, bracht Piet in groote verlegenheid. Hij had natuurlijk aan Henri en Willem en Hans in geuren en kleuren van zijn wonderlijk avontuur op de villa verteld en natuurlijk niet verzwegen, dat er een kiek was gemaakt, die Elsje en hem vereeuwigde. Hoe hadden ze gelachen, toen Henri na Piets verzekering, dat alles glom en blonk in de villa, had gezegd: „Dan gebruiken ze daar glim, natuurlijk”.

Nu waren die vrienden even nieuwsgierig, om het portret te zien, als hij geweest was en Elsje wilde, dat hij er niet met hen over sprak. Hoe moest dat nu?

„Elsje”, bekende hij, „ik heb alles al verteld aan Henri, Hans en Willem. Al een paar maal hebben ze om de kiek gevraagd en”

„Mannen kunnen nooit hun mond houden”, verweet Elsje wijsgeerig. „Ik wil niet, dat de jongens ons zoo zien. Ze zullen mij bespotten”.

„Maar, wat moet ik dan zeggen, Elsje?” vroeg Piet bijna angstig.

„Je zegt, dat de kieken mislukt zijn”, besliste het meisje.

„Maar, dan moet ik liegen, Elsje”.

„Daar zit ditmaal niets anders op”, vond ze.

„Dan zal ik liegen”, beloofde Piet, hoewel hij inwendig heel goed wist, dat hij daarmee iets deed, wat niet goed was.

HOOFDSTUK IV

PIET SCHRIJFT EEN ZONDERLINGEN BRIEF AAN EEN HEM ONBEKENDE TANTE. — HIJ GEEFT EEN KASTEEL CADEAU AAN EEN ARM MEISJE. — HIJ MAAKT KENNIS MET TANTE BEPPIE.

ZOOALS iedere groote stad, heeft ook den Haag zijn bepaalde wijken, buurten en kwartieren.

Het Boomen- en Bloemenkwartier, de Archipelbuurt, Wijk Zeven, de Zeehelden-Buurt, e.a.

In welke van deze kwartieren de held van dit verhaal woont, mag ik niet vertellen, wat een ieder begrijpelijk vinden zal, als men dit hoofdstuk tot het einde toe gelezen heeft.

Iedere wijk van de stad bijna heeft haar wekelijksch orgaan, genoemd naar het kwartier, waarvoor het weekblaadje bestemd is. Zoo verschijnt er: Het Boomen- en Bloemen-kwartier, De Zeeheldenbuurt, Het Bezuidenhout-kwartier, enz.

Op een avond in November nam Piet, die met zijn huiswerk gereed was, de wijkkrant, die hij zelden inzag, ter hand en keek erin. Toevallig viel zijn oog op de

RUBRIEK VOOR DE JEUGD

welke besloten werd met „Correspondentie”.

Tante Beppie, die dit gedeelte der krant verzorgde, bleek aller vriendin te zijn.

Het was daar in die rubriek „lieve en beste tante” voor en na, terwijl ook tante niet in gebreke bleef haar jeugdige lezers en lezeressen van haar onverzwakte liefde en vriendschap mededeeling te doen.

Piet grinnikte vergenoegd, toen hij de correspondentie doorkeek.

„Wat een zoete, lieve naampjes hebben toch al die jongens en meisjes”, dacht hij.

„Poppy — Orchidee — Pollie — Germaine — Doddy — Toettie — Janneman, enz.”.

Er waren er ook, die blijkbaar onder pseudoniem correspondeerden. „Uiltje”, teekende zich een.

„Dat is bepaald een wijsgeer”, dacht Piet.

„Roomhoortje” las hij verder. Dat zal wel een kind uit een banketbakkerswinkel zijn.

„Suikerbuikje”. De vader van dit kind is een jaar geleden als suikerlord met een dik buikje uit Indië weer gekeerd.

„Cowboy”. Die heeft stellig eens op een hobbel-

paard, of op een bok gezeten, besliste Piet, die er werkelijk plezier in kreeg, de correspondentie geheel door te lezen.

Wat deden ze allemaal intieme mededeelingen aan tante!

Poppy was stout geweest, had ze eerlijk bekend. Ze had uit den suikerpot gesnoept en nu bekorde tante haar erover, doch verzekerde, overtuigd te zijn, dat Poppy zulks nooit meer doen zou.

Orchidee had aan tante Beppie een langen brief geschreven, waarin ze meegedeeld had, dat een viertal repetities haar wachtte. En nu beloofde die goedgehartige tante, dat ze voor Orchidee duimen zou.

Ineens sprong Piet, die alleen op zijn klein werk-kamertje zat, op van zijn stoel.

Hij had een idee, een eenig idee, vond hij.

Hij zou ook met tante Beppie in correspondentie treden. Dat kostte hem slechts een postzegel per week en graag had hij dit bedrag er voor over, om onder pseudoniem met die lieve, goedgehartige tante briefwisseling te mogen voeren.

Piet ging na dit besluit weer zitten en peinsde.

Welken schuilnaam zou hij kiezen?

Plots bedacht hij, dat hij het aantrekkelijke der correspondentie kon verhoogen, door zich aan tante Beppie als meisje voor te stellen.

Hij ging dus een meisjesnaam kiezen en peinsde nu over de meest geschikte.

Dolly? Mimi? Loekie?

Daar schoot hem zijn tweede naam, dien hij niet zelden zijn straatnaam noemde, te binnen en zijn besluit was genomen.

Zep kon hij omzetten in Zeppie. Die zachte ie-klank op het eind wees er op, dat het de naam van een meisje wezen moest. Zeppie dus.

En wat toevallig, wat grappig toevallig, dat zijn tante Beppie heette. Ze kreeg nu een nieuw nichtje, wier naam rijmde op die van tante. Zeppie—Beppie.

Piet grinnikte van blijdschap om de prettige briefwisseling, die hij in de naaste toekomst verwachtte.

O, tante Beppie
Maak een steppie
Met je Zeppie

dichtte hij en hij schaterde het zoo luid uit, dat zijn moeder, nieuwsgierig zijn kamertje in kwam.

„Wat heb jij in je eentje een plezier”, informeerde Moeder belangstellend.

„De vreugde der studie, Moeder”, jokte Piet.

Hij schrok er zelf van, omdat hij niet van jokken hield, maar ditmaal meende hij in zijn nu

eenmaal uitgesproken jokkernij te moeten volharderen.

„Moeder”, zei hij, „u is als alle andere moeders, nieuwsgierig en het past u niet een ijverigen student in zijn studie te storen”. En hij trok Moeder aan een arm het kamertje uit.

„Voorzichtig, Piet”, waarschuwde Vader op de gang, „breekbare waar”.

Piet was weer alleen.

„Ziezoo”, redeneerde hij door, „het begin is er. Zeppie, het lieve, aanvallige meisje van zeven jaar, zal voortaan behooren tot tante's nichtjes. Een aanwinst voor tante”.

Nu moest hij het eerste briefje maar dadelijk opstellen. Hij kon het dan morgen op weg naar school posten.

Hij nam een stuk papier en potlood. Zijn eerste briefje moest hij eerst in klad schrijven.

En hij begon:

Lieve Tante,

Hij beet eens in zijn potlood en peinsde.

Het viel niet mee, zich geheel in te leven in de totaal veranderde positie, waarin hij zich zoo maar ineens wilde verplaatsen.

Nu was hij niet langer Piet, of Zep Vermijlen, een boy van dertien jaar, neen, hij was de be-

deesde, schuchtere, zevenjarige, aanvallige Zeppie.

Ze had blauwe oogen en blond haar. Krullen, natuurlijk. Ze droeg een blauw truitje boven een dito-kleurig jurkje. Blauwe schoentjes en blauwe kousjes droeg ze ook. „Net een vergeet-mij-nietje”, dacht Piet.

En weer schaterde hij het uit.

„Wat drommel, zou die jongen toch hebben?” vroeg Moeder nu aan Vader.

„Ik denk, dat er Sinterklaasplannen door zijn hoofd spoken”, veronderstelde Vader.

Nu Piet de kleine, lieve Zeppie duidelijk voor zich zag, viel het schrijven hem niet langer moeilijk. Den volgenden dag vertrouwde hij het volgende epistel aan de vertrouwde en veilige brievenbus toe:

Lieve Tante,

Ik heet Zeppie en ben zeven jaar oud. Iedere week lees ik al Uw verhaaltjes, lieve Tante. En o! ik vind die zoo mooi. Ik durfde u tot heden niet te schrijven, Tante. Maar nu waag ik het maar. Gisteren ben ik jarig geweest en heb van Moesje een blauwe trui gehad. Vindt u blauw ook een mooie kleur, Tante? Ik borduur een kussen voor Pappie's stoel, Tante. Dat geef ik Pappie voor zijn Sinterklaas. Ons poesje is ziek, Tante. Ze wil heelemaal

niet eten. Weet u ook, wat ik voor poesje doen kan?
Dag, lieve Tante.

Zeppie.

Den volgenden morgen liet Piet zijn heerlijk geheim in de brievenbus glijden.

Nu wachtte hem een week van spanning. Wat zou tante hem schrijven?

Het werd Vrijdagavond. Nu moest de krant komen.

Scherp luisterde Piet toe, of hij niet iets in de brievenbus hoorde glijden. Hij begreep, dat hij niet telkens naar de buitendeur kon loopen. Dan zouden Vader en Moeder hem zijn heerlijk geheim natuurlijk weten te ontfutselen. De kamerdeur had hij opzettelijk half open gezet, om alles goed te kunnen waarnemen.

Plotseling hoorde hij iets als geschuif en geritsel in de bus. Met beheerschte kalmte stond hij op, liep de gang in, voelde, bij de buitendeur gekomen, in de bus en . . . had het bewuste krantje te pakken!

Zijn hart klopte. Doch dit konden Vader en Moeder niet hooren. Hij ging weer op zijn stoel zitten en sloeg het blad open. Zijn oogen vlogen over de rubriek: „Correspondentie”.

Zeppie. Hij had het gevonden.

Tante schreef:

„Zeppie. Ik vind het heel lief, Zeppie, dat je ook geregeld aan tante schrijven zult. En wat schrijf je keurig, Zeppie. Zeker wel een negen op

je rapport voor dat vak? Of ik blauw mooi vind, vraag je. Beeldig Zeppie. En nog wel gefeliciteerd met je verjaardag, hoor. Wat lief van je, om aan je Pappie's Sinterklaas te denken. Maar jij moet wel heel knap wezen, Zeppie, dat je al borduren kunt. Nog nooit heb ik van een meisje van zeven jaar gehoord, die dat kan. Och, je arme poesje. Laat Pappie maar gauw den dierenarts halen en wees jij maar heel erg lief voor het arme, zieke diertje”.

niet eten. Weet u ook, wat ik voor poesje doen kan?
Dag, lieve Tante.

Zeppie.

Den volgenden morgen liet Piet zijn heerlijk geheim in de brievenbus glijden.

Nu wachtte hem een week van spanning. Wat zou tante hem schrijven?

Het werd Vrijdagavond. Nu moest de krant komen.

Scherp luisterde Piet toe, of hij niet iets in de brievenbus hoorde glijden. Hij begreep, dat hij niet telkens naar de buitendeur kon loopen. Dan zouden Vader en Moeder hem zijn heerlijk geheim natuurlijk weten te ontfutselen. De kamerdeur had hij opzettelijk half open gezet, om alles goed te kunnen waarnemen.

Plotseling hoorde hij iets als geschuif en geritsel in de bus. Met beheerschte kalmte stond hij op, liep de gang in, voelde, bij de buitendeur gekomen, in de bus en . . . had het bewuste krantje te pakken!

Zijn hart klopte. Doch dit konden Vader en Moeder niet hooren. Hij ging weer op zijn stoel zitten en sloeg het blad open. Zijn oogen vlogen over de rubriek: „Correspondentie”.

Zeppie. Hij had het gevonden.

Tante schreef:

„Zeppie. Ik vind het heel lief, Zeppie, dat je ook geregeld aan tante schrijven zult. En wat schrijf je keurig, Zeppie. Zeker wel een negen op

je rapport voor dat vak? Of ik blauw mooi vind, vraag je. Beeldig Zeppie. En nog wel gefeliciteerd met je verjaardag, hoor. Wat lief van je, om aan je Pappie's Sinterklaas te denken. Maar jij moet wel heel knap wezen, Zeppie, dat je al borduren kunt. Nog nooit heb ik van een meisje van zeven jaar gehoord, die dat kan. Och, je arme poesje. Laat Pappie maar gauw den dierenarts halen en wees jij maar heel erg lief voor het arme, zieke diertje”.

Welke jongen zou zich na het lezen van zoo'n epistel kunnen beheerschen? Piet kon het niet. Hij sloeg met beide armen op de tafel en bulderde en gierde het uit, zoo hard en zoo lang, dat zijn ouders er angstig van werden en uitriepen. „Maar Piet, wat is er dan toch!” Moeder duwde hem maar gauw een glas, half met water gevuld onder den neus en toen hij gedronken had, kwam hij bij. Toen vertelde Piet, wat hij had uitgehaald en welk verblijdend resultaat hij bereikt had.

Het spreekt vanzelf, dat ook Vader en Moeder schik hadden in tante's brief aan de kleine Zeppie.

„Wat zou ik jou graag inruilen voor zoo'n schattig meisje”, verzekerde Moeder, „voor zoo'n bijdehand kind, dat al op haar zevende jaar een kussen kan borduren voor haar Pappie”.

Op Piets nadrukkelijk verzoek beloofden Vader en Moeder, dat ze met niemand over de correspondentie zouden spreken.

„Ja, want u begrijpt”, beklemtoonde Piet, „als tante Beppie er achter komt, dat ze in de maling genomen wordt, geeft ze me natuurlijk geen antwoord meer”.

Die krant, die eenvoudige buurtkrant, had ineens groote waarde voor Piet. Zij toch bevatte de eerste correspondentie in zijn leven en wel met een tante, die hij niet kende, hij, de onschuldige zevenjarige,

aanvallige Zeppie, wier lust en leven het is, voor Pappie een kussen te borduren voor zijn Sinterklaas.

Piet had een kleine boekenkast, die twee laadjes bevatte. In een van deze legde hij de zorgvuldig opgevouwen krant weg. In zijn bed zou hij over zijn tweeden brief aan tante Beppie peinzen.

Maar van peinzen kwam dien avond weinig. De heerlijke warmte der dekens maakte hem slaperig en bovendien achtte hij het niet wenschelijk onmiddellijk na het verschijnen van het blad een nieuwe correspondentie te openen. Hij moest met zijn tweede briefje maar een paar dagen wachten. Tante was misschien een oude, eenigszins achterdochtige dame. Voorzichtigheid was dus geboden.

Wat is het toch lastig voor een gezonden, eerlijken jongen om een geheim met zich mee te dragen, als hij echte vrienden heeft, aan wie hij zijn geheimpjes anders zoo graag toevertrouwt.

Het werd Piet soms bijna te machtig, als hij vertrouwelijk te praten stond met Willem, Hans of Henri.

Maar hij mocht niets loslaten. Als Kees Walch of Henk Bles er iets van wisten, zouden ze stellig een weg weten te vinden, om tante Beppie voor hem te waarschuwen. En voor geen geld ter wereld zou hij zijn malle briefwisseling met die lieve tante zien afgebroken.

Toen op den volgenden Maandagavond Piet weer op zijn kamertje zat te werken, bedacht hij ineens, dat hij nog geen inzage genomen had van de overige correspondenties. Die moest hij toch ook eens doorkijken.

Hij haalde de krant uit het laadje en legde de rubriek „Correspondentie” voor zich neer.

„Beste Allemaal” las hij.

Ha, dit gold dus ook hem, wjl hij ook tot die allemaal behoorde. Tante drong er bij haar nichtjes en neefjes op aan, dat ze een Sint Nicolaasopstel zouden schrijven, of een teekening zouden inzenden op het Sint-Nicolaas-feest betrekking hebbende.

Voor tien der beste opstellen en teekeningen stelde ze een prijsje beschikbaar.

Daar kon hij aan meedoen! Natuurlijk moest hij het opstel heel kinderlijk houden, want Zeppie was pas zeven jaar. Hij nam potlood en papier, zag

de kleine Zeppie weer voor zich op een stoel zitten en schreef:

„Het was Sint Nicolaas-avond. Buiten lag dik de sneeuw. Aan den rand van een groot bosch stond een klein, armoedig huisje. Daarin woonde een moeder met haar kindje. Marietje heette ze. Haar vader was al jaren dood.

„Het is Sinterklaas-avond, niet waar, moe?” vroeg het kindje.

Toen begon de arme moeder te schreien.

Dat hoorde Sint, die buiten voor de deur stond.

„Piet”, zei hij tot zijn knecht, „hoor je het schreien van die arme vrouw?”

Piet zuchtte diep.

„U mag niet schreien, Moeder”, zei Marietje. „De goede Sint komt ook bij ons. Ik heb hem vannacht in mijn droom hooren spreken”.

„Marietje”, zei hij, „morgenavond kom ik bij je”.

En pas had het kind dit gezegd, of de deur ging open en daar verscheen Sint Nicolaas, door den knecht gevolgd.

Weet u, wat hij aan Moeder en Marietje gaf?

Piet was, zooals den lezer blijken zal, niet karig, zoomin als Sinterklaas. Onder het opstel teekende
Het Zeppelin-Jong.

hij een vorstelrijk cadeau, dat de Sint den armen menschen schonk en dat zijn kans op een prijsje verdubbelde. De goede Sint schonk hen . . . een kasteel!

Den volgenden dag zond hij opstel en teekening naar de krant.

„Zeppie. Heb je dat opstelletje heusch zelf geschreven?” vroeg tante Beppie in het volgende nummer. Kranig hoor. En wat een fijne en grappige teekening. Ook al zelf gemaakt? Je bent een wonderkind, Zeppie. Je hebt je prijs heusch wel verdiend en krijgt van tante een mooie naaidoos. Het prijsje mag je morgen, Zaterdag, komen halen aan ons bureau. Je hebt alleen maar je naam op te geven”.

Dit schrijven bracht Piet in groote verlegenheid. Hoe kon hij zich aan het bureau voorstellen als de zevenjarige Zeppie Vermijlen? Voor 't eerst van zijn leven miste hij een zusje van dien leeftijd, dat hem nu van groot nut zou kunnen zijn.

„En u kunt ook moeilijk voor me gaan, Moeder”, vond hij.

„Het beste zal zijn”, meende vader, „een meisje te huren”.

„Die zou je kunnen beloonen, door haar de

naaidoos cadeau te geven”, vulde Moeder aan.

„Nooit”, riep Piet. „Een prijs, dien ik verdiend heb met journalistieken en anderen kunstenaarsarbeid, geef ik nooit cadeau. Die naaidoos zal ik bewaren als een heerlijke herinnering aan mijn opstel en teekening en . . . aan tante Beppie”.

Piet dacht na en besliste: „Ik haal haar zelf”.

„Maar, dat is toch onmogelijk”, wierp Moeder tegen.

Piet had er al wat op gevonden.

„Ik zeg, dat ik de doos kom halen voor Zeppie Vermijlen, mijn zusje. Het kind heeft in een spijker getrapt en kan niet loopen, 't arme schaap”.

„En als haar liefdevolle broer”, prees Moeder, „ben jij natuurlijk dadelijk bereid het kind een genoegen te doen. Dat is braaf. Je bent werkelijk waard, zoo'n lief zusje te bezitten”.

En alsof hij daarmee zijn geweten wilde sussen, zei Piet nog: „Die heele correspondentie is toch voor-den-mal-houderij! Nu ga ik dus nog tooneel spelen ook en dat kan niemand jokken noemen!”

Den volgenden middag stapte Piet naar het bureau van de krant.

„Het prijsje van Zeppie Vermijlen?” vroeg hij den opgeschoten, bleeken bediende aan het loket.

„Zeppie Vermijlen”, herhaalde de bediende, sloeg een boek open en keek erin.

„Juist, een naaidoos. Jij bent die Zeppie toch niet?”

„Ik ben haar broer. Zeppie heeft in een grooten spijker getrapt. Ze kan heelemaal niet loopen”.

„Hm”, zei de jongen, „teeken dan maar”.

Achter zijn zusje's naam teekende Piet den zijne: Piet Vermijlen.

„All right”, zei de bediende en reikte Piet de naaidoos toe.

Deze bedankte en liep heen.

Doch na enkele passen keerde hij terug.

„Mijnheer, kunt u mij ook zeggen, waar tante Beppie woont?”

„Vondelstraat 226”, antwoordde de bediende, die voortging met zijn werk.

Piet stapte de deur uit, vast besloten ineens tante Beppie op te gaan zoeken.

Eerst echter bracht hij zijn naaidoos thuis.

Moeder zei, dat ze haar beeldig vond en hoopte, dat haar lieve Zeppie er veel gebruik van zou maken! Piet zette de doos netjes in de kast en stapte dadelijk weer de deur uit.

Het kon een aardigen middag worden. Tante Beppie kon natuurlijk niet een oude, verschrompelde, nijdige vrouw zijn. Dat was onmogelijk.

De toon in haar correspondentie was steeds prettig, vriendelijk, beminlijk zelfs. Ze moest een jeugdige vrouw zijn, die veel van kinderen en van grapjes hield en ze zou dus hartelijk lachen om wat hij had uitgehaald, dacht Piet.

„Leuk, Piet, leuk”, zou ze uitroepen, als hij haar alles verteld zou hebben.

En dan zou er een knus half uurtje voor hem aanbreken. Tante zou thee schenken en gebakjes, of koekjes presentereen en ze zou 't honderd uit vertellen van grappige ontvangen en geschreven briefjes.

In het blijde vooruitzicht een merkwaardigen en gezelligen middag te zullen hebben, stapte Piet vroolijk door de straten. Eindelijk was hij er: Vondelstraat 226, *de woning van tante Beppie*.

Het was toch wel met eenige aarzeling, dat Piet de hand naar den belknop uitstreckte en dezen naar zich toe haalde. Een bescheiden tink-tink klonk in de holle gang. Een oogenblik later hoorde Piet vlugge treden op de trap, die zacht kraakte.

Een meisje, in de wandeling een „daghitje” genoemd, deed open. Wie hij moest hebben? vroeg ze.

„Tante Beppie”, antwoordde Piet.

„Had je twee keer moeten bellen. Maar loop maar naar boven, twee hoog, achterkamer”.

Het daghitje tippelde kittig weg en Piet klom

de trap op. Hij voelde zich niet erg op zijn gemak. Die entree beviel hem maar half.

Woonde tante Beppie, de dame-journalist, twee

hoog, terwijl blijkbaar de familie, bij wie het dag-hitje diende, de eerste en dus de voornaamste etage had betrokken? En wat deed het hem zonderling aan, dat het meisje, zonder zich met de dame in

kwestie in verbinding te hebben gesteld, hem maar zonder aankondiging, naar twee hoog, de achterkamer, had verwezen. Bij elken stap, dien hij opwaarts deed, kraakten de treden, die zonder looper waren. De eerste etage, die toch bewoond moest zijn, scheen wel ledig. Piet hoorde noch zag iemand, het was er geheimzinnig stil.

Nog luider kraakten en kreunden de treden der trap, die hem naar de tweede verdieping bracht. Toen hij deze bereikt had, liep hij op zijn teenen tot de hem aangewezen deur der achterkamer, bleef daar staan en luisterde gespannen.

Hij hoorde niets, dan zijn eigen ademhaling.

„Zou tante Beppie boven haar vermoeiende en inspannende correspondentie met haar nichtjes en neefjes in slaap zijn gevallen?” veronderstelde Piet. „Wakker maken kan hoogst onaangename gevolgen hebben” overwoog hij.

Na een korte aarzeling, besloot hij zachtjes aan te kloppen en heen te gaan, als hij niet onmiddellijk antwoord kreeg. Want liet dit even op zich wachten, dan leed het geen twijfel, of tante sliep.

Schuchter en zachtjes tikte Piet met den knokel van zijn rechter-wijsvinger op de deur en... deinsde op hetzelfde oogenblik van schrik achteruit. Want zijn bescheiden tikje werd met een geweldig „binnen” beantwoord.

Hij moest verkeerd zijn. Dat kon tante's stem niet zijn. Ze leek eerder op die van den wolf, die uit grootmoeders bed Roodkapje zoo vriendelijk te woord stond.

„Binnen”, schreeuwde ten tweeden male de zware stem en Piet opende meer uit vrees, dan uit verlangen, de kamerdeur.

En daar in die kamer stond . . . een man, een groote, zware man. En diens stentorstem riep hem toe: „Wat is er van je dienst?” Zijn geluid vulde de heele kamer.

„Ik wou graag tante Beppie spreken, mijnheer”, deelde Piet aarzelend mede.

„Tante Beppie?!” riep de stentorstem, maar deze had een prettigen klank en heel het breede, gevulde gezicht van den man lachte, toen hij op Piet toeliep, zijn breede rechterhandforsch op diens schouder liet neerkomen en zei: „Tante Beppie, jonge vriend, tante Beppie . . . dat ben ik”.

De heer schaterde en Piet waande zich in de kamer van een krankzinnige.

Men stelle zich Piets verbazing en verwarring voor! In plaats van een lieve, vriendelijke, zachtmoedige tante, ziet hij daar voor zich een man, een reus, een geweldenaar, die hem zoo maar tusschen zijn reuzenvuisten zou kunnen vernorzen.

Piet raapte al zijn moed bijeen en stamelde: „Maar mijnheer, u neemt me . . .”

„Er tusschen, wil je zeggen. Hier, mijn hand erop, ik ben tante Beppie en nu je mijn naam weet,

mag ik dien van jou zeker ook wel hooren?”

Het breede gezicht van den man was een en al vroolijkheid en zijn blauwe oogen schitterden van plezier.

Dat gaf Piet vertrouwen en moed.

„Mijnheer”, zei hij en hij keek zijn gastheer recht

in diens blij-schitterende oogen, „mijnheer, ik ben Zeppie”.

Schaterend riep nu de man uit: „Kan het mooier, kan het mooier!” Hij klapte in de handen en zijn gezicht scheen wel drie maal zoo bol te worden, toen hij ten derden male herhaalde: „Kan het mooier! Tante Beppie en haar zevenjarig nichtje Zeppie. Het kleine, zevenjarige nichtje, dat een kasteel cadeau geeft aan twee arme stakkers. Maar, ga toch zitten, nichtje, ga toch zitten”. De heer schoof zijn stoel tegenover dien van Piet.

„Ha-ha-ha”, schaterde hij, „is 't geen kostelijk tafereeltje uit een blijspel? Een tante, die een man blijkt te zijn en een nichtje van zeven jaar, dat een neef is, een ferme boy van stellig dertien jaar.

„Maar vertel me nu eerst eens, hoe je me toch gevonden hebt”.

Piet deelde het hem mede.

„Dat is nu toch verbazend toevallig! De jongen, die jou mijn adres gegeven heeft, is pas enkele dagen aan de krant. De vorige wist het wel, dat hij aan niemand het geheim van tante Beppie en haar adres mocht verraden. Dom, dat ik vergat, het ook aan dezen jongen te vertellen. Nu moet jij me een plezier doen: Vertel niemand, wie tante Beppie is, noch waar ze woont. Verbeeld je, dat

op een dag al die nieuwsgierige nichtjes en neefjes op me zouden afkomen. Kun je zwijgen?”

„Natuurlijk mijnheer!”

„Je eerlijk gezicht is mij borg, dat je je woord zult houden”, zei de man. „En vertel me nu eens, waarom je me eigenlijk opzoekt?”

Het was openhartig, maar het klonk tegelijk zoo naïef, toen Piet antwoordde: „Ik wou zoo graag mijn tante eens zien”, dat de man opnieuw hartelijk begon te lachen.

„En je hebt het uitstekend met je tante getroffen, is het niet?”

„Geen enkele jongen, mijnheer, heeft zoo'n tante”, verzekerde Piet.

„'t Is een kostelijk, grappig geval”, zei de man. „Een jongen geeft zich uit voor een zevenjarig meisje, dat liefjes een kussen voor haar Pappie borduurt. Hoopt een lieve tante Beppie te zien en zit daar nu tegenover een kerel, die eerder een worstelaar lijkt. Maar, vertel me eens, hoe is je eigenlijke naam?”

„Piet Vermijlen, mijnheer”.

„Piet Vermijlen”, herhaalde de redacteur, „het is net, of ik dien naam meer gehoord heb”.

Hij dacht na, het voorhoofd gefronst.

„Och neen, ik zal me wel vergissen en toch dien naam.... Piet Vermijlen.... Piet Ver-

mijlen Enfin, ik krijg zooveel namen onder mijn oogen. Maar, a propos, je kunt werkelijk mooi teekenen. Die teekening van het kasteel was bijzonder. Je hebt aanleg, talent. Hoe denkt je teekenleeraar daar over?"

„Ik heb voor teekenen altijd een negen op mijn rapport, mijnheer”.

„Moet wel. Ik stond er werkelijk verbaasd van. De volgende week komt je opstel met je teekening in de krant. Maar met dat naaidoosje zit je natuurlijk in je maag. Of heb je een zusje?"

Op Piets ontkennend antwoord, stond de man op, nam van een der planken een boek en reikte dit Piet toe.

„Ken je het?"

„Neen, mijnheer”.

„Neem het dan mee. 't Is een heel mooi en interessant boek. Mijn zoon heeft het wel drie maal gelezen en wie hem vraagt, welk boek hij het mooist vindt, zal hij antwoorden: „Het Geheim van Eemdaele”¹⁾ — Past bij je kasteel”.

Piet dankte hartelijk.

„Dat naaidoosje breng je bij gelegenheid wel eens terug, niet waar? Ik kan er een ander kind een genoeg mee doen.

„Maar nu nog iets. Hoe kom je toch aan dien

¹⁾ Uw boekhandelaar heeft het in voorraad.

naam: „Zeppie? Misschien kan ik het wel raden. Je hebt aldus geredeneerd: Tante Beppie en nichtje Zeppie. Dat rijmt grappig. Is het zoo niet?"

„Niet heelemaal mijnheer. Ik vond het rijmpje ook wel grappig, maar er komt nog iets bij. De vorige maand is de Zeppelin over den Haag gevlogen. Ik was, net als haast alle jongens”

Eensklaps klonken driftige en haastige voetstappen op de houten trap. Het leek wel, of er een paar huzaren naar boven stormden.

„Voorzichtig”, waarschuwde de stentorstem van den redacteur, „moeten jullie je nek breken? En op datzelfde oogenblik vlogen twee jongens de kamer in, bij wier verschijning Piet zichtbaar ontstelde. Die twee jongens waren:

Kees Walch en Henk Bles, die, toen ze zagen, dat Piet en Hans de beste maatjes waren geworden, zich met wrevel van deze twee jongens hadden afgewend.

Op het Zeppelin-Jong, dat ze nooit Zep noemden, omdat ze hem beschouwden als de oorzaak van de verwijdering van hun vroegeren vriend Hans, waren ze het meest gebeten.

En daar stonden ze nu, geheel onverwachts in dezelfde kamer tegenover het Zeppelin-Jong, op wien ze zich — naar ze gezworen hadden — eenmaal wreken zouden.

Was het noodlot of toeval, dat de twee het prettige onderhoud tusschen de pseudo-tante en de pseudo-Zeppie zoo onaangenaam verstoorden?

De bovenwoning, waarin Piet zich bevond, was eigenlijk onbewoond. Op de eerste etage hield een deurwaarder zijn kantoor, op de voorkamer der

tweede verdieping woonde een oude juffrouw, die tevens het huis schoon hield, terwijl de achterkamer, zooals we weten, de werkkamer van Tante Beppie was.

Het daghitje, dat de oude juffrouw hielp alles schoon te houden, deed tevens boodschappen voor tante Beppie, als dat noodig was.

En nu bleek, dat de pseudo-Tante Beppie... de vader van Kees was!

Kees kwam zijn vader eens opzoeken. Hij deed

zulks wel meer en ditmaal had hij zijn vriend Henk meegebracht.

„Zouden nu die vervelende Kees en Henk ook al tot de neefjes van tante behooren” dacht Piet „en evenals hij, onder een of anderen schuilnaam in correspondentie met haar staan?”

Hoe groot was echter Piets verbazing, toen de heer Walch, onmiddellijk na Kees' verschijning in de kamer uitriep: „Zoo, Kees, kom jij je vader eens opzoeken? Was je bang, dat hij zich zou vervelen te midden van al die zwijgende briefjes van de vele neven en nichtjes? Neen hoor, je ziet, ik heb gezelschap en ik moet zeggen, heel aangenaam gezelschap. Maar, laat ik jullie even aan elkander voorstellen: Piet, mijn zoon Kees en diens vriend Henk”.

De gezichten der jongens drukten het tegengestelde van verrassing of vreugde over de kennismaking uit. Integendeel, strak en onbewogen stonden hun gezichten en een trek van minachting viel er op te bespeuren. „Tante Beppie” was even ten hoogste verbaasd. Maar spoedig vond hij voor een en ander een verklaring: „Jongens doen niet aan plichtplegingen”.

Vandaar, dat de journalist argeloos voort ging aan zijn voldoening over de nieuwe kennismaking lucht te geven.

„Piet is een van mijn laatste medewerkers en ik moet zeggen, mijn beste. Kijk maar eens: hoe vinden jullie deze teekening? Ze is van Piet. Fijn geteekend, hè? Een Rembrandt in den dop!”

Het werd Kees te machtig. Zooveel loftuitingen op het Zeppelin-Jong uit zijns Vaders mond! Zijn woede had haar toppunt bereikt. En van de stilte die intrad, maakte hij gebruik om kwaadaardig uit te roepen: „Die daar! Hij is de grootste mispunt van de heele klas”.

„Ja, dat is hij”, onderstreepte Henk Kees' bewering.

De allergrootste verbazing teekende zich nu af op het gelaat van „de goedmoedige tante”.

De oogen van den man vlogen van den eenen jongen naar den anderen en hij zocht naar de eerste van een reeks vragen, wier beantwoording hem licht zouden schenken in deze voor hem zoo raadselachtige situatie.

Doch, voor hij de eerste vraag gesteld had, bracht Kees de verklaring.

„We kennen hem wel, Vader. Hij zit in onze klas. Dagen lang voor de Zeppelin komen zou, liep hij als een kind te schreeuwen van plezier, omdat dat ding verwacht werd. Hans Weijers had gauw een goeien naam voor hem bedacht. Die noemde hem het Zeppelin-Jong. Maar hij wist

zoo lang mooi te praten en lief te doen tegen Hans, dat . . .”

Eensklaps sprong Piet op en er niet meer aan denkende, dat hij in de kamer was van zijn vriendelijken gastheer, schreeuwde hij Kees toe: „Je liegt, je liegt alles, gemeen lieg je. Ik heb niet mooi gedaan en lief gepraat tegen Hans”.

De tranen sprongen hem in de oogen.

Kees, zich veilig wanende in de nabijheid van zijn vader, trok minachtend zijn neus op en schold door: „Och, armzalig Zeppelin-Jong, maak toch, dat je van deze kamer weg komt”.

„Ik zal gaan, mijnheer”, zei Piet, wiens lippen trilden van beheerschte woede en hij wilde de kamer verlaten.

Doch nu sprong de heer Walch tusschen beide en al zijn verontwaardiging uitte zich tegen zijn zoon:

„Je moest je schamen, een bezoeker van je vader zoo te beleedigen. Ik kan natuurlijk niet beoordeelen, wat er eigenlijk gaande is tusschen jullie, ook niet, wie in dezen gelijk heeft, maar het past jou niet, mijn bezoeker in mijn tegenwoordigheid zoo te beleedigen en te grieven. Zelfs al zou je volkomen gelijk hebben, is je optreden in één woord schandelijk”.

Toen wendde de heer Walch zich tot Piet.

„Geef me de hand, Piet, wij scheiden als vrienden
Het Zeppelin-Jong.

den en ga nu maar heen, ik zal met Kees de zaak verder bespreken”.

Als verslagen stonden Kees en Henk daar, de oogen naar den grond. De heer Walch ging weer zitten en Piet verliet zwijgend de kamer, na eerst het boek van de tafel te hebben meegenomen.

„Het onderhoud, dat ik zal hebben, betreft alleen mijn zoon”, zei de heer Walch tot Henk en voor dezen was dit een wenk om Piet te volgen.

Enkele treden achter dezen daalde ook Henk de trap af. Doch toen Piet beneden was aangekomen en opkeek, waar zijn vijand bleef, zag hij dat deze deed, of hij den veter van zijn schoen vastmaakte.

„Lafaard”, dacht Piet, doch hij trok de buitendeur open en liep heen.

Onderweg overdacht hij het zonderlinge gebeuren op dezen middag en hij begreep, dat ook dit muisje stellig een staartje zou hebben.

HOOFDSTUK V

MET TWEE SPRONGEN IS PIET DE DEUR UIT, NADAT
HIJ VERZEKERD HEEFT DOL TE ZIJN OP GE-
BRADEN HAAS. — ONTMOETING
MET EEN HARMONICA-
SPELER.

PIETS besluit was genomen: hij zou niet langer in correspondentie treden met den heer Walch, alias tante Beppie. Voor hem was de aardigheid er af. Niet, wijl de kennismaking met den redacteur geen aangename herinneringen bij hem had achter gelaten, ook niet om Kees' geniepige en onverdiende verwijten, maar alleen, omdat het geheimzinnige verdwenen was. Want de geheimzinnigheid, die hun beider correspondenties omhuld had, was het geweest, die hem tot schrijven had verleid. Dit voelde hij nu heel goed. Nu hij tante Beppie had gezien en gesproken en wel in de gedaante van een breedgeschouderden reus en nu

deze niet meer kon gelooven in het bestaan van een zevenjarig, aanvallig meisje, dat een kasteel teekenen kan en een kussen borduurt voor haar paatje, voelde hij geen lust meer, verder te gaan.

Alles was te werkelijk, te nuchter geworden. Tante Beppie bestond voor hem niet meer, evenmin als voor „haar” de kleine Zeppie bestond.

Dit geval herinnerde hem zeer sterk aan een gebeurtenis van een paar jaar geleden. Hij was een jongen van ruim elf jaar en las en herlas de boeken van den bekenden schrijver Floris van den Aemstel. Hij dweept met den schrijver en diens boeken.

En op een dag gebeurde er iets heel bijzonders.

Op het postkantoor, waar Piets Vader, zooals we weten, als commies werkte, maakte deze door een toeval met den bekenden auteur kennis. Daar zijn vader wist, hoe Piet met den schrijver van de „Twee H. B. S.-ers-boeken” dweept, noodigde hij dezen uit met hem een kop koffie te willen drinken. De heer v. d. Aemstel nam zulks aan en toen Piet om twaalf uur uit school thuis kwam, zag hij derhalve een voor hem vreemden heer in de huiskamer.

Bij zijn binnenkomen richtte vader dadelijk het woord tot hem.

„Piet”, zei hij, „nu zul je nooit raden, wien deze mijnheer is”.

Verbaasd keek Piet eerst zijn vader en toen den vreemdeling aan en deed, wat iedere jongen in zijn plaats zou hebben gedaan: hij zweeg en kreeg een kleur.

„Nou, Piet”, hielp Vader hem uit den droom, „dat is nu mijnheer v. d. Aemstel, de schrijver van Twee H. B. S.-ers als Detective, enz., ik geloof dat je 3 verschillende boeken van hem hebt”.

Aandachtig beschouwde Piet den bekenden schrijver van het hoofd tot de voeten, maar hij zei niets.

De heer v. d. Aemstel deed hem enkele vragen, informeerde naar zijn leeftijd, in welke klasse hij zat, of hij veel van lezen hield en zoo van die vragen, die iedereen doet, die eigenlijk niet weet, hoe een gesprek te beginnen.

Piet was blij, toen moeder hem weg zond, om een boodschap te doen. Toen hij terugkwam, was de schrijver heen gegaan, die geen anderen indruk bij Piet had achter gelaten dan . . . teleurstelling.

„Wel?” vroeg Vader, „vind je dat nu niet aardig, met je geliefden schrijver te hebben kennis gemaakt?”

En tot onbedaarlijke vreugde van Vader en Moeder, antwoordde Piet: „Hm, 't is een gewone man”.

Zijn ouders schaterden en Vader zei: „Maar

jongen, wat had je dan verwacht? Had jij je den schrijver voorgesteld als een geheimzinnigen toovenaar met een langen, zilverwitten baard en dito haren, en gekleed in een purperen mantel, bezaaid met edelsteen?"

Piet herhaalde, dat hij 't een gewonen man vond en de teleurstelling was duidelijk op zijn gezicht te lezen.

Zoo, of ongeveer zoo, was het nu gesteld na de kennismaking met den redacteur.

Piet voelde nu spijt dit bezoek te hebben gebracht. Hij had voor den heer Walch „nichtje Zeppie" en de redacteur had voor hem „tante Beppie" moeten blijven!

Nu was alles nuchterheid geworden, verdere correspondentie zou eenvoudig belachelijk zijn.

Eén ding voelde hij als een opluchting: nu kon hij vrijuit alles aan zijn vrienden Henri, Hans en Willem vertellen en dat zou hij dan ook den volgenden Maandagmorgen direct op de speelplaats doen. Doch, onaangenaam werd hij in zijn voornemen gestoord, toen hij zich herinnerde, dat hij den heer Walch beloofd had, diens geheim aan niemand te zullen verraden. Hij had zijn woord gegeven: *zwijgen was en bleef derhalve* zijn plicht.

Die plicht drukte hem zwaar.

Lam 'toch, om niets te mogen vertellen, ook

niet van de belediging hem door Kees aangedaan, een belediging, die niet alleen hem, doch ook Hans betrof, door Kees' verzekering, dat dezen zich door Piets mooie woorden had laten ompraten.

Zijn vuisten balden zich bij de gedachte, dat hij nu niets, maar dan ook letterlijk niets, kon doen, om zich op zijn laffen aanvaller te wreken!

In een landerige stemming liep hij dien Maandagmorgen naar school. Traag slenterde hij dicht langs de huizen, hoog de kraag van zijn duffel op, want een koude wind sneed langs zijn ooren.

In zijn gepeins werd hij eensklaps gestoord door een tikken op de ruit van een benedenhuis, waarlangs hij juist liep. Hij bleef staan en zag een oude dame, die hem toeriep: „Och, jongeheer, de deur staat aan, wil je even bij me komen?"

Piet knikte, ten teeken, dat hij aan haar verzoek zou voldoen. „Een nieuwe tante", mompelde hij, „wat zou die nu van me willen?"

Hij duwde de deur, die, zooals de dame had meegedeeld, aanstond, geheel open en stond een seconde later voor mevrouw in de kamer. In een met wol gevoerde, platte mand lagen drie katten.

„Och, jongeheer", viel de dame met de deur in huis, „mijn lieve Zoepie is naar buiten geloopt. Het meisje doet een boodschap en heeft de deur niet achter zich dicht gedaan. Het arme dier is nu

in dien wind en die kou buiten. Zou je even willen zien, of ze ook hier of daar in de straat is?"

Piet beloofde dit liefdewerk te zullen verrichten en ging heen. Hij was zoo gelukkig, enkele minuten later Zoepie op zijn arm te kunnen terugbrengen.

„Och, mijn schat, mijn schat”, riep de oude

vrouw uit en Piet schrok ervan, vreezende, dat deze liefkoozende woorden hem golden. Doch zulks bleek niet het geval te zijn. Ze nam het dier uit Piets arm en drukte het onstuimig aan haar hart, terwijl ze in één adem uitriep: „Mijn Zoepie, mijn snoesje, mijn schatje, mijn engel, mijn doddie, mijn hartlap, mijn poesekepoes’”.

„Miauw”, mauwde het beest pijnlijk, dat te hard naar haar zin gedrukt werd.

De drie andere katten, wakker geworden, sprongen de mand uit en draaiden jaloersch om mevrouws beenen.

„Ja, ja, jullie zijn ook wel lief”, prees mevrouw den overigen veestapel en toen zette ze Zoepie tuschen de andere dieren op den grond.

„Snoesjes, hè jongheer? Ze zijn wel eens een enkele maal stout. Kijk maar”.

Mevrouw toonde haar linkerhand, waarover een vurig-roode schram streeppte.

„Die schat daar” — mevrouw wees een roodharige kat aan — „heeft me gisteren gekrabd, de schat. Maar ze was dadelijk weer lief, want toen ik haar een stukje worst gaf, likte ze mij direct de hand, de lieverd”.

Op dit oogenblik werd de buitendeur open en weer dicht gedaan. En dezelfde stem, die zoo lief vleien kon tot de beesten, snierpte nu ineens: „Kom eens hier, Jet”.

Schuchter verscheen het meisje in de kamer.

„Nou heb je weer de buitendeur open gelaten en is Zoepie naar buiten geloopen in dit weer. De stakker zal nog kou vatten en ziek worden. Nu is het de laatste maal, dat ik je waarschuw. Begrepen?”

Zwijgend droop het kind af.

„Snoezig, die diertjes, hè, jongheer”, ging toen

de stem weer liefjes verder, „hou je ook zoo veel van dieren, jongheer?“

En ineens klonk Piets woedend antwoord: „Zeker mevrouw, ik ben bijvoorbeeld dol op gebraden haas“, en met twee sprongen was hij bij de buitendeur en op straat.

En Piet was, om dat arme kind, blij het gezegd te hebben.

Onwillekeurig moest hij, zijn weg naar school vervolgende, denken aan dien naam: Zoepie.

„Zoepie-Zeppie-Bepie“.

„Het is om er misselijk van te worden“, vond Piet.

En voor 't eerst voelde hij, dat hij vrede zou kunnen hebben met den naam: Het Zeppelin-Jong. Die naam was tenminste niet zoo zoetsappig en slap.

Er was voldaanheid en blijdschap in zijn hart, dat hij niets vertellen mocht van zijn kennismaking met tante Bepie, dit ontsloeg hem tevens van de noodzakelijkheid zijn pseudoniem Zeppie te verdragen. Veronderstel, dat de jongens hem voortaan Zeppie gingen noemen. Het zou verschrikkelijk zijn om in één adem genoemd te worden met Loekie en Floepie en Doddie en Dollie, enz., enz. Neen, dan duizendmaal liever „Het Zeppelin-Jong“. Zijn vader had wel gelijk gehad, toen hij hem ried dezen

naam als een eere naam te aanvaarden, zooals vroeger de stoere Watergeuzen hadden gedaan.

Terwijl hij zoo liep te mijmeren, werd eensklaps zijn aandacht getrokken door een reclame-wagentje van een der Haagsche schouwburgen. Piet schonk nooit eenige aandacht aan dergelijke reclames, doch nu gingen plots zijn oogen wijd

open, want uit de verte meende hij het woord: „Jong“ te lezen. Zoo hard hij kon, liep hij op den wagen toe en spoedig las hij:

HET ADELAARS-JONG.

Onstuimig begon zijn hart te kloppen.

Het Adelaars-Jong!

Er bestond dus reeds een Adelaars-Jong. Maar dan kon er even goed een Zeppelin-Jong bestaan.

Vlak achter den wagen liep hij en zijn oogen dronken de woorden: Het Adelaars-Jong.

„L'Aiglon”, stond er onder en verder: „tooneelstuk van Rostand”.

Wie Rostand was, wist hij niet, evenmin wat l'Aiglon beteekent. Maar Fransch was het, dat hoorde hij heel goed. Hoofdzaak voor hem was, dat er een Adelaars-Jong bestond, de titel van een tooneelstuk, dat waardig was, opgevoerd te worden.

Zijn levendige jongens-fantasie tooverde allerlei mogelijkheden. Was het zoo onmogelijk, dat iemand, misschien pas na jaren, een boek, of een tooneelstuk schrijven zou, dat het grootsche gebeuren: de eerste tocht van de Zeppelin over ons land, tot onderwerp zou hebben? En dat dit stuk of dit boek den titel zou dragen: Het Zeppelin-Jong?

Mogelijk kon hij het later zelf schrijven. Stel je dan toch voor, fantaseerde hij prettig door, dat er later een reclame-wagen door de straten zou rijden en dat de borden op dien wagen het opschrift zouden bevatten:

HET ZEPPELIN-JONG

Tooneelspel in drie Bedrijven

door

PIET VERMIJLEN

Wat zou hij niet willen geven voor een van die borden! Zoo'n bord te bezitten en het mee te nemen naar de school! De klas binnen te komen en voor de verbaasde oogen van alle jongens en meisjes de roode woorden hoog op te houden, zoodat deze als het ware in hun oogen sprongen: Het Adelaars-Jong. Als hij een gulden had, zou hij dezen den man geven en hem vragen, om van half elf tot kwart voor elfen voor de open deur der speelplaats te willen gaan staan.

Maar deze illusie moest hij helaas prijs geven, om de eenvoudige reden, dat hij geen gulden rijk was.

Alsof hij een overwinning te boeken had, liep hij haastig en opgewonden verder.

Telkens maakte hij een vreugdesprong en bij een van dezen trapte hij een passeerenden man op de teenen, die hem met de woorden: „Idioot, kijk waar je loopt”, een nijldigen duw gaf.

Piet merkte het nauwelijks.

Hij was gelukkig, hij was trotsch, hij voelde zich overwinnaar. Frankrijk had zijn Adelaars-Jong, nu had Holland zijn: Zeppelin-Jong.

En dat Zeppelin-Jong was hij, hij, Piet Vermijlen.

Hij vloog naar school. Direct zou hij den jongens van zijn gewichtige ontdekking mededeeling doen.

Maar het oponthoud bij de poesen-minnende dame had zooveel tijd gekost, dat hij precies om negen uur zijn lokaal binnen stapte. De heer Polvliet wilde juist met de lessen aanvangen.

„Nog juist op tijd binnen gewaaid, Zep?” vroeg de onderwijzer. „Ga maar gauw zitten”.

Even een blik op Kees en Henk en Piet nam zijn plaats in.

Wat duren anderhalf uur lang, als je de houding moet aannemen, alsof je ingespannen luistert, terwijl je geest zich met geheel andere dingen bezig houdt!

Eén zaak bleef voor Piet raadselachtig. Waarom had de heer Walch hem stipte geheimhouding opgelegd in zake tante Beppie, terwijl toch Henk en Kees van alles op de hoogte moesten zijn. En als Henk nu eens verried, wat de heer Walch voor ieder geheim wilde houden, zou het den schijn wekken, dat hij, Piet, de verrader was geweest.

Deze mogelijkheid verontrustte hem, want hij zou het hoogst onaangenaam vinden, als de heer Walch hem later zou beschouwen als een verklikker.

Zijn besluit was genomen: om vier uur zou hij den heer Walch bezoeken en bij dezen informeerden. Hij kon hem dan meteen het naaidoosje, dat hij terug gevraagd had, ter hand stellen.

Al duurden de minuten dien morgen ook nog zoo lang voor Piet, eindelijk luidde toch de bel voor de pauze van half elf en mocht de klasse zich een kwartier op de speelplaats verpoezen.

Het moeilijkste van alles scheen het Piet toe, hoe hij beginnen moest. Zoo zonder aanleiding over het Adelaars-Jong te gaan spreken, ging toch niet, vond hij. Doch het toeval kwam hem prettig te hulp, want nauw was de klasse op de speelplaats, of vlak voor de open deuren daarvan, hield een reclame-wagen stil. Er was een andere man bij, dan Piet zooveen gezien had. Er loopen natuurlijk verscheidene van die mannen door een groote stad als den Haag.

Weer klopte Piets hart in de keel. De man stond rustig zijn pijpje te stoppen, onwetend en onbewust, welk plotseling gevolg zijn verschijning voor de jongens op de speelplaats hebben zou.

„Kijk”, riep Kees eensklaps „kijk, op dat bord daar staat: Het Adelaars-Jong. Zeker een ver-gissing. Het Zeppelin-Jong had er moeten staan”.

Het groote oogenblik was voor Piet gekomen.

„Jongens,” riep hij, — maar voor de waarheid van alles wat hij zei, zou hij zelf niet kunnen instaan — „jongens, daar staat het: Het Adelaars-Jong. Het is een beroemd tooneelstuk, door een Franschman geschreven. Frankrijk heeft zijn Adelaars-Jong en

Holland heeft zijn Zeppelin-Jong. Ik ben er trotsch op. Het Zeppelin-Jong is voortaan mijn eere-naam”.

Zóó vol vuur had Piet gesproken, dat zijn vrienden Henri en Willem en Hans en nog enkele

andere jongens luidkeels uitriepen: „Leve het Zeppelin-Jong! Ze hieven Piet in de hoogte en schreeuwden, hem de speelplaats in het rond dragende, zoo hard ze konden: „Leve het Zeppelin-Jong. Hoera, hoera!”

Het Zeppelin-Jong gaat nooit verloren
Fal-de-ral-de-rire.

En ook de kleintjes, hoewel ze er niets van begrepen, liepen achter de groep aan en schreeuwden mee.

„Een echte jongen, die Zep”, zei de heer Polvliet tot de andere onderwijzers, met wie hij stond te praten, maar hij waarschuwde tevens de dragers: „Voorzichtig, laat het Zeppelin-Jong niet vallen”.

„Een Zeppelin valt nooit, mijnheer”, riep Hans en de triomftocht voor Piet werd voortgezet.

Sip stonden Kees en Henk en nog een paar andere jongens uit een hoek van de speelplaats toe te kijken. Ze voelden, alle terrein verloren te hebben.

„Ook een baantje, om iederen dag met zoo'n bende om te gaan”, mompelde de reclame-rijder en tevreden met zijn rustigen arbeid, trok hij zijn wagentje verder.

En terwijl Piet in triomf over de speelplaats gedragen werd, gebeurde er in den hoek, waar de verslagenen stonden, iets bijzonders.

Henk voelde eensklaps spijt, dat hij zich bij Kees en de drie andere jongens had aangesloten. Daardoor had hij zich zelf buiten de groote gemeenschap van de schoolvrienden geplaatst. En die spijt wreekte hij op Kees.

Het Zeppelin-Jong.

„Ook stom van je”, viel hij eensklaps uit, „om op dat bord te wijzen en opnieuw over het Zeppelin-Jong te beginnen! Je had toch van te voren kunnen berekenen, dat wij het moesten verliezen tegen zoo-veel anderen?”

Even keek Kees met groote verbazing Henk aan, doch viel toen uit: „En je lachte er zelf om”.

„Dat kan wel”, beet Henk terug, „maar stom is het. Je ziet het zelf: de heele school heeft hij op zijn hand.”

„Henk heeft gelijk”, zei een van het drietal, dat zonder te weten waarom, zich ook bij Kees had aangesloten. „We staan hier gewoon voor gek”.

„Ik ga naar hen toe”, besliste een tweede van dat drietal en hij liep heen.

Een minuut later stond Kees alleen en hij beschuldigde het viertal van lafheid en verweet zichzelf, dat hij de zaak heel onhandig aangepakt had.

„Die Piet”, had zijn vader gezegd, „is een eerlijke, oprechte jongen. Wat heeft hij voor kwaad gedaan, door zich zoo te interesseeren voor de Zeppelin? En jij zelf dan? Was jij niet dagenlang voor het luchtschip verwacht kon worden, als in de wolken? Dien Zondagmorgen was je al voor dag en dauw bij de hand en liep van den voor- naar den achterkant van 't huis, om naar de lucht te kijken. Weet je wat de eigenlijke zaak is, Kees?

Je bent jaloersch op Piet. En als je nu een flinke vent wilt zijn, ga dan naar Piet toe en praat met hem. Ik ben er zeker van, dat Piet niet zal blijven koppen”.

Alleen daar in den speelplaatshoek, dacht Kees over zijn Vaders woorden na. Zou hij het doen? Zou hij naar Piet toegaan en alles eerlijk opbiechten? Hij wilde het wel, maar kon het niet.

De triomftocht was geëindigd en Piet stond weer te midden van zijn vrienden op den beganen grond.

Eensklaps viel zijn oog op Kees, die geheel alleen stond, want Henk en de drie anderen hadden Kees verlaten en zich bij Piets bewonderaars gevoegd. Kees moest zich nu wel zielig alleen voelen en spijt hebben van zijn beleedigende woorden van gisteren.

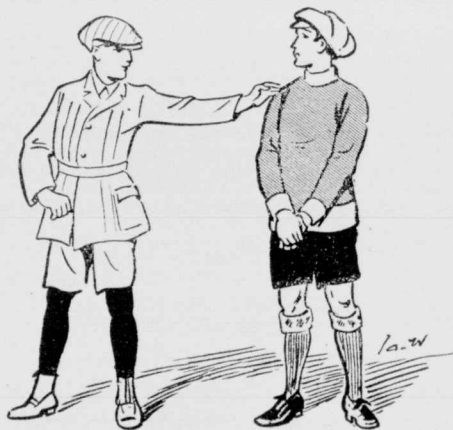
Piet behoefde zich niet lang te bedenken. Hij liep op Kees toe, verbaasd door alle jongens nageogd.

„Kees”, zei hij, „blijf daar nou niet langer alleen staan. Kom met me mee naar de jongens. Het is toch allemaal de moeite niet waard geweest. Jij vond toch ook die Zeppelin wel iets heel bijzonders?”

Kees knikte, maar zweeg.

„Zeg Kees, wat is je vader toch een aardige

kerel. Ik ga vanmiddag naar hem toe. Ik moet hem iets brengen. Raad eens wat? Dat kan je nooit, ik zal het je dus maar zeggen. Een naaidoos! Die heb ik verdiend met schrijven en teekenen.

Je vader wist niet beter, of hij had te doen met een meisje van zeven jaar, dat Zeppie heette. Een akelige naam, vind je niet? Heel anders dan het Zeppelin-Jong, is het niet waar? Ga je om vier uur mee naar de Vondelstraat?"

Het ijs was gebroken.

Samen stapten ze naar de jongens toe, op wier

gezichten enkel verbazing en verrassing te lezen was.

Van het zonderlinge Zeppelin-Jong kan toch alles verwacht worden, dachten ze.

De wind, die naar 's heeren Polvliets meening Piet dien morgen nog juist bijtijds naar school had gestuwd, was in den middag tot een storm aangegroeid.

„Echt, zoo'n storm”, vond Piet, die, zooals we weten, dweept met alles, wat machtig en krachtig en grootsch was.

Hij zou wel lust hebben om vier uur naar Scheveningen te loopen, om de zee te zien, die nu haar wit-gekopte golven tot over het wandelhoofd opjoeg en ze tot vlokkig schuim deed uitrollen op het weerlooze strand.

„Zullen we om vier uur naar Scheveningen gaan?” fluisterde hij zijn buurman Henri toe. „'t Is daar nu fijn met dien storm”. Die naaidoos zou hij dan morgen wel terugbrengen, dacht hij bij zichzelf.

„Goed”, stemde Henri in, die dadelijk het voorstel overseinde naar zijn buurman in de bank naast de zijne.

Tien minuten later wisten alle jongens, wat er gebeuren zou. Toen het dan ook vier uur was, maakte de geheele klas, op een enkele jongen

na, zich op, om naar Scheveningen te trekken.
Doch zoover zouden ze het niet brengen.

In den tuin van een villa in Zorgvliet stond een harmonica-speler, wiens instrument zijn mooie, klankvolle stem prachtig begeleidde.

„Even luisteren”, stelde Willem voor, „wat zingt die man mooi”. Voor het hek bleven ze staan, wijd de ooren open.

De bewoners schenen ook een en al oor. Ondanks den hevigen wind, hadden ze de ramen van een der kamers open gezet, om goed te kunnen luisteren.

De man zong het eene lied na het andere, vroolijke en weemoedige en zijn stem had een bijzondere bekoring.

„Zoo'n stem te hebben”, dacht Piet, die al weer een en al bewondering was voor den man, die — dit konden ze zeer goed onderscheiden — slechts Duitsche liederen zong.

Na ieder lied klaptten de bewoners hoogst vol-daan in de handen en het spreekt wel vanzelf, dat het den zanger aan bijval van de zijde der jongens evenmin ontbrak.

„Jammer, dat hij Duitsch zingt”, vond Henri, „ik versta geen enkel woord”.

„Stil, jô”, waarschuwde Piet en hij gaf Henri een por.

Verbeelde Piet het zich? Had hij den man niet het woord „Zeppelin” hooren zingen?

Piet deed enkele passen vooruit, tot hij den man dicht was genaderd. Scherp luisterde hij

toe en eensklaps uitte hij een schreeuw van ver-rassing. Hij had goed gehoord: de man bezong de Zeppelin, *zijn* Zeppelin.

Hij liep terug naar de jongens.

„Hoor je dat”, riep hij gejaagd, „hij zingt een Zeppelin-lied. Luister maar goed, je hoort het woord in het refrein”.

De jongens spitsten de ooren en nu hoorden ze het allen: de Zeppelin werd bezongen.

En dezen eenen regel, die heel veel overeenkomst met Nederlandsch heeft, hadden ze spoedig in hun hoofd:

Wir fahren jetzt mit der Zeppelin.

Het leek wel Hollandsch: Wij varen met de Zeppelin.

„Kon ik dat lied maar krijgen”, dacht Piet. Had hij nu maar geld, dan kocht hij het direct van den zanger.

De man had zeker naar de meening der villa-bewoners genoeg gezongen, althans mijnheer kwam buiten en drukte den zanger een geldstuk in de hand, dat de man stellig een goede belooning achtte. Hij boog tenminste heel diep en herhaalde tot drie maal toe een vriendelijk: „Danke schön”.

Toen begaf hij zich naar den uitgang.

Van angst, den man te moeten aanspreken, klopte Piet het hart in de keel. Hij kon hem niet laten gaan. Dat Zeppelin-lied moest hij hebben. Kon hij nu maar wat Duitsch, zooals hij een weinig Fransch kende.

Toen de zanger den jongens genaderd was, waagde Piet het, hem aan te spreken.

„Mijnheer, mag ik dat Zeppelin-lied van u koopen?”

„Wie meinen Sie?”

Piet herhaalde stamelend zijn vraag.

„Ach so, het Zeppelinlied”, herhaalde de man, die enkele woorden Hollandsch verstond en sprak.

„Ich habe das Lied blosz in meinem Kopf und in meine Finger”, wist hij Piet duidelijk te maken.

„Och mijnheer”, durfde Piet verder te vragen, „speel het refrein nog een paar keer voor ons. We willen het zoo graag leeren”.

„Ach so, das refrein”, zei de man, gespte de harmonica los en zich begeleidende, zong hij enkele keeren het refrein. En spoedig zongen alle jongens mee.

Du und ich, ich und du, lieber Augustin,
Wir fahren jetzt mit der Zeppelin
Ein bisschen um die Welt
Ein bisschen um die Welt.

Ik mag den lezer de melodie van dit voor Piet en ook voor de andere jongens zoo welkome lied niet onthouden. Hier is het!

1 = f	5̣ 5̣	1 1 1 1 7 1	3 2 2 5
	Du und	ich ich und du lieber	Augustin, Wir
	2 2 2	1 2	4 3 3 6
	fahren jetzt mit der	Zeppelin	Ein
	7̣ 7̣ 6 5	2 . . 6	7̣ 7̣ 6 7
	bis-schen um die	Welt Ein	bisschen um die
	5 0		
	Welt.		

Het Zeppelin-lied had alle jongens innig tot elkander gebracht. Zij alleen kenden een lied, dat niemand kende en nog wel een lied, dat ze zongen in een vreemde taal. Piet, Kees en Henk, de handen in elkander, dansten van opgewonden vreugde en keken naar den hemel, alsof ze den luchtreus wilden huldigen.

„Nu kennen jullie het refrein wel”, zei de man in gebroken Hollandsch, „ik moet verder”.

„Jongens”, riep Piet eensklaps, „hebben jullie een dubbeltje over voor alles, wat we genoten hebben?”

„Ja”, schreeuwden de jongens.

„Dan allen morgen een dubbeltje meebrengen.

Ik zal vragen, of de zanger met ons naar mijn huis wil gaan. Mijn vader zal het bedrag wel zoo lang voorschieten”.

Piet wist den man duidelijk te maken, wat ze zoo gaarne wilden.

„Ich gehe mit”, zei de man.

Twintig minuten later scheen een ware kermis in Piets huis in vollen gang.

Vooraf gegaan door den harmonicaspeler trok de heele bende de gang van Piets woning in, uit volle borst het lied zingende. Vader en Moeder wisten niet, wat ze hoorden en zagen.

Ze kwamen de kamer uit en de gang ingeloopt, doch stieten hier op de zingende troep, die de geheele gang vulde.

„Vader, Moeder”, riep Piet, „ons Zeppelin-lied. Hoort u het wel?”

Eensklaps hield de man met spelen op en vertelde aan Vader, wat de jongens van hem verlangd hadden.

Natuurlijk kon de heer Vermijlen zich ook in het Duitsch verstaanbaar maken en weldra was hij met den man in een vertrouwelijk gesprek gewikkeld.

En de zanger keek zeer tevreden, toen Vader hem een geldstuk in de hand had gedrukt.

„Nog één keer zingen”, riep Piet. „Vader en Moeder, ook meedoen!”

„Leve het Zeppelin-Jong!” riep Kees en allemaal herhaalden ze het.

Toen voor de zooveelste maal het Zeppelin-lied gezongen was, liep de man lachend heen. Hij vond, dat de Hollandsche jongens vroolijke, grappige en hartelijke knapen zijn.

„Vindt u dat nou geen prachtig vers, Vader?” vroeg Piet en zijn oogen straalden.

„Het is een prachtig vers, maar dat mij mijn arme centjes kost”.

„Vader”, riep Piet, „mijn jongens” en hij verbeeldde zich bijna Dr. Eckener zelf te zijn, toen hij een beslist nadruk op dat woord „mijn”, legde, „mijn jongens zullen allemaal morgen een dubbeltje meebrengen. Is 't niet zoo, jongens?”

„Ja”, schreeuwden ze allemaal.

„Het mooie lied is dat ook wel waard”, meende Vader. „Het zal stellig jullie clublied worden”.

„Ja, het Zeppelin-Clublied”, riep Willem uit.

„Zep”, zei Moeder, nu voor 't eerst bij ver-gissing haar jongen met zijn tweeden naam aansprekende, „dien October-Zondag zal je niet licht vergeten, toen de Zeppelin over den Haag voer. Haar komst heeft al heel wat gevolgen voor je gehad”.

Dien avond in zijn bed dacht Piet na over alles, wat er al sedert dien dertienden October gebeurd was en hij vond, dat hij alle reden had om tevreden te zijn. Glimlachend viel hij in slaap, toen hij bedacht, dat hij nu al vier namen had: Piet, het Zeppelin-Jong, Zep en Zeppie. Het kon een prachtige Sint-Nicolaas van boterletters worden!

HOOFDSTUK VI

EEN GEHEIMZINNIGE VREEMDELING. — EEN ANGSTIG
HALF UURTJE VOOR PIET, DOCH MET
EEN VERRASSEND EN VER-
BLIJDEND SLOT.

EN volgenden middag na schooltijd stapte Piet naar het kantoor van den heer Walch.

Kees was dien dag niet op school geweest en een der jongens, die op verzoek van den heer Polvliet, op informaties was uitgeweest, was met de tijding terug gekomen, dat Kees ongesteld was en te bed lag.

„Ha Piet, Zep, Zeppelin-Jong, Zeppie, hoe moet ik je noemen”, aldus verwelkomde hem de heer Walch, „k heb van Kees reeds den afloop vernomen, den blijden afloop, mag ik wel zeggen”.

Hij klopte Piet op den schouder.

„Ga zitten, Zep”.

Deze plaatste de naaidoos op tafel.

„Wel bedankt voor de moeite”, prees de redacteur, „we kunnen nu met dat doosje een werkelijk klein meisje gelukkig maken”.

Toen ging Piet aan 't informeeren.

„Mijnheer”, vroeg hij, „weten Kees en Henk dat u tante Beppie bent?”

„Niemand weet het, behalve mijn vrouw en ik en, door een toeval, ook jij. Mijn buurtkrant redigeer ik heelemaal zelf. Je begrijpt, dat ik mij de weelde van medewerkers of medewerksters niet kan veroorloven. Daarom doe ik alles zelf. Ik vertrouwde je mijn geheim toe en dat doe ik nog. Ik schrijf onder heel wat namen in mijn krant! Kijk maar: Aan het hoofd staat: Redacteur Johan Walch. Onder de kinderrubriek heet ik tante Beppie, onder dit artikel vind je den naam: Opmerker, terwijl „De Huisvrouw”, mijn vrouw is.

Ja, Piet, wie niet sterk is . . .”

„Moet vele namen hebben”, vulde Piet gevat aan.

De heer Walch glimlachte.

„Aardig gezegd”, prees hij. „Zeg, jij moet je dan wel een Hercules voelen”.

Toen vertelde Piet het eigenlijke doel van zijn komst.

„Mijnheer”, deelde hij mee, „ik wou voortaan maar liever geen correspondentie meer met u voeren. De aardigheid is er af. Nu ik weet, wie „tante Bepie” is en u achter het geheim van mijn schrijversnaam bent . . .”

De heer Walch sprong verrast op.

„Zep”, riep hij uit, „ik heb al hetzelfde gedacht. Nu kunnen wij niet langer met elkander in de krant praten. Dat gaat niet meer. Als ik nu zou gaan zitten om aan de kleine „Zeppie” te schrijven en ik zie jou dan in mijn geest voor me, een pootige boy van dertien jaar, nou, dan is de aardigheid er af. We zouden ons voor elkander moeten schamen en dat mag niet. Maar ik hoop je nog dikwijls te zien. En veel zal ik nog wel van je hooren van Kees. Hij is in de wolken over den prettigen afloop van jullie oneenigheid en ik moet zeggen, ik zelf ook”.

„Is Kees erg ziek, mijnheer?”

„Hij heeft oorspijn en ligt te bed. Kou gevat vermoedelijk”.

Piet stond op, begrijpende, dat hij den heer Walch niet langer mocht ophouden.

De redacteur schudde hem hartelijk de hand.

„Tot ziens, Zep, tot ziens”.

„Gelukkig”, dacht Piet, bij het naar beneden gaan, „dat ik die nauwsluitende kleertjes van de

kleine Zeppie heb uitgetrokken, ze zouden me op den duur erg benauwen”.

Enkele dagen na het bezoek aan den heer Walch liep Piet peinzend uit school naar huis. Hij was nog diep onder den indruk van de vele verhalen, die de heer Polvliet gedaan had uit het leven van groote ontdekkingsreizigers, speciaal van den beroemden Stanley.

„Wat moet dat heerlijk zijn”, dacht hij, „over de heele aarde te kunnen trekken. Vreemde landen te zien, gevaren te trotseeren, moed te toonen, volharding en onverschrokkenheid aan den dag te leggen!

Hij dacht ook aan de Zeppelin, die vermoedelijk een tocht naar de Noordpool zou gaan ondernemen. Als een toeval hem, Piet, toch eens in de gelegenheid stelde, mee te gaan! Als hij Dr. Eckener eens een brief schreef, waarin hij dezen verzocht hem mee te nemen, natuurlijk om werk te verrichten. Hij kon toch wel iets doen: borden wasschen kon hij, zilver poetsen, glazen spoelen! Waarom zou hij Dr. Eckener niet schrijven? Dr. Eckener, Friedrichshafen. De brief zou terecht komen. Al schreef hij alleen maar op 't adres: Dr. Eckener, het eerste het beste kind zou begrijpen, dat de brief naar Friedrichshafen zou moeten worden doorgezonden.

Zijn besluit was genomen. Hij zou schrijven. Direct als hij thuis was.

En Dr. Eckener zou hem vast antwoorden. Die moest natuurlijk juist zulke jongens hebben, die durfden! Niet jongens, die als 't ware gekocht moesten worden met geld, maar jongens als hij, die uit pure behoefte om wat te beleven, zich vrijwillig aanmeldden.

Het toeval was hem bovendien gunstig: had hij niet gelezen, dat velen onder de bemanning hadden geweigerd den grooten en gevaarvollen tocht mee te maken?

Piet was letterlijk en figuurlijk al in de wolken en onwillekeurig hief hij zijn lied aan, zijn Zeppelin-lied, dat als het ware voor hem gemaakt was.

Wir fahren jetzt mit der Zeppelin
Ein bisschen um die Welt.

Zijn stem galmde door de straat.

Een heer, die Piet wel van gezicht kende en die nu aan de overzijde op het trottoir liep, bleef staan. Ten tweeden male hief Piet het lied aan.

Du und ich, ich und du, lieber Augustin
Wir fahren jetzt mit der Zeppelin
Ein bisschen um die Welt.

Tot Piets groote verbazing kwam de mijnheer van de overzijde, met wien hij nooit iets te maken had gehad, plotseling op hem af, hem wenkende met zijn wandelstok.

Wat ging er nu gebeuren?

IJlings schoot Piet op den vreemdeling toe en toen hij tegenover dezen stond, klonk diens vraag: „Zong je daar niet een Zeppelin-lied?”

Piet antwoordde bevestigend.

„Van wien leerde je dat lied?”

Piet vertelde van de ontmoeting met den zanger.

„Heb je de Zeppelin gezien?”

Nu vertelde Piet van zijn ontroerende vreugde, toen hij den luchtreus had zien varen over de stad. Hij vertelde, dat hij in den boom gezeten had, dat hij eruit gevallen was, pardoes in het water, maar dat zijn oogen, toen hij eruit was gehaald, onmiddellijk weer de Zeppelin gezocht hadden.

De heer was een en al aandacht en verbazing.

Er was ineens zoo'n prettige vertrouwelikheden tusschen beiden, dat Piet in één adem van zijn plan vertelde een brief aan Dr. Eckener te zullen schrijven, waarin hij hem zou verzoeken, zijn diensten te willen aannemen op Dr. Eckener's tocht naar de Noordpool.

Bewonderend keek de vreemde heer Piet aan.

„Zou je heusch mee durven?” vroeg hij.

„Natuurlijk, mijnheer”, riep Piet overtuigd uit, „alles zou ik durven, om veel van de wereld te zien”.

Toen informeerde de heer, die eenigszins eigenaardig Nederlandsch sprak, naar Piets naam en adres en vroeg, of zijn vader en moeder thuis zouden zijn.

Piet meende de laatste vraag met stelligheid bevestigend te kunnen beantwoorden, want hij herinnerde zich, dat zijn vader die week tot vier uur 's middags dienst had.

„Mooi, dan ga ik met je mee”, zei de vreemdeling, „want ik zou graag eens met je ouders willen praten”.

Weer was Piet een en al verbazing. Hij herinnerde zich wel, dat hij dien steeds heel ernstig kijkenden mijnheer meermalen was tegengekomen. Maar waarom wilde hij nu opeens met zijn ouders gaan praten?

„Het gaat nu werkelijk op een geheimzinnig sprookje gelijken”, dacht Piet, toen hij zwijgend naast den nu weer somber uitzienden, vreemden mijnheer voortliep, die hem n. b. telkens opnieuw van ter zijde aankeek en dan als in groote verwondering het hoofd schudde.

Zou-d-ie niet goed bij z'n hoofd zijn die man? Enfin, hij zou wel op zijn hoede zijn, overlegde Piet.

Ook Moeder was een en al verbazing, toen ze voor de door haar geopende deur, behalve Piet, den vreemden, somber-blickenden heer zag, die beleefd vroeg mevrouw en mijnheer even te mogen spreken. Enkele minuten later zaten Vader en Moeder met hem in de huiskamer in druk gesprek. Piet had, op een wenk van den raadselachtigen

mijnheer, van Vader de opdracht gekregen de kamer te verlaten.

Hij was nu in zijn klein studeerkamertje en liep van het raam naar de deur en weer terug, zijn hersens pijnigend met het vinden van een antwoord op die ééne vraag: „Wat gaat er toch gebeuren? Wat wilde die vreemde man toch van hem?”

Even flitste de gedachte door zijn brein, dat het Dr. Eckener in hoogst eigen persoon zou

kunnen zijn. Maar hij wierp dadelijk deze veronderstelling van zich, daar hij te veel afbeeldingen van den luchtreiziger gezien had, dan dat hij zich in diens persoon kon vergissen.

Maar wat bespraken ze dan toch in de huiskamer? Wie was dan toch die heer en wat had hem naar hier gevoerd? En omdat hij op deze vragen geen antwoord geven kon, vermeerderde met iedere seconde zijn nieuwsgierigheid, die aangroeide tot angst.

Wat duurde dat onderhoud lang!

Eindelijk hoorde hij de huiskamerdeur open gaan. Het hart bonsde hem in de keel. Het oogeblik van de ontkenning was daar.

„Kom maar binnen, Piet”, riep Vader.

Wat klonk Vaders stem vreemd zacht!

„Vader, wat is er dan toch?” wilde hij roepen, doch zijn vader was hem al voor gegaan de huiskamer in.

Moeder keek hem aan. Verbeelde Piet het zich? Zag hij werkelijk tranen in Moeders oogen?

De vreemde heer stond nu ook op van zijn stoel en legde warempel beide handen op Piets schouders. Bijna plechtig klonk toen uit zijn mond: „Je wou zoo graag veel van de wereld zien, mijn jongen? Nog een paar weken en je

hebt Kerstvacantie. Dan neem ik je mee naar de Fransche Riviera”.

Met groote oogen, het toppunt van verbazing, keek Piet den somber-kijkenden vreemdeling aan, die hem, zoo vriendelijk het hem afgang, toeknikte.

„Zou je dat willen, mijn jongen?”

„Ik”, begon Piet te stamelen, „ik... ik begrijp er niets van, mijnheer”.

„Je ouders zullen je wel uit den droom helpen, mijn jongen. Voor mij is de hoofdzaak te weten, of je wel zoudt willen”.

Piet keek beurtelings zijn Vader en Moeder aan en toen hij van beiden een toestemmend hoofdknikje zag, antwoordde hij: „Willen? Ik geloof het wel, mijnheer”.

De vreemdeling dankte Vader en Moeder voor hun vriendelijk onderhoud en ging heen.

„Vader, Moeder!” riep Piet, toen zijn ouders, na den bezoeker te hebben uitgelaten, in de kamer waren teruggekeerd, „wat is er toch gebeurd? Wat wil dat heerschap toch met me? Hij is vast geen Nederlander, hoewel ik hem meermalen in Den Haag heb zien wandelen. Voor zoover ik er over oordeelen kan, loopt-ie altijd in gedachten”.

Toen vertelde Vader hem: „Het toeval, Piet, heeft je in aanraking gebracht met mijnheer Gregoire, een Franschman van geboorte, maar die uitstekend Hollandsch spreekt. Die mijnheer is heel alleen op de wereld. Een jaar geleden heeft hij bij een scheepsramp zijn vrouw en zijn eenigen zoon verloren, een jongen van jouw leeftijd. Nu wil het toeval — och het toeval speelt zoo'n groote rol in dit leven — nu wil het toeval, dat jij sprekend op zijn zoon gelijkt. Als je niet zoo had loopen zingen, had hij je nooit opgemerkt. En niet alleen naar het uiterlijk. Mijnheer Gregoire vertelde, dat ook zijn jongen, die Caspar heette, een enthousiast was als jij. Nu mag je de Kerstvacantie met hem in de Riviera doorbrengen. Ik zal natuurlijk nog informeeren, of alles wat hij vertelde, waar is, hoewel ik, gezien de lijdende trekken in zijn oogopslag, daaraan nauwelijks twijfel”.

Piet kon al dat bijzondere, dat stond te gebeuren,

nog maar niet omvatten. Hij stond daar als verstuft en zweeg.

„Wil je niet, mijn jongen?” vroeg Moeder en ze vervolgde: „Vader zou je niet laten gaan hoor, als hij meent er bezwaar tegen te moeten hebben”.

Als uit een droom ontwaakte Piet. Nu pas besepte hij, dat er veel kans was, dat zijn wensch om veel van de wereld te zien, in vervulling zou gaan.

„Vader, Moeder!” riep hij, in één langen toon van verrukking en hij danste de kamer in het rond.

„Dat moeten mijn jongens weten, mijn Zeppelin-Jongens! *Het Zeppelin-Jong* naar de Fransche Riviera, hoera, hoera! Hè Vader, 't zal best mogen, hè? !”

HOOFDSTUK VII

VADER VERTELT EN PIET DEMONSTREERT ZOO AANSCHOUWELIJK
EEN VERHAAL, DAT VADER EN MOEDER VAN HUN
STOEL TUIMELDEN. — OP WEG NAAR DE
FRANSCHÉ RIVIERA.

IK vind het toch een vreemd geval", zei Moeder, toen Vader, Piet en zij dien avond in de huiskamer bij elkander zaten, „en ik vraag me af, of we er wel goed aan deden, maar dadelijk, zij het ook met eenig voorbehoud, onze toestemming te geven. Het is mij alles te plotseling gegaan. Een ons wild-vreemde heer ziet Piet, die veel op zijn gestorven zoon lijkt en — wil hem mede nemen naar het buitenland. Onbegrijpelijk. Ik kan mij voorstellen, dat Dr. Eckener, als hij Piet zoo vroolijk het Zeppelin-lied had hooren zingen en er bij wist, hoe hij reeds dagen voor de komst van het luchtschip in spanning leefde en hoe hij het uitgejubeld heeft hoog op

dien boomtak, ik kan me voorstellen, dat Dr. Eckener dan zou gezegd hebben: „Dien jongen neem ik mee op mijn volgenden tocht”.

Vader schaterde het eensklaps uit en Moeder keek hem verbaasd aan.

„Vind je het zoo vreemd, wat ik zeg, Vader?”

„Moeder”, was het antwoord, „ik vind het heelemaal niet vreemd, maar ik lach, omdat je zoo'n langen, keurigen zin in één adem zegt. Ik wist niet vrouw, dat je redenaarstalenten bezat”.

„Dat komt, omdat Moeder bang is, dat mij iets zou kunnen overkomen”, meende Piet.

„Bang en bang is twee”, verklaarde Moeder, „maar ik vind het vreemd, zonderling — ja angstig — het gaat mij alles veel te plotseling”.

„Neen”, legde Vader uit, „ik begrijp het best, al zal ik natuurlijk informaties inwinnen. Maar ik herhaal, dat ik het gebeurde heel goed begrijp en misschien wel door een toevallige ontmoeting, die ik eens in mijn leven gehad heb”.

„Vertel eens gauw, Vader”, vroeg Piet, die al weer een en al belangstelling was.

Vader vertelde:

„Ik deed dienst op het postkantoor te Utrecht. Dat was in 1911. Op zekeren dag, toen ik voor 't loket zat, keek ik van mijn werk op, het wachtzaaltje in. Er was toevallig niemand; 't was

trouwens een stil uur: tegen vieren in den middag. Plotseling zag ik de deur open gaan en een oud vrouwtje binnen komen. Een klein, gebo-
gen vrouwtje.

Ik duizelde ineens op mijn beenen, want daar binnen kwam . . . mijn moeder.

Mijn handen klemde ik vast aan het loket en mijn oogen keken, wijd open, naar het vrouwtje, dat bijna onhoorbaar nader kwam. Voor het loket gekomen, hief ze haar klein gezichtje op en iedere rimpel op haar oud gelaat, deed me denken aan mijn lieve Moeder. Vooral haar oogen, haar zachtblauwe oogen, waaruit enkel liefde lichtte.

„Maar het is je Moeder niet”, moest ik zacht tot mezelf zeggen, „je Moeder is al jaren dood. Het is een vreemde vrouw”.

Ze legde een viertal brieven neer.

„Vier postzegels van vijf cent, mijnheer”, vroeg ze en toen ik haar zachte stem hoorde, was het me, of mijn moeder tot me sprak.

Met moeite beheerschte ik mijn aandoening. Ik voelde de tranen in mijn oogen komen. Mijn vingers beefden, toen ik vier postzegels afscheurde.

Het oude moedertje wilde ze opnemen.

„Laat mij ze maar even voor u oplakken”, zei ik.

Ik bevochtigde de zegels en plakte ze op de brieven.

„Wel bedankt, mijnheer”, zei ze en ging met haar brieven weer heen.

Ik keek haar na en toen ze achter de deur verdwenen was, barstte ik in snikken uit”.

Vader zei niets meer.

Ook Moeder en Piet waren diep ontroerd en het bleef een tijd lang stil in het vertrek. Tot Vader zei: „Wat zou ik niet voor dat oude vrouwtje hebben willen doen, dat zóó op mijn Moeder gelek. Ik kan het in één woord zeggen: alles. Niets zou me te veel of te zwaar zijn geweest, om iets voor haar te doen. Zie Moeder, zóó beschouw ik nu het geval met mijnheer Gregoire, die in Piet zijn zoo noodlottig omgekomen zoon terug heeft gevonden. Al denk ik daarbij natuurlijk in de eerste plaats aan onzen jongen en zal ik dus, zooals ik beloofde, nog even informaties omtrent den armen vreemdeling inwinnen”.

Moeder knikte, ten teeken, dat ze nu alles begreep.

„Overmorgen zullen we wel meer vernemen en dan ben ik ook geheel zeker van alles”, zei Vader, „want dan komt hij ons weer bezoeken”.

„Mag ik er dan ook bij zijn?” vroeg Piet.

„Natuurlijk”, antwoordde Vader. „De heer Gregoire heeft ons gevraagd, hoe laat hij komen kon, om een tijdje rustig met ons te kunnen

spreken. Tegen vijf uur zal hij hier zijn. Zorg dus maar, dat de heer Polvliet je niet tot zes uur in de school houdt”.

„Wat zal ik dien dag zoet zijn”, verzekerde Piet.

Vader stak een sigaar op en nam de krant.

„Krijg ik er ook een stukje van, Vader?” vroeg Piet.

„Hier, neem jij dan het blad met de foto's”, zei Vader, „dan kan je als een zoete jongen prentjes kijken”.

Piet nam het blad van Vader over, doch nauw had hij de foto-zijde voor zich, of geheel zijn belangstelling was gewekt. Daar boven in den linker bovenhoek zag hij een tijger afgebeeld. Zijn oogen schenen vonken te schieten; zijn houding toonde aan, dat hij gereed was zijn zoo vurig begeerde prooi te bespringen.

Piet las het onderschrift:

Gereed voor den sprong. Gedurende zijn reizen door Britsch-Indië heeft F. W. Champion, de schrijver van „With a camera in Tiger-Land” (met een camera in het land van den tijger) zich met eindeloos geduld en trotseering van alle gevaar toegelegd op het fotografeeren van tijgers in de wildernis. De tijger geldt bij den jager voor het gevaarlijkste van alle roofdieren; hij heeft de kracht

van een leeuw, maar in hem is sluwheid de baas. Toen deze opname bij avond werd gemaakt, sprong de tijger op den camera-man toe; het plotseling opvlammende blitz-licht verraste den aanvaller echter zoo, dat zijn sprong mislukte.

„Echt, echt!” riep Piet, die de courant tusschen Vader en Moeder op de tafel legde. „Kijkt u eens en leest u dat eens!” riep hij uit.

Vader en Moeder keken en lazen.

„Echt, hè!” riep Piet ten tweeden male, „daar had ik bij moeten zijn. We zijn in de wildernis — het is donker — daar loert de tijger — vonken

schieten uit zijn oogen — zijn lichaam schijnt zich in te krimpen — hij berekent zijn sprong — het licht uit onze camera verblindt hem — hoera! schreeuwen wij —. En meteen slaat Piet beide armen uit, die zoo onverwachts en krachtig tegen Vaders en Moeders hoofd terecht komen, dat beiden van hun stoel tuimelen en van den vloer af den held uit de wildernis als verbijsterd aankijken.

Piet giert het uit van pret, als Vader en Moeder lachend overeind krabbelen.

„Leelijk Zeppelin-Jong!” roept Vader, „als ik een tijger was, zou ik je met huid en haar verslinden”.

„Pas maar op”, waarschuwde Moeder, „dat je zulke kracht-toeren niet met mijnheer Gregoire uithaalt. Hij zou je de Riviera uitjagen en je noodzaken te voet den langen weg naar den Haag af te leggen”.

„Dat zou misschien nog zoo kwaad niet zijn! Ik zou dan heel wat op mijn tochten beleven”.

„Ik vrees”, merkte Vader op, „dat de wereld op den duur voor jou veel te klein zal blijken”.

„Dan ga ik nieuwe werelden ontdekken”, verzekerde Piet, gaf Moeder een zoen en Vader een hand, wenschte beiden een goeden nacht en verdween uit de kamer.

„Nu gaat onze jongen naar de wereld der droomen”, zei Moeder glimlachend.

De Kerstvacantie naderde. Alles was reeds in gereedheid gebracht voor Piets vertrek met den heer, die slechts kort geleden nog een vreemde voor hem was.

Doch nu niet meer.

Er was geen dag sedert hun kennismaking voorbij gegaan, of ze hadden elkaar gezien en gesproken, hetzij in Piets huis, dan wel in hotel „De Wittebrug”, waar de heer Gregoire reeds sedert eenige maanden zijn intrek had genomen. Verscheidene keeren hadden ze hier met elkander gegeten en ieder nieuw onderhoud had het gevoel in den heer Gregoire versterkt, dat hij in Zep, zooals ook hij hem meestal noemde, zijn zoon Caspar had weergevonden.

Het was Vrijdag geworden, den zosten December, den dag voor Piets vertrek.

Op de fiets van zijn vader was hij naar Rijswijk gereden, om zijn oom en tante, die daar woonden, een afscheidsbezoek te brengen.

Met zijn fiets aan de hand, liep hij naast het rechtsche trottoir van de nauwe Veenestraat.

Uit de Kettingstraat kwam een zware en breede
Het Zeppelin-Jong.

vrachtauto de Veenestraat inzwaken en had Piet niet nog juist bijtijds zijn rijwiel op het trottoir getrokken, zeker zou het door het gevaarte in puin zijn gereden. Maar het stuur van zijn fiets stiet tegen het hoofd van een meisje aan, dat zich juist vóór Piet op het drukke trottoir bevond. Het meisje, dat pijn voelde, keek Piet woedend aan en beet hem toe: „stommerd, kun je niet uitkijken”.

„Je mag niet met een fiets op het trottoir komen”. Met deze mededeeling, die tegelijk een waarschuwing inhield, kwam een heer het booze meisje te hulp.

Piet wilde juist met zijn verdediging beginnen, toen een agent hem bij den arm greep en hem toesnauwde: „Wat doe jij met een fiets op het trottoir! Je wist natuurlijk weer niet, dat dit verboden is, hè!”

De agent had niet alleen de jasmouw, maar ook een stuk van Piets vel beet en omdat de groote agent nog al stevig kneep, riep Piet, die kwaad werd, woedend uit: „Au, laat me los, je doet me pijn!”

„Los”, bulderde de agent, „los! Mee zal je naar 't bureau! We zullen je daar je brutaliteit wel afleeren”.

Piet ving aan zich te verdedigen. „Agent”, begon

hij, „daar kwam uit de Kettingstraat een vrachtauto . . .”.

„Op 't bureau kan je praten, hier niet”.

Met deze mededeeling sneed de agent elke verdedigingsmogelijkheid af.

Piet schaamde zich dood.

Wat moesten nu al die menschen, die hem na-gaapten, wel denken?

„Gejat natuurlijk”, hoorde hij een straatvlegel zeggen.

Op de Riviervischmarkt was het bureau van politie.

„Zet je fiets maar tegen dien muur daar”, beval de agent. „Voor jou heb ik een veiliger plaatsje, dan met een fiets op het drukke trottoir. Hoe heet je?”

„Zep”.

„Hm Zep”, bromde de agent. „Mep zeker. Enfin”, vervolgde hij luider tot Piet: „Ruk op en wacht hier, tot je voor den inspecteur geroepen wordt”.

De angst sloeg eensklaps Piet om het hart. Als die agent hem eens vasthield! Morgen vroeg om ro uur ging de trein!

Maar hij stelde zichzelf gerust met de overweging, dat zijn ouders, als het te laat werd, bij de politie zouden informeerden en hem wel uit zijn onverdiende gevangenschap zouden weten te verlossen.

Het werd al donker in het op een cel gelijkende wachtkamertje, waarin nagenoeg geen geluid van de buitenwereld doordrong.

Als die agent hem toch eens vergat! Als hij aan geen ander mededeelde, dat hij een jongen had opgesloten! Zijn diensttijd kon spoedig om zijn en

dan ging hij naar huis en alle navraag van Vader en Moeder bij de politie zou geen resultaat opleveren.

Dan zat hij daar den heelen nacht en zijn ouders zouden in doodelijke onrust de radeloosheid nabij zijn.

Het arme Zeppelin-Jong snikte het uit.

Plots ging de deur open en dezelfde agent posteerde zich in de deuropening.

Zoo, dat is wat anders dan praatjes maken, het verkeer belemmeren en bovendien nog een verkeerden naam opgeven, als je naar den goeden gevraagd wordt. Maar ik zie, dat je berouw hebt. Je kunt gaan. De inspecteur wil je niet eens te woord staan”.

Zwijgend verliet Piet met de fiets aan de hand het bureau.

Hij was natuurlijk al heel gauw bekomen van den angst en den schrik en toen hij voortpeddelde door de straten, in het vooruitzicht van de heerlijke dagen, die komen zouden, begon hij plotseling heel hard te lachen.

„Dat is nou de eerste mep, waarvan mijn nieuwe naam „Zep” de oorzaak is”, overwoog hij. En nog harder lachte hij, toen hij bedacht: „Zep”, zei ik en „mep” mompelde de agent”.

„Die agent moet stellig een dichter zijn, zij het dan ook een vervelende”.

Om 10 uur, precies op tijd, stoomde de Parijsche trein binnen.

Een omhelzing van Moeder, een handdruk van Vader en van alle jongens van de klas en Piet stapte den coupé in, door den heer Gregoire gevolgd.

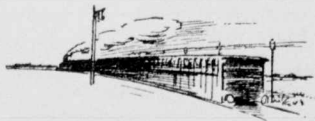
Een — twee — minuten en weg stoomde de trein.

Handen en zakdoeken wuifden.

„Hoera, dag Zep, dag Zep”, schreeuwden de jongens, zoolang tot trein en Zep uit het gezicht verdwenen waren.

Het Zeppelin-Jong was op weg naar de Fransche Riviera.

Wie weet, wat hij ons daarvan later nog te vertellen zal hebben!

G. J. L.

(GOEDE JEUGD LECTUUR)

Behalve dit boek (**HET ZEPPELIN-JONG**)
verschenen tot dusverre de volgende gezellige,
boeiende en tevens aardig en keurig geillustreerde boeken in bovenstaande serie:

- HET GEHEIM VAN EEMDAELE** door JAN LAMERS. Geillustreerd door KEES MEYS. (Jongens van 12—16 jaar)
- SNUFFIE'S UITVINDING** door JAN LAMERS en JOOP DE GROOTE. Geillustreerd door KAREL VAN SEBEN. (Jongens van 12—16 jaar).
- HET BOOZE OOG** door KAREL GIEBER. Geillustreerd door W. HESKES. (Jongens van 10—15 jaar)
- DE EENZAME BERK** door KAREL GIEBER. Geillustreerd door W. HESKES. (Jongens van 11—16 jaar)
- ANDERHALVE CENT** door N. J. P. SMITH. Geillustreerd door E. M. TEN HARMSEN VAN DER BEEK. (Jongens 10—15 jaar)
- I A (JOLIGE H. B. S.-AVONTUREN)** door W. F. ARENDS. Geillustreerd door JAN WIEGMAN. (Jongens en meisjes van 10—15 jaar)
- ROBINSON CRUSOË**, bewerkt door Mevr. GRUYS—KRUSEMAN. Geillustreerd door DAVID TOMKINS. (Jongens en meisjes van 9—15 jaar)
- TWEE H. B. S.'ERS ALS DETECTIVE** door FLORIS VAN DEN AEMSTEL. Geillustreerd door JAN LUTZ, 2e druk. (Jongens van 12—17 jaar)
- NOORTJE** door NETTY WIJNBERG. Geillustreerd door NETTY HEYLIGERS. (Meisjes van 8—13 jaar)

PRIJS PER DEEL:

IN GEÏLLUSTREERD OMSLAG	f 1.60
IN KEURIGEN PRACHTBAND	„ 2.50

